

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2990

Моја
идеологија
је бесмртна

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Јадранка Јоксимовић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазивић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија

COBISS.SR-ID 19291650

Стоп хашкој тиранији

- Моја идеологија је бесмртна

2

Реакције на почетак суђења др Шешелъу

- Почело цепање оптужнице

6

Лаж и истина

- Афера Хртковци и усташка курва
Наташа Кандић

11

Реч науке

- Допринос историјској истини

14

Комадање Србије

- Ујка Сем поклања туђе

17

Досовска отимачина

- Зависници од власти

21

Лајчакове маказе

- Антисрпски пројекти

23

Јавна издаја

- Споразум СОФА тајна

30

Болесно здравство

- „Здрава” пљачка

36

Рулет

- Казино уз благослов папе

43

Манипулације

- Понижавање Србије

47

Европске замке

- Словачка између Истока и Запада

50

Хегемонизам Америке

- Ко је коме фашиста

54

Проф. др Војислав Шешељ на почетку суђења поручио:

Моја идеологија је бесмртна

- *Ја сам се најживео, али хоћу идеологију да учиним бесмртном. Бесмртном сам је већ учинио иако ишло је она логички чврста, ишло је чврсто ушемељена на историјским чињеницама, ишло је антиглобалистичка. Тиме ишло сам остворени противник планетарне хегемоније и доминације Сједињених Америчких Држава. Ишло сам неомилрљиви противник Европске Уније. И ишло сам велики непријатељ Северно-атлантског пакта. Због тога се мени суди и добро је да ми се суди*
- *Ви мојој бесмртној души не можете ништа, ви мојој националистичкој идеологији не можете ништа. Могу ја ускоро и умрећи, али ако умрем највероватније ћу умрећи од смеха због смешне оптужнице, смешног трибунала и смешних САД и других западних сила, које стоје иза овог антихрског трибунала*

Пише: Борис Алексић

Након пет дугих година чекања од добровољног одласка у Хаг најзад је почело суђење професору Војиславу Шешељу. Ипак, на самом почетку морамо да изнесемо једну примедбу јер је овде реч „почело“ релативног значења. Наиме, инстант трибунал у Хагу очигледно намерава да одуговлачи поступак јер је донесена одлука да се у новембру и децембру ради свега неколико дана! Ово је још један доказ у прилог томе да је Тужилаштво неспремно за почетак најважнијег процеса у овом привременом суду, да без разлога троши новац међународних пореских обвезника, врши опструкцију правде и занемарује перемпторне норме међународног права.

Пред већем судије Жан-Клода Антонетија, у судници број 1 Трибунала у Хагу, 7. новембра почело је суђење Војиславу Шешељу. Најпре је 6. новембра одржана претпретресна конференција на којој је професор Шешељ доказао да Тужилаштво не испуњава своје обавезе утврђене Статутом и Правилником Трибунала. Тужилаштво које располаже са 607 хиљада страна материјала је било у обавези да пре почетка суђења достави лидеру радикала потенцијално ослобађајући материјал од 207 хиљада страна који је раније тужилац Хилдегард већ идентификовала. Војислав Шешељ је напоменуо да му Тужилаштво уопште не доставља материјал по правилу 68 (1), транскрипте сведока из других предмета на папиру и на српском језику. (Веће је у јуну 2006. године донело одлуку која обавезује Тужилаштво да на папиру и на српском језику достави оптуженом материјал који упућује на невиност, односно ублажава кривицу, или утиче на веродостојност доказа оптужбе).

Војислав Шешељ је навео да иако суђење почиње није решено ништа у вези с његовим приговором на оптужницу, изразио је сумњу да 101 сведок оптужбе може да се испита за 125 сати како најављује Тужилаштво, и истакао да иако је скраћена оптужница, тј. иако је изостављен већи број локација из оптужнице, број сведока је остао исти, укључујући ту и сведоке који треба да сведоче о локацијама које су избачене из оптужнице! Председник Српске радикалне странке је затим истакао да Трибунал онемогућава његову одбрану јер му још увек не објављује идентитет заштићених сведока,

што је неопходно како би могао да се припреми за њихово испитивање.

На овом месту се поставило и теоретско питање, веровали или не, шта се сматра почетком суђења! Јер је судија Антонети целокупну досадашњу судску праксу у свету бацио под ноге тврђом да је почетак извођење првог сведока оптужбе! Значи ли то да се не узима у обзир сама оптужница коју претходно износи и образлаже Тужилаштво? Шешељ о томе каже: „Мислим да је неодржива ваша одлука о заштитним мерама. Позивам се на правило 69. Правило 69 каже да се заштитне мере могу применити у изузетним околностима и да се идентитет жртве или сведока мора обелоданити довољно рано пре почетка суђења да би се оставило довољно времена за припрему одбране”.

Оптужница – јефтина пропагандна конструкција Трибунала

Суђење Војиславу Шешељу је најзад почело 7. новембра 2007. године иако нису испуњене све процесне претпоставке за његов почетак и то на штету оптуженог. Тужилац Кристин Дал је оскудним, готово никаквим аргументима, бледо и бесмислено образлагала оптужницу. Војислав Шешељ се смирен и достојанствен често смејао њеним наводима. Бесмислени трибунал у Хагу којем није у надлежности најте-

жи злочин по међународном праву, злочин из којег произилазе сви други злочини у рату – злочин против мира, јефтним и пропагандним конструкцијама покушава да докаже да су Срби одговорни за почетак рата. Шешелја чак оптужују за дела која нису била прописана међународним правом у време када су се наводне противправне радње десиле. Реч је о концепту „удруженог злочиначког подухвата“, измишљотини Трибунала у Хагу која не постоји ни у његовом Статути нити у међународном праву уопште.

Кристин Дал је оптужила Војислава Шешелја за „екстремну реторику која је довела до рата“. Шта би та госпођа рекла на чињеницу да је још 1956. године владика Николај Велимировић из Сједињених Америчких Држава поручио да се спрема рат на Балкану „против Срба. Да оружје за Хрвате већ спремно чека у Аргентини, а да Срби опијени комунизмом ни не знају шта их чека“. Дал је повезала Шешелја и Милошевића, доказујући њихову блискост и идеолошку повезаност! Вероватно су веома били блиски када је председник Српске радикалне странке био у Милошевићевом затвору, а што се тиче идеологије сви знају да је једино Војислав Шешел заговарао Велику Србију, док је Милошевић увек био борац за Југославију.

Ћа Дал каже: „Војислав Шешел је лукав човек, који себе назива највећим српским националистом. Докази ће, ипак, показати да је он од 1991. до 1993. године ширио шовинистички, ратнички и отровни национализам. Докази ће показати да се Шешел залагао за насиље против несрба“. Вероватно Далова ту мисли и на оне добровољце Српске радикалне странке који нису били Срби, или на оне који су били из мешаних бракова. Даље Кристин Дал тврди: „Он је индоктринирао добровољце и слао их у муслиманска и хрватска села, где су починили страшне злочине“. Госпођа Дал је гледала превише америчких филмова и овде изгледа приписује Шешелју хипнотизерске способности. Па ево многи од добровољаца Српске радикалне странке су још увек, хвала Богу, живи и спремни да сведоче у корист председника радикала. Са друге стране насилна индоктринација је позната у САД где су вршени експерименти типа МК ултра и МК делта (утицај на људски мозак уз коришћење електромагнетних таласа) путем којих су „препарирани умови“ људима а они претварани у убице. Чак је Клинтонска администрација морала да исплаћује одштету породицама тих лица. Америчка војска је дрогама попут ЛСД од својих војника стварала масовне убице и послушнике који ће извршити сваки задатак у Вијетнаму. Па, да су речи толико моћне, зар их Американци и други не би користили уместо дрога, електромагнетног спектра итд?

За Тужилаштво, Срби су нижа раса

Ево сада и једне расистичке изјаве Кристин Дал која савршено слика природу Запада и њихов поглед на исток: „Неки ће рећи да је у питању балкански менталитет, али Тужилаштво ће дати примере и земаља којима владају одговорни политичари који су изабрали грађански национализам, док је Шешел себе приказивао као ратника са пушком и традиционалном четничком капом са кокардом“. Најпре рећемо да је сваки национализам грађански јер га баштине грађани, па је стога конструкција грађански национализам бесмислена. Само помињање балканског менталитета указује на то да Далова Србе третира као нижу расу у складу са сатанизацијом („медијским Аушвицом упереним против Срба“, како наводи професор Енрико Јосиф) проведеном у западним медијима. Наспрам Срба стоји, ко? Туђман, Изетбеговић, Кучан? Опште је познато да је са Запада пре избијања рата стизало оружје, али и инструктори за Хрвате и Словенце. Све то је представљало јасно кршење Резолуције ОУН о агресији. Туђман је јавно изјавио да не би било ра-

та да га Хрватска није хтела, док је Изетбеговић на наговор амбасадора САД у Београду, Цимермана, повукао параф са Кутиљеровог плана који су уз њега парафирани и Караџић и Бобан, наредио мобилизацију и започео рат у Босни и Херцеговини. Ко је, дакле, крив онај који држи „запаљиве говоре“ или онај који наоружава, обучава паравојне формације, забрањује ЈНА да употреби силу (САД), слама мировни план Европе из 1992. године (Кутиљеров план) и на крају убија из ваздуха, са мора и са копна све оно што је српско? Да ли уопште ико нормалан може да пореди Шешелјеве „запаљиве говоре“ са закланом породицом Зеџ 1991. године у Загребу, са силованом и закланом дванаестогодишњом српском девојчицом Александром Зеџ у главном граду нове независне државе Хрватске?

Што се шубаре, кокарде и калашњикова тиче, па и принцип Хенри се у последње време слика у војној униформи са енглеским пешадијским наоружањем и симболима Уједињеног Краљевства. Постоји и Коштуничина слика са калашњиковим. Шта рећи о америчким певаљкама које инвазионе трупе своје земље непрекидно посећују још од Другог светског рата, носе њихове униформе (додуше нешто оскудније), сликају се са њиховим оружјем и слично.

Тужилац изгубљен у лавиринту лажних навода оптужнице

Далова је даље оптужила Шешелја да се током „балканских ратова“ јавно залагао за стварање Велике Србије, што Шешел ни не крије. Најновији бисер Далове следи када Слободана Милошевића идентификује, пазите сада, као помагача Војиславу Шешелју па му је, по њој, он помогао као председник Србије јер је прикривено потиснуто умерене политичаре и започео рат како би се „са лица земље избрисале целе групе на основу њихове етничке припадности“. Значи, по невероватној логици Далове сада је Милошевић који је на власти помагач Шешелју који је у опозицији и повремено у његовим затворима! Затим су се њих двојица уротила да побију све несрбе. Али шта је са чињеницом да је Србија на Балкану и даље етнички најбогатија држава? Па, како то да нису њих двојица почели од Београда или неког другог дела Србије, него се прво дадоше у Словенију? И то све без обзира на чињеницу да је Шешел увек говорио да Словенци могу слободно да иду из СФРЈ.

По Кристин Дал Српски четнички покрет је био „војно крило Радикалне странке, која је организовала добровољце и постављала њихове заповеднике“. Далова даље каже: „Шешел себе описује као српског четничког војводу који се ангажовао да ослободи српски народ, следећи традицију четништва. Његова фанатичка екстремна реторика привлачила је Србе да се добровољно јављају да иду у рат, а ти ратници убрзо су стекли репутацију недисциплиноване злочиничке војске. С друге стране, та иста реторика утицала је да Хрвати и муслимани беже у страху. По њој Шешел је демонизовао и дехуманизовао Хрвате и муслимане називајући их усташама и фундаменталистима. Овде нешто не штима. Па, цео Запад данас половину традиционалних муслиманских земаља, тј. њихове житеље, назива фундаменталистима. САД чак користе појам „злочиначка осовина“ и „отпадничке нације“. Обратите пажњу – нације, а не групе, терористичке ћелије и слично. Чак су и Гвантанамо припремили за њих, где никаква људска права не важе. Лаж је да Шешел све Хрвате зове усташама. У његовим говорима постоји јасна разлика. Усташама зове само најогрезлије злочинце који славе и следе дела Анте Павелића. Али како би Запад знао ко је Анте Павелић када су благонаклоно гледали на његово бекство путем ватиканских пацовских канала у Аргентину и када су, на пример, забранили највећу изложбу „Геноцид над Србима 1941–1944. и 1991. и 1992.“, да се поја-

ви у земљама ЕУ и САД (почетком деведесетих), а потом је и запалили 2003. године у парохијском дому у Врању где је била сакривена (и то две недеље пошто је заведена као доказни материјал Милошевићеве одбране).

Далова је чак и испричала потресну причу једног од сведока, жене која би требало да говори о злочинима у БиХ. Реч је очигледно о муслиманки, мајци двоје деце која је са својим мужем, од страха побегла из свог града у планину, у потрази за безбедним уточиштем, али је њена породица страдала наводно од Срба. При томе Кристин Дал није ни у једном тренутку напоменула постојање било какве везе између Војислава Шешеља и тог случаја, нити је тврдила да је он било како умешан у тај наводни злочин. Шта, онда, Далова жели? Она једноставно плагира Гебелса и његов концепт сатанизације циљане нације. По њој су Срби увек злочинци, па самим тим и Војислав Шешељ.

На крају тог дана први човек Српске радикалне странке је после излагања тужиоца, сасвим смирен, изнео неколико примедби. Обратио се судији следећим речима: „Имам три ствари. Мени је лакше да се обраћам седећи и на то имам право. Друго, једини сам у судници који има пластичну чашу, јер се ваљда осећате сигурније ако ми не дате стаклену. И треће, надам се да ми сутра нећете скратити излагање јер сам се припремио да говорим тачно четири сата”, образложио је Шешељ своје захтеве.

Тужилаштво промовише прави говор мржње

Следећег дана, дакле 8. новембра, дошао је ред на Војислава Шешеља да да одговор на оптужницу. „Говорићу чињенице, теретило то мене или не. Своје мишљење нисам променио последњих 15 година, па нећу ни сад. Чак сам га и усавршио. Без намере да увредим присутне, морам да кажем да мени овде суди нелегитиман и нелегалан суд који је Савет безбедности основао по диктату Сједињених Америчких Држава. Непримерено се Савет безбедности позвао на главу 7 УН, која говори о очувању светског мира, јер је онда ово први суд чији је циљ успостављање мира, а не правде”.

Шешељ је такође одбацио оптужбе за „говор мржње”. Он је истакао: „Не постоји физичко чињење злочина преко говора мржње. То је измишљено кривично дело, нису чак ни конкретно наведени злочини који су наводно почињени подстрекивањем, а не постоји ни дефиниција говора мржње. Упозоравао сам да до рата не сме да дође, али ме нико није слушао, јер нисам био политички моћан”.

Трибунал – фалсификатор српске историје

Војислав Шешељ је указао и на антисрпску природу Трибунала у Хагу: „Доказ да је ово истина је невероватан број процесуираних Срба у Трибуналу, којима се изричу непримерено веће казне у односу на друге народе. Задатак овог суда је да фалсификује српску историју. У Сребреници, тврдите, догодио се геноцид у коме је убијено 7.000, 8.000 муслиманских заробљеника, иако је пронађено око 2.500 тела. Од тога, преко 800 их је, од 1992. до 1995. године, погинуло током пробоја или у муслиманским међусобним сукобима. Овај злочин није споран, јер јесте стрељано 1.000 ратника, али то није био геноцид”. Чак је и у оптужници против Слободана Милошевића Тужилаштво навело да су Срби 1389. године на Косову пољу стварали Велику Србију!

Лидер радикала је истакао да му се суди јер је постао неподношљив Американцима, зато што заједно са својим сарадницима покушава да обори њихов марионетски режим који су поставили после 5. октобра 2000. у Београду. „Американци желе да обезбеде своје пулене на власти како би остварили и друге антисрпске циљеве, како би нам отели Косово, па у перспективи Војводину и ко зна шта још. Зашто су Американци и њихови западни савезници против нас

Срба? Зато што смо један мали али непокорни народ. И зато што смо блиски Русима и етнички и савезнички и културно и у сваком погледу. Ми смо, заправо, пореклом Руси, пореклом источни Словени, и ми се тог свог порекла не стидимо, за разлику од католичких Словена који су се одрекли свог порекла и чак пристали да буду супротстављени Русији. Да постану непријатељи Русије. Ми нисмо, ми смо савезници, ми смо мали Руси на Балкану. Е, због тога нас западњаци мрзе и због тога покушавају да нас униште”.

Поносан српски националиста

Војислав Шешељ је на почетку указао на лажи и бесмислице које Тужилаштво користи у оптужници. На тај начин он је приказао и њихову неозбиљност и неспособност чак и када су у питању најосновнији подаци из његове биографије. Председник Српске радикалне странке истиче: „Против мене је подигнута једна крајње неозбиљна оптужница. Ви сте ми сведок, господине председавајући, да сам и док сте били претпретресни судија, у неколико наврата изражавао спремност да у директном дијалогу са Тужилашвом рашчистим разна спорна питања ове оптужнице, па чак да их подучим како да исправе и неке нетачности у изношењу мојих биографских података. Тужилаштво пет година као од куге бежи од таквог дијалога, а мој једини услов био је да буду присутни моји сарадници и да се све снима камером. Оптужница је склепана на брзину. Ову оптужницу су написали крајње лакомислени, неспретни људи правно неспособни, нестручни, и зато она обилује многим грешкама које ћу ја, наравно, сада искористити да покажем крајњу некомпетентност Хашког тужилаштва.

Већ у првој тачки каже се да сам од 1981. до 1984. године предавао политичке науке као асистент на Сарајевском универзитету. Невероватна глупост. Да ли у вашој земљи асистенти предају политичке науке или било који други предмет? Асистенти држе вежбе. Професори, доценти, ванредни професори, редовни професори, они предају. Држе предавања. А ја сам од 1981. године био доцент, па чак и када сам протеран са професорске катедре ја сам имао звање научног сарадника, које одговара звању доцента.

Затим, у тачки 2 Тужилаштво каже да сам почео као комуниста. Није истина. Почео сам као беба. А комуниста сам постао када сам ушао у пубертет. Тада су ме примили у Комунистичку партију. Са непуних седамнаест година. Из Комунистичке партије сам спектакуларно избачен чим сам изашао из пубертета. Спектакуларно, велики је спектакл био када су ме избацивали. Зашто је то овде уопште стављено? Ви знате, ми смо живели под комунистичким режимом који је тоталитарног карактера, под Титовом диктатуром и тамо је било уобичајено да се млади људи примају у све политичке организације којим је руководила Комунистичка партија, а када дођу до прага зрелости да их примају у Комунистичку партију. Примали су најбоље ђаке, студенте, овакве, онакве такав је био систем. Марксизам је био једини поглед на свет који је био дозвољен и који се могао изучавати у школама, на универзитетима и тако даље. Када сам све те школе завршио и почео да мислим својом главом ја сам се побунио против комунизма. С обзиром да нисам почео као комуниста него сам почео као беба, и као беба сам био веома проблематичан.

Тужилаштво је морало много даље да продре у моју прошлост. Па да изнесе и податке шта сам радио као беба, шта сам радио у основној школи, шта сам радио као студент на факултету и тако даље. Каже се да сам „постајући критичар комунистичког режима почетком осамдесетих година развио блиске везе са групом српских националиста”. Којом групом српских националиста? Никаква група српских националиста тада није постојала. А они покушавају смишље-

но да неку групу српских националиста лоцирају у осамдесете године и да ту групу прогласе за узрок свих зала на Балканским просторима. Па чак ту групу покушавају идентификовати са целом Српском академијом наука и уметности.

С ким сам ја ступио у контакт? Са Љубомиром Тадићем, оцем садашњег председника Србије Бориса Тадића и са самим Борисом Тадићем. Са тадашњом супругом Бориса Тадића Веселинком Заставниковић сам био ухапшен на предавању Милована Ђиласа. И заједно са њом пуштен из затвора 1984. године. Дружио сам се са Милованом Ђиласом, дружио сам се са садашњим ноторним српским издајницима Небојшом Поповом, Весном Пешкић, у њену кућу одлазио. Вуком Драшковићем. Дружио сам се са Добрицом Ђосићем који је недавно у једној својој књизи написао да се сматра духовним оцем Зорана Ђинђића. И никада за себе није рекао да је националиста. Нико од њих никада није рекао да су српски националисти. Нису се тако експонирали. Углавном су то припадници такозване праксисовске школе мишљења. То је група дисидената унутар марксистичког погледа на свет. А ја сам се тих година експонирао као српски националиста. И једини сам српски интелектуалац који је осамдесетих година за себе јавно, отворено и на сваком месту говорио да је српски националиста. Зато су ми књиге забрањивали, зато нисам могао да се запослим, зато сам прогоњен на различите друге начине. То не значи да није било других српских националиста, било је.

Милиони људи су и тада били српски националисти, али међу српским интелектуалцима није био ниједан довољно храбар да се испри у јавност и каже, Ја сам српски националиста. Није било ни оних који су за себе могли да кажу, Ја сам антикомуниста. Ни таквих није било. Него, иако су критиковали комунистички поредак, то су радили унутар те марксистичке идеологије. Ја сам поносан што сам био тих свих година једини јавно експонирани српски националиста. Зашто други нису? Бојали су се репресивних мера комунистичког режима. Националисти су били прогоњени на најштрији начин. Ја се нисам бојао. Ја се не бојим ни данас, никада се нисам бојао. Ничег овоземаљског се нисам бојао. И за мене су увек у мојој делатности постојала само два ограничења, како би то рекао Имануел Кант, 'ограничава ме морални закон у мени и звездано небо изнад мене' и ништа више. Ни закони, ни судови, ни сила, ни држава, ни међународна институција, ништа ме не може ограничити ако сам трам да поступају неморално, неправедно, противправно. И на то сам поносан.

Када погледате ту оптужницу, можете да видите још неколико смешних ствари. У тачки 4 се каже да сам у јуну 1990. године основао странку Српска народна обнова. Невероватна лаж. Никада нисам био ни члан странке која се зове Српска народна обнова. Никада у животу. Српску народну обнову је 6. јануара, не у јуну 1990. године, него 6. јануара 1990. године у Новој Пазови организовао Вук Драшковић са Мирком Јовићем. А ја никада нисам био члан те Српске народне обнове и никада та Српска народна обнова није преименована у Српски четнички покрет. То зна цела Србија. Баш брига госпођу Дал што ја пред целом Србијом имам непобитан доказ како Тужилаштво лаже. Они се на то не осврћу. И то није једина лаж.

Показаћу вам ја још много тим лажима. Каже се даље, на изборима у децембру 1990. године његова странка је освојила скоро 100.000 гласова. Лаж. Моја странка није учествовала на изборима 1990. године. Уопште није учествовала. Моја странка се звала Српски четнички покрет и комунистички режим, који још није био реформисан, који је предводио Слободан Милошевић, одбио је да региструје Српски четнички покрет као политичку партију, па нисмо могли да

учествујемо на изборима. А ја лично сам се из затвора, из Милошевићевог затвора, кандидовао за председника Републике као кандидат групе грађана. И седео сам у затвору када је на телевизији саопштена моја кандидатура. И као појединац, као кандидат групе грађана освојио сам 100.000 гласова. Можда је ово вама неозбиљно инсистирање на свему овоме, за мене је веома озбиљно. За мене су ово докази како је неозбиљно писана оптужница.

Даље, каже се; 'убрзо након тога власти СФРЈ су забраниле Српски четнички покрет'. Лаж. Никада нико није забранио Српски четнички покрет. Он није био забрањен. Само је одбијена његова регистрација као политичке партије, јер је Министарство правде рекла, Не може се таква политичка партија регистровати под тим именом. А он је наставао даље да делује и своје новине издавао, Велику Србију. А власти СФРЈ никада се у то нису мешале, надлежне су биле власти Србије.

Затим, каже се у тој, такође 4. тачки оптужнице, да сам након формирања Српске радикалне странке, а Српска радикална странка је настала уједињавањем Српског четничког покрета и Народне радикалне странке, 23. фебруара 1991. године, да сам 'на свакодневним митинзима током предизборне кампање позивао на јединство Срба и на рат против историјских непријатеља. Односно против становништва хрватске, муслиманске и албанске националности на територији бивше Југославије'. Апсолутна лаж. Подсећам вас, то је фебруар 1991. године и даље. Ја сам увек позивао на јединство Срба, позивам и данас, али ја у то време нисам позивао на рат. Ја никада нисам позивао на рат уколико није била у питању одбрана српског народа. Од кога? Од разних непријатеља. Традиционалних. Немаца и Ватикана пре свега, и њихових експонената на југословенском простору. Јер овај рат у коме смо ми Срби тренутно поражени није рат који смо ми водили против Хрвата и муслимана, или Албанаца, него против њихових газда, Ватикана, Немачке, Америке, Северно-атлантског пакта и тако даље. И у завршној фази тог рата се директно експонирао Северно-атлантски пакт јер су поустали ти његови експоненти, те његове марионете", закључио је Шешел.

Удружени злочиначки подухват Трибунала и Тужилаштва против српског народа

Лидер српских радикала се осврнуо и на удружени злочиначки подухват – измишљотину Трибунала у Хагу која нема упориште у Статуту МКТЈ. „Конструкција учешћа у удруженом злочиначком подухвату као облику извршења кривичног дела усталила се као пракса Хашког трибунала у скоро свим процесима оптуженим Србима. Иако за њу нема никаквог статутарног упоришта. Једноставно, Статут Међународног суда за бившу Југославију не познаје такву

одредницу. Хашке кадије су је конструисале и промовисале да би кроз њу увеле на прикривен начин принцип објективне одговорности који је одавно одбачен у кривичном праву цивилизованог света. Поред тога, она служи као подлога да се кроз процес, неретко сасвим случајно и насумице одабраном појединцу, суди читавој групи. Дакле, кроз процес појединцу читавој групи. Нејасно уоквиреној и са произвољно прозваним чланством. Да је то чланство заиста произвољно прозвано можете видети када погледате списак учесника удруженог злочиначког подухвата у мојој оптужници и Милошевићевој оптужници, у Мартићевој, у Бабићевој и тако даље. Прилично је то произвољно јер разна имена циркулишу. Да би се група уопште дефинисала прокламује се неки заједнички циљ или подухват. Па се он доказује искључиво последицама ратних разарања чија се тенденциозна идентификација врши крајње селективно. И увек на српску штету. Па испада, онда, да су само Срби чинили злочине, да су само Срби разарали, да су Срби пљачкали, да су Срби рушили верске објекте и тако даље. Злочини су се у рату десили. И злочине су вршили припадници са свих страна које су учествовале у рату. И сви су чинили злочине исте врсте. И овде је могућа само квантификација злочина, а не различита квалификација. Ако се наметне конструкција удружења, онда може да се суди сваком Србину који је учествовао у рату, и онима који јесу и онима који нису чинили ратне злочине. Уводи се одговорност за туђу кривицу, а то је само корак од одговорности целог народа. Таквим поступањем Тужилаштво уводи три дела која су недопустива: објективну кривичну одговорност, одговорност по аналогији и одговорност за претпостављену кривицу, упозорава Шешел.

УН газе међународно право

Хашким судијама и тужиоцима Војислав Шешел је одржао и час историје: „Растурање Југославије је први злочин – злочин против мира. Хашке судије и тужиоци педантно су водили рачуна да не наруше спољнополитичке утицаје западних сила или, не дај Боже, да утврде њихову одговорност. Удружени злочиначки подухват извели су Ватикан, Немачка и САД јер Југославија није могла да се разбије по федералним јединицама, јер није тако ни конституисана. Република Хрватска у оквиру Југославије је била федерална јединица коју чине Срби и Хрвати, два равноправна народа конститутивног фактора. Хрвати због тога никада нису могли да промене статус Срба у таквој заједници без српске сагласности. То се десило у Хрватској кад је Фрањо Туђман дошао на власт. Срби више нису били конститутивни народ већ национална мањина, а са тим се нису помирили. И данас сам поносан на своју изјаву да Хрвати могу да изађу из Југославије ако то желе, али да неће изнети ни педаљ земље са собом. Све источно од линије Карлобаг – Огулин – Карловац - Вировитица је српско. Историја и судбина нису ми дозволили да дођем на власт, јер да јесам, било би другачије. Срби су витешки народ који се не свети женама и деци, већ преко територије”.

Војислав Шешел је даље наставио: „Страни фактор се умешао и пожurio да већ у јануару 1991. године призна независност Хрватске. Независност Хрватске је могла да се односи само на територију коју је контролисала централна влада из Загреба, односно за територију у БиХ, влада из Сарајева. УН је погазила међународно право и тако је започет грађански рат”.

Говорећи о размени српског и хрватског становништва, за коју га оптужује Тужилаштво, Шешел напомиње да је: „У име своје партије током предизборне кампање предложио реторзију, јер је Туђман већ протеривао Србе из Хрватске. Нико није протеран, већ су мењали своју имовину са Србима и увек су у томе боље пролазили”.

Као што је познато, добровољци, понос Српске радикалне странке, су сви до једног упућивани у ЈНА, једину регуларну војну формацију. Лидер радикала је истакао: „Армија је за добровољце Српске радикалне странке одредила касарну у Бубањ Потоку, тамо су добијали униформе и имали обуку, а радни стаж им је уписиван у војну књижицу. Можда бих могао да сносим моралну одговорност за оно што су добровољци радили, али знам да ниједан припадник радикала никада није починио ниједан злочин.

Бесмртна идеологија лидера српских радикала

Војислав Шешел је на крају закључио: „Ја сам се наживео, али хоћу идеологију да учиним бесмртном. Бесмртном сам је већ учинио тако што је она логички чврста, што је чврсто утемељена на историјским чињеницама, што је антиглобалистичка. Тиме што сам отворени противник планетарне хегемоније и доминације Сједињених Америчких Држава. Што сам непомирљиви противник Европске Уније. И што сам велики непријатељ Северно-атлантског пакта. Због тога се мени суди и добро је да ми се суди.

На крају овог излагања ја ћу вас подсетити на једно од највећих дела светске књижевности. На роман 'Рат и мир' Лава Толстоја. Толстој у једном фрагменту описује како су Наполеонови војници ушли у Москву, како је Москва горела и како су Наполеонови војници ухапсили групу Руса и повели на стрељање. Међу тим ухапшеним Русима био је и гроф Пјер Безухов. Везаних руку иде на стратиште и у једном тренутку почне гласно да се смеје. Из све снаге, из дубине душе, гроф Безухов се смеје и каже: 'Па, они мисле да су мене везали, да могу везати моју бесмртну душу, ха, ха, ха'.

Па, ово Хашко тужилаштво и цели Хашки трибунал мисле да мене могу осудити. Да могу осудити моју националистичку идеологију. И ја морам прохотом да се смејем, ха, ха, ха...

Ви мојој бесмртној души не можете ништа, ви мојој националистичкој идеологији не можете ништа. Могу ја ускоро и умрети, али ако умрем највероватније ћу умрети од смеха због смешне оптужнице, смешног трибунала и смешних САД и других западних сила које стоје иза овог антисрпског трибунала.

Хвала што сте имали стрпљења да ме саслушате”. Овим речима др Војислав Шешел је завршио своје излагање.

Војни пуч

Шеф војне службе ЈНА, генерал Александар Васиљевић, како напомиње Шешел, циљано је отишао у западну Славонију и Вуковар да организује злочине који су се тамо потом и догодили. „Новооснованој партији армијског врха били су потребни ратни злочини на хрватској и српској страни, како би паралелно збацили Туђмана и Милошевића. Војна служба безбедности организовала је злочине као што је минирање јеврејског гробља у Загребу, да би се обрачунали са Туђманом, и са друге стране и са српским националистима. Тада је, 1991. године, Југославији претила озбиљна опасност од војног пуча”, рекао је лидер српских радикала. Оптужио је Васиљевића да је из Вуковарске банке изнео неколико милиона марака. „Васиљевић је сведочио и у процесу против Милошевића, али га тужилац није позвао да сведочи у процесу 'вуковарској тројци', или код мене. Баш брига тужиоца ко је организовао злочин у Овчари”, закључио је Војислав Шешел.

Реакције на почетак суђења Војиславу Шешељу

Почело цепање оптужнице

- Велики одјек прве изјаве оптуженог председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља, коју је изнео на почетку суђења у Хашком трибуналу. Професори права, адвокати, стручњаци из различитих научних области једногласни су у оцени да је Војислав Шешељ показао изоловану супериорност своје аргументације, познавања правничке доктрине и ненадмашну менталну снагу

Пише: Данијела Петровић

Након пет година проведених у притвору Хашког трибунала, суђење проф. др Војиславу Шешељу почело је неубедљивим уверавањем тужиоца Кристине Дал да ће доказати да је Шешељ говором мржње протеривао несрбе из Хрватске, Босне и Херцеговине и Војводине у периоду од 1991. до 1993. године. Уместо уводне речи, др Шешељ је 8. новембра отпочео своју изјаву оптуженог тврдњом да је Хашки трибунал нелегалан и нелегитиман суд, основан по диктату САД. Посебно убедљиво је започео оспоравање удруженог злочиначког подухвата као облика кривичне одговорности.

„Што ваша казна буде већа, то ће моја идеологија бити снажнија. Ви мојој бесмртној души не можете ништа, нити мојој националистичкој идеологији. Могу ускоро и да умрем. Ако се то догоди, највероватније ћу умрети од смеха, због смешне оптужнице, смешног трибунала и смешних САД и других западних сила које стоје иза овог антисрпског трибунала”, у свом бескомпромисном и победничком стилу поручио је Тужилаштву др Шешељ.

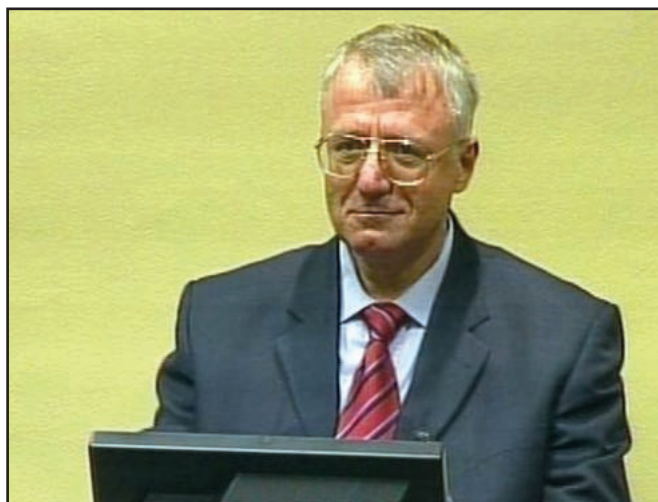
Јадан покушај Тужилаштва да вербални деликт врати у кривичну праксу

За „Велику Србију” изјаву оптуженог оцењује проф. др Оливер Антић који каже да је наступ др Шешеља био крајње убедљив, сигуран, аргументован, логичан и да је то неподељено мишљење и оних који га воле и оних који га не воле.

„Очигледно је да је оптужница исконструисана, да се базира на вербалном деликту, који је постојао у потпуно недемократским, тоталитарним режимима. Код нас је тај деликт увео Броз, а укинуо Милошевић, а сада се у свету поново покушава враћање тог инструмента којим треба запушити уста онима који располажу чињеницама и конструктивном критиком. Видело се и да је заступник оптужнице била врло несигурна, неубедљива, јер када браните неодбрањиво онда је и лаику, а не правнику, видљиво с каквом дозом несигурности се обраћа суду. Шешељева изјава је добро правнички састављена, а његов говор се може окарактерисати и као говор историчара”, анализира проф. др Антић.

Шешељ се у великом стилу враћа на политичку сцену Србије

Проф. др Коста Чавошки сматра да оптужница против др Војислава Шешеља не почива ни на каквим озбиљним основама, док је његова одбрана била веома добро припремљена, кохерентна и уверљива.

„Нема никакве сумње да се Шешељ дуго припремао да докаже да га, заправо, гоне због деликта мишљења, тзв. говора мржње, и да је главни разлог за његово оптуживање – уклањање са политичке сцене Србије. Највероватније је то био један поверљив захтев из Београда, можда и од стране покојног др Зорана Ђинђића. То је и главни разлог што је само Шешељ оптужен за деликт мишљења, иако се већ две-три деценије, од пада комунизма и болшевизма, за такво дело нико не оптужује. Шешељ у хашкој судници делује веома сигурно и ја се наддам да ће он срушити оптужницу и бити ослобођен”, оцена је проф. др Чавошког.

Супериорност Војислава Шешеља очигледна је већ на почетку суђења

Почетак суђења професору др Војиславу Шешељу, по мишљењу адвоката Горана Петронијевића, почео је сасвим очекивано.

„Начин на који је Шешељ почео излагање своје одбране је према мом очекивању. Када ово кажем сматрам да Хашко тужилаштво нема озбиљније аргументе и оптужбе за оно што они сматрају заједничким злочиначким подухватом. Што се тиче Војислава Шешеља, лично мислим да је на претпретресној процесној конференцији показао једно фантастично познавање прописа Хашког трибунала, супериорност правног знања и правног тумачења правних норми, таквим какви они заиста јесу. Немам најбоље мишљење о тим прописима и правилима, а нарочито не о начину на који се исти доносе и мењају. То је оно што се може назвати једним бриљантним процесним почетком. У другом делу излагања

имам утисак да је Војислав Шешел више покушавао да едукује хашки суд, Хашки трибунал и судије Трибунала, а поготово Тужилаштво и да им једним историјским предавањем покаже апсурдност погрешних тврдњи које је непотребно доказивати. Мислим да је у том првом делу Шешел био више у улози неког професора и учитеља који исправља лоше писани задатак, а мање у служби одбране, што мислим да ће учинити у наставку суђења. Што се тиче саме оптужнице, сада смо сви видели на чему се она врти и на чему се базира. То је једна потпуно небулозна теорија и небулозни и измишљени облик одговорности који се зове заједнички злочинички подухват, који се потпуно изједначава са објективним обликом одговорности, што у модерном кривичном праву није могуће. Хашки трибунал је показао и раније, а сада је то на неки начин и потпуно огољено, да је један назадни суд, иако не могу реч суд када је у питању Хаг никако да изговорим, то јест назадни парасудски орган и у погледу процесних и у погледу кривично-правних норми. То ће се у току суђења још више видети када буде почело извођење сведока, јер лично мислим да ће Тужилаштво бити у великом проблему. Што се тиче материјалних доказа видели смо и из саме оптужнице да материјалних доказа нема. Велики део доказа се заснива на незнању Тужилаштва, на намерним или несвесним грешкама. Или се можда заснива на њиховом непознавању историје и чињеничног дела историјско-географских појмова на овом простору. Дакле, много је ствари које су сваком човеку овде у Србији који је завршио гимназију јасне, али њима у Хашком трибуналу нису. На пример, не би ме зачуло када би неко од њих питао: „Зар Бања Лука није у Србији?“. То можда сада изгледа смешно, али ја мислим да је то далековидо, па се онда ни не смејем. Тако да ја, што се тиче самог почетка суђења, мислим да је Војислав Шешел испунио бар моја очекивања. Што се тиче Трибунала и Хашког тужилаштва мислим да ће бити у доста великом проблему, јер како време буде одмицало супериорност Војислава Шешела ће бити све већа”, нагласио је Горан Петровић.

Тужилаштво већ на почетку у дефанзиви

Адвокат Драгољуб Томашевић сматра да је Шешел сјајно образложио свој став, а пре свега да је успешно одбацио сваку тврдњу о постојању некаквог злочина вербалним деликтом.

„Доследност проф. Шешела, како у правном тако и у чињеничном погледу, је апсолутна и доминантна. Шешел доминира у односу на другу страну која је и даље у дефанзиви без обзира на положај који има према правилима Хашког

трибунала. Изузетно сам задовољан Шешелевим наступом и оно што ме одушевљава јесте његово инсистирање на поштовању процесних права. Судско веће је коначно схватило да мора испоштовати сва она загарантована права окривљеног на одбрану и пре свега право на људско достојанство. Уверен сам да ће проф. Шешел, како се поступак буде одвијао, одбранити себе, свој народ и своју странку, на коју је пало тешко бреме. Spreman сам да до краја помогнем у тој његовој борби”, каже Драгољуб Томашевић.

Шешел ће тек да заблеста

Адвокат Александар Цвејић сматра да је, у околностима оваквих притисака и уцена, позитивна ствар што је суђење професору др Војиславу Шешелу уопште почело.

„Како је кренуло од самог почетка и имајући у виду податак да се Војислав Шешел већ пет година налази у Хашком трибуналу, мислио сам да суђење неће скоро ни да почне. Што се тиче уводне речи Тужилаштва, која је готово идентична са оптужницом, она је правно и фактички мањкава до те мере да ју је тешко озбиљно правно разматрати. Уводно излагање Војислава Шешела је представљало једну сложу и социолошку правну анализу свега што се дешавало у протеклих двадесетак година, па и даље. Веома је јасно да је оптужница неутемељена и написана једним простим речником, који више личи на речник одређених невладиних организација, финансираних из иностранства, а не као нешто иза чега стоји озбиљно тужилаштво било ког суда, па и хашког. Јако ми је жао што не иде директан пренос суђења Војиславу Шешелу на Радио-телевизији Србије, већ гледамо снимак у касне сате, али ми је веома драго што телевизија Палма плус преноси велики део излагања проф. Шешела. Мислим да је јагодинска Палма плус осветлила образ свему ономе у нашој земљи што би требало да буду нестраначки и независни медији. Све друго је углавном директно дириговано од стране ове или оне домаће или стране политике. Када се погледа мало ближе, све оно што је Војислав Шешел у својој уводној речи рекао може да се посматра са неколико становишта. Прво, може да се посматра са историјске стране, јер је Шешел изнео велики број чињеница. Ово је до сада, за ових више од десет година колико тај Хашки трибунал постоји, прво озбиљно аналитичко објашњење и пресек стања од стране Шешела, о узроцима који су довели до рата у бившој Југославији. Све друго су били факти или покушаји, који су се углавном развијали у немилосрдну стратегију Тужилаштва, с једне стране, и с друге стране у апсолутну неспособност и недостатак воље судија Хашког трибунала да прихвате одређене историјске чињенице. Војислав Шешел је најозбиљнија личност у Хашком трибуналу, гледајући са политичког и правног становишта. У том смислу оно што могу као правник да кажем, је да његово обраћање показује да је он изузетан познавалац права. Искрено се радујем томе што ће Шешел тек да заблеста у следећим излагањима и деловима поступка. До сада су сведоци Тужилаштва испитивани на начин који је мање доводио у питање њихов кредибилитет, али у овом случају мислим да ће Војислав Шешел као бриљантан правник те лажне сведоке Тужилаштва да понизи и морално, чињенично и правно. Његов допринос у том смислу ће бити од непроцењиве вредности. Војислав Шешел се одлично припремио за овај претрес, што смо уосталом и очекивали. Мислим да је правни и радни тим који је формирао Шешел одличан и да је у овом делу поступка одрадио један велики посао који ће битно допринети самом квалитету његове одбране. По свему судећи, то ће бити мање одбрана а више напад на све оно што иритира интелигенцију, нас који посматрамо рад Хашког трибунала. Морам да кажем да сам приметно несавршеност симултаног превода због тога што Шешел доста

брзо излаже и што не преводe све оно што он изговори. Нисам сигуран да је све оно што је он рекао преведено, тако да сматрам да би било јако добро да све оно што је говорио, да истовремено Шешел то и писмено достави. На тај начин спречиће се могућност да до судија не дође све оно што је он рекао.

На основу његовог излагања може се закључити да он представља сметњу својим политичким противницима у Србији, а да је овде, сигурно би са својом странком већ био на власти”, рекао је за „Велику Србију” Александар Цвејић.

Шешел у старту потпуно декласирао политичку суштину оптужнице

Адвокат Слободан Стојановић мисли да је у првој изјави оптуженог било нешто више политичких него правних ставова, али да је то и једини логичан одговор на превасходно политички скројену оптужницу.

„Ово је само уводно излагање, односно увертира, а праву одбрану тек треба очекивати. Завршни део излагања ме је импресионирао, јер чини ми се да је то једна невиђена храброст и принципијелност, приврженост својим идејама. Тако нешто одавно нисам видео. Могуће је да се ово претвори у суђење идеологији српског национализма. Мислим да је Шешел већ до сада постигао много, што је донекле успело само Милошевићу, а то је да се Трибунал са једном заиста дужном пажњом односи према оптуженима. Из личних искустава тврдим да Хашки суд манипулише одбранама оптужених, одређујући им шта хоће и како хоће и кога хоће, а то су нека правила која немају везе са правичним суђењем. Мислим да је Шешел до сада ту највише учинио и то је оно што је у овом тренутку дефинитивно велики успех”, каже Стојановић.

Шешел оставио без даха и Судско веће

Адвокат Светозар Вујачић за „Велику Србију” каже да је са интересовањем пратио почетак суђења, уверен да ће др Војислав Шешел одмах успети да прикаже сву лажност оптужнице.

„Од самог старта се знало да је оптужница лидеру српских радикала писана, нажалост и на срамоту српског народа, у Београду од стране његових политичких противника. Као адвоката занимало ме је како ће Хашко тужилаштво такву једну оптужницу, која је политичка и лажна, да образложи.

После пет година Шешелјевог тамновања дошао је дан када је почело то суђење и свима је било јасно да хашки тужилац нема ама баш никаквих аргумената. За четири сата колико је гђа тужилац говорила, иако је причала споро и развлачила своје излагање, није искористила своје време из тог разлога што није имала шта да каже у погледу оптуживања проф. др Војислава Шешела. Оно што је тужилац рекао у вези наводног Шешелјевог говора мржње – то у међународној правној науци као кривично дело није признато, нити постоји у кривичном закону било које развијене земље у свету. Пошто они немају за шта друго да оптуже Шешела, прибегли су том правном фалсификату. Другог дана суђења бриљирао је Војислав Шешел и својим наступом фасцинантно бадио, према мом мишљењу, све београдске адвокате у незнање.

Сви ми адвокати смо задивљени његовом прецизношћу и сталоженошћу током изношења тако обимне и садржајне аргументације. На крају је чак и председавајући судија рекао: „Господине Шешел, ми Вас нећемо осудити због ваше идеологије”. А управо због његове идеологије ова оптужница је и подигнута. Стављају му на душу да је 1990. године са својом странком тада ширио говор мржње. Шешел је њима доказао, увидом у регистар странака, да те године његова

странка није ни постојала и да је 1991. године регистрација Српског четничког покрета одбијена. Ова лакрдија од оптужнице неће се дуго одржати. Мислим да ће ово бити крај не само Хашког тужилаштва, већ ће суђење Војиславу Шешелу бити крај и Хашког трибунала, који ће доживети дебакл и велику срамоту. Очекујем сведочење „стручњака”, који ће 11. децембра да се појави у Хашком трибуналу, и који ће у суду да ’објасни’ шта је Шешел мислио и шта је хтео да каже када је држао политичке говоре. Како може неко да тумачи Шешелеве мисли и да растумачи шта је он мислио када је нешто рекао? Шешел ће затворити Хашки трибунал ради добробити целе Србије. Шешел у Хагу најмање брани себе, а највише Србију и српски народ”, истакао је за „Велику Србију” адвокат Светозар Вујачић.

Шешел и психолошки јачи од хашких инквизитора

Адвокат Момир Раичевић сигуран је да је уводна реч др Војислава Шешела оставила снажан утисак не само на следбенике његове политичке идеологије, већ и на Судско веће, стручну јавност и медијске извештаче.

„Чак су и његови најжешћи политички противници морали невољно признати да је Шешелев наступ на њих оставио снажан утисак. Из његовог, више него убедљивог и аргументованог излагања, јасно се распознаје да није психолошки подлегао хашком казамату, што су многи очекивали, да је спреман да докаже истину, да располаже ваљаним доказима и да ће хашком тужиоцу бити немогуће да одржи на снази и докаже своју оптужницу. Наредни дани и месеци биће испуњени одлучном Шешелевом битком коју ће, како српски народ и очекује, сигуран сам и добити”, каже адвокат Раичевић.

Шешел победнички корача кроз буру хашких лажи

Адвокат Сава Анђелковић наглашава да је Војислав Шешел уводним излагањем свету одржао озбиљан професорски час.

„Слушајући Војислава Шешела, осећао сам се исто као када сам читао књигу о страдањима Срба у балканским ратовима и Првом светском рату – симболичног наслова ’Кроз буру’ коју је написао велики српски интелектуалац Станислав Краков. Овде на брдовитом Балкану свака кућа требало би да поседује ту књигу, да се таква страдања српском народу више не понове. Исто мислим и за уводно Шешелјево излагање.

Шешел је из Хага читавом свету одржао један озбиљан професорски час. Било је то предавање једног врсног интелектуалца. Достојанствен, пун жара и елана, користећи чињенице, само је Шешел могао на овако бриљантан начин да објасни комплексну историју ових простора. Да је то уместо њега урадио и тим адвоката – не би имало исту тежину.

Тужилаштво је непознавањем традиције и историје ових простора показало да није дорасло том изазову. Оно не располаже доказима против Шешела. Могли смо свашта да чујемо, али не и где се шта догодило, које су конкретне чињенице и докази који упућују на умешаност Војислава Шешела. Ништа од тога гђа тужилац није рекла. Њено излагање је било излагање писменог рада једне гимназијалке, са малом дозом драматургије, који треба да нас расплаче а да нико не зна због чега.

Западни цивилизовани свет на сва уста прича о људским правима, а селективно их примењује. Доказ за то је Хашки трибунал. Шешел је у Хагу још од почетка 2003. године, а они ни дан данас немају оптужницу против њега”, навео је у својој изјави Сава Анђелковић.

Апсурдни наводи оптужнице

Др Момчило Суботић, научни сарадник у Институту за међународну политику, оптужницу против др Војислава Шешеља види као једну политичку конструкцију на клима-вим ногама, јер није озбиљно правно утемељена.

„Циљ оптужнице је да осуди српско државно и политичко руководство за распад Југославије, а за то је крив Запад. Злочин против мира је највећи злочин и из њега произилазе сви други злочини. Дакле, не може се судити последицама, мора се судити узроцима. У случају Војислава Шешеља, који у то време, иако највиђенији српски политичар, није имао државне функције, и осталих српских руководиоца, суди се последицама које ни у ком случају нису веће на српској страни у односу на хрватску, албанску, муслиманску. Др Шешељ је у својој изјави све тачке оптужнице разбио и раскринкао, показао је њен антисрпски карактер. Он је доказао да је оптужница лоше постављена, да се Тужилаштво није добро ни припремило, нити је проучило све тачке на којима ту оптужницу заснива. Ради се о једној конструкцији некаког заједничког злочиначког подухвата који није утемељен, јер Шешељ љубоморно чува пројекат „Велике Србије“ за себе и своју странку. У време распада Југославије нико се за ту политичку опцију није залагао осим Шешеља. Мислим да ће Шешељева одбрана бити свесрпског карактера и о њу се неће моћи оглушити ниједан српски појединац или институција“, закључује Суботић.

Шешељ снагом истине побеђује у Хагу

Лука Караџић, брат бившег председника Републике Српске Радована Караџића, за „Велику Србију“ износи своје утиске поводом почетка суђења Војиславу Шешељу и каже да је лидер српских радикала био више него бриљантан.

„Војислав Шешељ је својим првим наступом на суђењу доказао да је један од најпапетнијих Срба данашњице. У ова четири сата колико је говорио у Хашком трибуналу, он је већ успео да сруши читаву оптужницу. Ако у Хагу има људи од права и правде, мислим да би Шешељ ускоро могао да се врати у Београд.

После овог објашњења Војислава Шешеља шта значи Велика Србија, мислим да би сваки нормалан човек, иоле политички образован, морао признати Шешељевој борбу за Велику Србију. Мислим да нема Србина који трезвено размишља а који није схватио Шешељев историјски пресек догађаја на овом простору у последњих сто година. Шешељ је објаснио да жели уједињење свих Срба различитих религија са ових простора. Ми нисмо криви што су они прешли у католичанство, па постали Хрвати. Немогуће је променити нацију, већ само веру. Исто тако нисмо криви што се неко потурчио и прешао у ислам и писао се као Србин исламске вероисповести све до шездесетих година, па онда је настала вештачка муслиманска нација, па сада су бошњачка, а сутра ће бити нешто треће. Нисмо ми криви ни за настанак црно-

горске и македонске нације на овим просторима. Шешељ је објаснио ко је од кога настао и нема разлога да се неко због тога плаши Шешеља, нити иједног радикала. Оптужница против Шешеља је више него смешна и сваки сведок против њега ће бити више него смешан. За вербални деликт једино се суди Србима у Хагу.

На крају желим да истакнем да је Војислав Шешељ највећи јунак и српски херој данашњице. Једино ме је страх да не покушају да му угрозе живот, јер ће он многе ствари убедљиво доказати. Желим Шешељу дуг живот и брз повратак“, поручује Луке Караџић.

А тек кад дођу лажни сведоци...

Војно-политички аналитичар Милован Дреџун каже да је очигледна одлична припрема др Шешеља да одговори на оптужницу, која представља правни преседан не само због начина на који је конципирана, већ и због своје политичке позадине. Војислав Шешељ је, како каже наш саговорник, свестраном анализом заснованом на научно доказаним чињеницама већ прилично оспорио кључне тачке оптужнице.

„Без обзира на то што се неки неће сложити са Шешељевој изјавом, не може се оспорити да је он, заиста, приступио на једино могући начин како би одговорио на ту политичку оптужницу. Имајући у виду понашање Слободана Милошевића и још неких других хашких оптуженика, мислим да Шешељ иде правим путем у циљу обрачуна са тим, како је Џефри Најс недавно признао, политичким судом. Оптужница представља један срамни фалсификат, и у судској пракси и у теорији права, јер се преко Хашког трибунала на међународном плану ствара једна нова правна теорија. Копка ме како ће се Шешељ понашати према хашким припремљеним, инстурисаним сведоцима, који ће сигурно покушати да неким лажним оптужбама докажу поједина дела која се Шешељу стављају на терет. Верујем да ће Војислав Шешељ пронаћи одговоре, јер онај на чијој је страни истина не може да омане у одбрани и доказивању своје невиности“, уверен је Дреџун.

Непрестани притисци

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић поново је, пре неколико дана, оптужио Тужилаштво за ратне злочине Србије да уцењује и врши притиске на потенцијалне сведоке у процесу против Војислава Шешеља у Хагу. Вучић је, на конференцији за новинаре, изјавио да тужилац за ратне злочине Владимир Вукчевић и његови заменик Веселин Мрдак, као испостава Хашког трибунала, раде супротно закону и позивају сведоке одбране у просторије Тужилаштва у Београду где их уцењују и прете. Он је рекао да Српска радикална странка има информације о томе да су челници Тужилаштва саслушали три сведока и показао је новинарима позив који је потписао Мрдак, а у којем се један од сведока позива да дође у просторије Тужилаштва ради давања изјаве представницима Тужилаштва у Хагу. Вучић је казао да Вукчевић, његов заменик и портпарол Тужилаштва Бруно Векарић изврћу истину и да Српска радикална странка за то има доказе. По његовим речима, то само показује да се Србија налази у колонијалном статусу и са правом колонијалном управом.

Промовисана најновија књига проф. др Војислава Шешеља

Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић

- Шешељев њим демаскирао режисере „Хрџковаца“
- Објављени факсимили докумената и изјаве које њобијају сваки навод Хашиког њужилаштва

Пише: Жана Живаљевић

Неколико дана након што је отпочело суђење проф. др Војиславу Шешељу, у београдском дому синдиката 11. новембра, уз присуство многобројне публике истакнутих јавних личности, професора, адвоката, историчара, промовисана је најновија књига из хашког опуса лидера српских радикала „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Књига је настала након вишемесечног истраживања, разговора са сведоцима, прикупљања материјала о догађајима у Хртковцима, чланова Стручног тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља, Елене Божић Талијан, Немање Шаровића и Моме Марковића уз помоћ историчара др Николе Жутића.

Објављени факсимили докумената и изјаве сведока расветљавају догађаје у Хртковцима и разоткривају лажну хашку оптужницу против проф. др Војислава Шешеља.

Књигу која разоткрива лажи и расветљава улогу невладиних организација, државних службеника, појединих политичара у фабриковању догађаја почетком деведесетих година у Хртковцима промовисали су високи функционери Српске радикалне странке и чланови Стручног тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља.

Лажна слика етничког чишћења

„Проф. др Војислав Шешељ је још тада (1992. године) имао визију да сви притисци заједно са санкцијама имају за циљ, не смену режима у Србији, већ распарчавање тадашње Југославије“ – истакао је потпредседник Централне отаџбинске управе Горан Цветановић и додао да су „лажну слику о етничком чишћењу, о коме нема ни говора да се догодило у Војводини, пре свега кројили медији. Фонд за хуманитарно право и усташка курва Наташа Кандић подизали су прашину, стварајући лажни утисак о атмосфери страха због прогона свега што је неспрско, окривљујући Војислава Шешеља и Српску радикалну странку за то. Манипулишући људима у мешовитим браковима, она је филовала њихове изјаве. У медијским кампањама су се истицале: Вјерица Калац, Недељка Шаму, Радмила Шембери, као и Јулка Молнар и Марија Лош“.

На основу доказа изнетих у најновијој Шешељевој књизи, Цветановић закључује да су се, „инструисани сведоци Тужилаштва служили, пре свега, лажима“.

Јефтина хашка теорија завере

Члан Стручног тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља, мр Дејан Мирковић, истакао је да је у питању кавзиоптужница коју чине наопако гледање на ствари и стављање речи Војислава Шешеља ван контекста. „Треба другачије посматрати говор др Војислава Шешеља одржан

у Хртковцима 6. маја 1992. године, од оног како га посматра Тужилаштво. Пре свега, Тужилаштво не наводи да се радило о предизборном говору, не наводи да је Српска радикална странка у том моменту имала само једног посланика у републичком парламенту. Речи др Војислава Шешеља су истргнуте из контекста“.

Мировић је цитирао изводе из Шешељевих говора из којих је, како логично закључује, „јасно да ове речи потпуно руше лажну конструкцију о удруженом злочиначком подухвату Милошевић–Шешељ из 1992. године, или о усаглашеној пропаганди између Српске радикалне странке и власти у том тренутку“. Према његовим тврдњама у питању је јефтина теорија завере коју измишља Тужилаштво Хашког трибунала. „Зарад прављења лажне симетрије између догађаја у Војводини, у којој није било ратних дејстава, осим напада хрватских паравојних формација на Шид и Апатин, и протеривања неколико стотина хиљада Срба услед оружаног напада хрватске власти на њих у Хрватској“ – рекао је мр Мирковић.

Шешељ одговара за злочин који се није догодио

Генерални секретар Српске радикалне странке и један од правних саветника проф. др Шешеља, Александар Вучић, нагласио је да лидер српских радикала побеђује Хашки трибунал. „Постоји човек који сме својом храброшћу и својим јунаштвом да се супротстави најгорима на свету, да се супротстави онима који уништавају Србију“. Он је истакао да је Војислав Шешељ показао да је идеја слободе најважнија од свега, па чак и од живота. Према његовим речима, управо у овој чињеници лежи разлог силне острашћености НАТО суда.

„Ова књига данас представља једну аферу коју су покушали да напакују Војиславу Шешељу. Покушали, а да нико ме није јасно због чега. Да одговара због ратног злочина у Хртковцима, а тамо рата није ни било. Никаких ратних сукоба није било на простору Савезне Републике Југославије, односно Републике Србије. Како је онда могуће да неко почини ратни злочин?“, истакао је Вучић и додао да у целој оптужници против Војислава Шешеља не постоји ништа што би указало да је он починио неки злочин па тако ни у вези са Хртковцима. „Кажу – Војислав Шешељ је на митингу рекао како треба протеривати или депортовати Хрвате, а када погледате шта се заиста догодило, видећете да је Војислав Шешељ само покушао да нађе, и то не у правом смислу речи, већ само вербално, кућу, кров над главом за мученике, српске избеглице из Западне Славоније, за десетине хиљада Срба које су усташе Фрање Туђмана протерале.

Они не кажу да је он одговоран за било које убиство, не наводе ниједно име, већ наводе да су неки, када су чули његов говор, желели нешто да ураде. Не постоји никаква узрочно-последична веза између речи Војислава Шешеља и извршења било којег кривичног дела у Хртковцима“, нагласио је Вучић.

Историјски фалсификат

Посланик Српске радикалне странке и доктор историјских наука Никола Жутић говорио је о фалсификовању кривице и прикривању правих злочина. „Масовни прогони српског, али и неподобног хрватског становништва 1991. године из градова и села у Хрватској који нису били захваћени ратним дејствима, уопште нису узимани у обзир када је састављена оптужница за тобожње Шешељево етничко чишћење Срема и Бачке од Хрвата. Дакле, злочини геноцида и етничко чишћење Хрватске од Срба и других грађана су у потпуности занемарени од међународног судства“ – издвојио је Жутић. „Шешељ је оптужен за такозвани говор мржње, односно вербални деликт и како он сам каже 'деликт писања'. Он је само тражио да се примјене мјере реципрочности над Хрватима у Србији за масовне појаве насиља над Србима у Истри, Далмацији, Српској Крајини, Славонији, Загребу“, нагласио је Жутић.

Према његовим речима у измишљању злочина против Војислава Шешеља посебно су се истакле невладине организације и неке сепаратистичке политичке странке. „У оптужбама за тобожње етничко или верско чишћење римокатолика у Војводини од стране радикала и проф. Шешеља, истичале су се антисрпске невладине организације, пре свих Наташа Кандић, политичке сепаратистичке фракције, нарочито Чанкови лигаши, који несметано, заједно са војво-

ђанским крилом Демократске странке и Г17, и даље спроводе сепаратистичке акције у циљу стварања нове панонске државе“.

Суђење професору др Војиславу Шешељу је, заправо, суђење „српској историјској кривици“, зато што се, како др Жутић истиче, „поред суђења за тобожњу злочиначку кривицу проф. Шешеља, суди српском народу, али и српској историји и српском историјском понашању у последња два вијека, које се своди на 'великосрпску хегемонију', тобожњег агресивног српског народа који, према актуелној западној пропаганди, има урођен инстинкт милитаризма, крволочности, односно инстинкт ратничког народа“.

Материјал ДБ-а објављен без цензуре

Члан тима који помаже одбрану проф. др Шешеља, Немања Шаровић, истакао је да књига грађанима Србије открива до сада вешто скривану истину о догађајима. Од имена малог сремског села Хртковци, направили су географски појам, можда неизговорљив, али сигурно препознатљив у такозваној међународној јавности. „У књизи је предочено на који су начин Римокатоличка црква, невладине организације, на челу са Наташом Кандић, независни новинари, Флоренс Артман, страни и домаћи медији под контролом страних влада, по својој вољи мењали судбине људи, креирали догађаје, медијски их надувавали и искривљавали“, нагласио је Шаровић.

Он је истакао да ће читаоци сазнати како су поменути стварали атмосферу страха и напетости и директно подстицали Хрвате на иселјавање, „како би касније кривцима за своја недела проглашавали оне који су се усудили да им се супротставе“. Према његовим речима, материјал који је прикупљен и делимично објављен у овој књизи, предат је Хашком трибуналу уз приговор проф. др Војислава Шешеља против скраћене, модификоване, измењене оптужнице, којој је придодат елаборат експерата Стручног тима о неутемељености оптужнице у делу који се односи на територију Војводине. „У књизи је објављен и један део прикупљених службених бележака и записника о увиђајима, изјавама сведока, записника о саслушању и судских списа насталих у периоду на који се односи оптужница, у време када је др Војислав Шешељ био опозициони лидер а Српска радикална странка на почетку свог развоја, што искључује сваку могућност утицаја окривљеног, а тиме и сумњу у њихову веродостојност“ – рекао је Шаровић.

Посебан квалитет објављеног материјала, према његовим речима, чини то што су документи добијени од МУП-а и Безбедносно информативне агенције објављени без икакве цензуре. „Објављени су чак и документи МУП-а у којима се Српска радикална странка помиње у изразито негативној конотацији и то из два разлога. Први је зато што је веома лако утврдити да су такве тврдње потпуно паушалне и без утемељења у чињеницама, а други јер се тако најбоље може видети крајње негативан однос тадашњег режима према Српској радикалној странци и проф. др Војиславу Шешељу, што искључује и најмању могућност садејства по било ком питању, а камоли постојања удруженог злочиначког подухвата између режима и било ког радикала.

Највећа вредност тог материјала је управо његова неспорна аутентичност која произилази из чињенице да је настао пре петнаестак година, када је режим у др Војиславу Шешељу видео свог најљућег противника” – закључио је Шаровић.

Он је са говорнице поручио да је посебно место у књизи својим дугогодишњим прегалачким антисрпским активностима заслужила Наташа Кандић. „Наташа Кандић је једна од најзаслужнијих за стварање и ширење лажне слике о догађајима у Хртковцима. Са Весном Пешић лично је обмањивала најугледније мештане Хртковаца како се њихова имена налазе на списковима за протеривање, знајући да ће њихов одлазак бити знак да за њима крену и остали, углавном полуписмени и преплашени Хртковчани” – нагласио је Шаровић и додао да су због тога драгоцени искази часних римокатолика који су смогли снаге да истину и правду претпоставе вери и нацији и који су стали у одбрану проф. др Војислава Шешеља.

Оптужница – удружени подухват свих српских непријатеља

Потпредседник Централне отаџбинске управе Милорад Мирчић појаснио је зашто је и коме требала афера Хртковци. „Тај исти предизборни говор Војислав Шешељ је говорио на свим митинзима, свим скуповима 1992. године. Са неким малим небитним изменама. Па, зашто Хртковци? Зато што су се у Хртковцима тадашњем режиму и тој пропаганди придружиле невладине организације да би што боље исфабриковали лажи против др Шешеља како је он наводно претио Хрватима.

Када су прве масовне колоне избеглица дошле у Хртковце, тамо су се појавили Ненад Чанак и Драган Веселинов и рекли им, постоје сведоци за то што кажем – Останите ту, ми ћемо вас хранити. Значи, тада је већ Америка имала припремљену варијанту да се вештачки изазивањем нереда у Хртковцима оптужи Српска радикална странка и Војислав Шешељ као једина национална политичка партија и једини лидер национално јасно дефинисан и одређен. И ту је почело”, рекао је Мирчић.

Он је присутнима дао одговор на питање ко је припремао лажне оптужнице и лажне изјаве везане за догађаје у Хртковцима, „Осим Весне Пешић и Наташе Кандић које су предњачиле, учествовали су и шефови војне и цивилне обавештајне службе. Генерал Аца Васиљевић је конструисао лажну оптужницу везану за Хртковце. Били су ту многи који су временом и сами постали жртве Хашког трибунала, рецимо Јовица Станишић”, закључио је Мирчић.

Хашки трибунал политичка творевина

Потпредседник Централне отаџбинске управе и члан тима који помаже одбрану проф. др Војиславу Шешељу Драган Тодоровић обратио се скупу у Дому синдиката следећим речима: „Каже наш народ да и у злу има нечег доброг. Па и

у овом хашком петогодишњем злу над Војиславом Шешељем постоји нешто добро. Тих пет година Војислав Шешељ није протрајио, употребио је сваки сат, сваки минут, сваки секунд да би разобличио Хашки трибунал, да би показао колико је та оптужница бесмислена, колико је лажна, колико нема ни једне једине чињенице уз чију помоћ би да се докаже било каква кривица Војислава Шешеља”. Говорећи о књизи, Тодоровић је нагласио да она разоткрива лажну и монструозну оптужбу за ратне злочине на територији Војводине, у Србији где рат није вођен, „разобличава и показује колико је Хашки трибунал политичка творевина коју су створиле Сједињене Америчке Државе и Запад, како би завршили свој злочин који су почели деведесетих година над Социјалистичком Федеративном Републиком Југославијом, наставили над Савезном Републиком Југославијом, а сада над Србијом и српским народом”.

Ко је Наташа Кандић?

„Време показује да је свака изговорена реч председника Српске радикалне странке била на месту. Изречена да се нека несрећа предупреди а не изазове”, рекла је Гордана Поп-Лазић, потпредседник Централне отаџбинске управе и члан Стручног тима. Она је појаснила да је Тужилаштво покушало Шешеља да оптужи за непосредно извршење кривичног дела, измишљањем злочина, инцидената, лажним изјавама сведока.

„Није било никаквог плана, нити организације да се спроводи било какво протеривање или етничко чишћење оних који нису српске националности, али је постојао план и постојала је организација да се интернационализује питање војвођанске територије путем креирања лажи да се на простору Војводине спроводи етничко чишћење и да се протерују сви који нису српске националности. Главну улогу у овом задатку на унутрашњем терену имали су Католичка црква, која је деловала у Војводини, и Фонд за хуманитарно право на челу са Наташом Кандић.

Фонд за хуманитарно право и Наташа Кандић имали су задатак да подижу медијску прашину и да стварају лажну слику о неподношљивој атмосфери страха, о непрестаним притисцима и прогонима свих који нису Срби и да за то откриве, пре свих, Војислава Шешеља и Српску радикалну странку”, нагласила је Гордана Поп-Лазић.

Проф. др Војислав Шешељ никада није прибегавао интелектуалној и моралној равнодушности и ћутњи. Он нам кроз своје књиге оставља истину као једино мерило слободе једног народа.

Одржан међународни научни симпозијум посвећен књизи проф. др Шешеља, „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”

Допринос историјској истини

- Дводневни међународни научни симпозијум посвећен књизи проф. др Војислава Шешеља „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” окупио је бројне интелектуалце и истраживаче научног рада председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља. Сви учесници били су једногласни у оцени да се ради о кључном историографском научном раду, који ће унећи нова сазнања у проучавање српско-хрватских односа и вишевековно антихрватско деловање Ватикана на Балкану. Без ове књиге не може се замислити изучавање савремене историје, оценили учесници научног симпозијума

Пише: Данијела Петровић

Књига проф. др Војислава Шешеља „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” била је тема научног симпозијума који је одржан 3. и 4. новембра у Новом Саду, у организацији часописа „Збиља” и Српске радикалне странке. О овом делу, којим је Шешељ заокружио сопствени научни приступ проблемима разградње српског националног бића, говорили су академик др Никола Жутић, др Никола Живковић, проф. др Вељко Ђурић, проф. др Зоран Аврамовић, др Рајко Маловић, проф. Петар Штикавац, проф. др Рајко Долечек, проф. др Милан Петровић, проф. Владимир Димитријевић, Момир Лазић, Предраг Р. Кијук, др Јован Пејин, мр Милош Прица, Слободан Јарчевић, мр Радован Пилиповић, проф. др Мирко Зуровац, мр Дејан Мирковић, проф. Иља Числов, др Марко С. Марковић, Дејан Лучић, проф. др Милијан Поповић и Момир Васиљевић.

Бескомпромисна истина узбуркаће антисрпске духове

Рецензент овог по садржини и обиму грандиозног дела, иначе доктор историјских наука, Никола Жутић на самом почетку је изнео своје јасно уверење да ће хрватска и српска научна јавност испратити ово значајно дело – ћутањем. „Ова књига проф. Шешеља има изузетан значај за данашњу дневнополитичку борбу против бројних антисрпских назовинтелектуалаца, који упорно прекодринске српске етничке просторе називају несрпским, тврдећи да су их Срби током најновијих ратова окупирали како би створили Велику Србију.

На крају да истакнем да нам најновија књига проф. Шешеља најбоље свједочи о перфидној ватиканској политици на Балкану која се своди на вјековно мисионарско и прозелитско дјеловање над православним Србима”, закључио је своје излагање др Жутић.

Говор доктора историјских наука из Француске, др Марка С. Марковића, представљао је потресно сведочење о страдањима у Јасеновцу из угла жртава, посебно јеврејских. Др Марковић је такође нагласио да све што је до сада написао др Војислав Шешељ о улози Ватикана у стварању ве-

штачке хрватске нације и њихове геноцидне државе, по обухватности докумената и дубини аналитичког поступка битно превазилази све што је о тој теми до сада написано.

Мр Дејан Мирковић је посебно нагласио вредност једног аспекта ове књиге који даје одговор на веома озбиљно питање, у научним круговима игнорисано готово 50 година – зашто су се два, по вери и духу најближа народа, Срби и Руси, удаљили једни од других. Мирковић сматра да се хрватска политичка идеја преносила са генерације на генерацију и да је своју кулминацију доживела за време Броза, када је као врлина представљано оно што се може окарактерисати као неискрено савезништво, играње на више опција и политика лишена било каквих моралних принципа.

Разоткривање улоге Ватикана у савременој историји

Филозоф Предраг Р. Драгић-Кијук оцењује да је књига др Војислава Шешеља веома важна не само за историју српско-хрватских односа, већ и за једно шире тумачење укупних токова савремене историје.

„Она је утолико важнија што са једне стране указује на патобиографију Римокатоличке цркве и како се та патобиографија одразила на историју и културу Европе. С друге стране, у једном луку од 1000 година, показује како се и са

Невиђена срамота

Учесници научног скупа посебно су се осврнули и на срамotan процес који се против проф др. Војислава Шешеља води у Хашком трибуналу. Једногласни су у оцени да се ради о чисто антисрпском политичком пројекту, где се кроз неправно успостављени квазисуд, право правно „чудовиште”, настоји наметнути кривица целом српском народу.

Један од најпознатијих светских ендокринолога, др Рајко Долечек из Чешке, каже за „Велику Србију” да је Хашки трибунал вештачка творевина, неутемељена у закону, пошто Савет безбедности није имао легитимитет да га установи.

„Цела акција је незаконита, а пренебрегнута је и чињеница да Трибунал треба да буде финансиран од УН. Међутим, овај суд финансирају Сорош, САД и неке арапске државе. То је илегална творевина. Требало би да се суди онима који су стварно чинили ратне злочине, а газде Хашког трибунала суде из политичких разлога”, оцењује Долечек.

На питање како види ток суђења др Војиславу Шешељу, Долечек истиче да је све унапред испланирано, јер овај Трибунал нарушава све норме судског поступка. Имена попут Карле дел Понте, Флоранс Артман и осталих, за Србе ће увек бити прљава имена лицемера који су преварама много оштетили српски народ.

„Цитираћу вам изјаву енглеског новинара Џона Лафленда дату лондонском ’Тајмсу’ 1999. године: „Хашки трибунал је трибунал ниткова и дрипаца са унапред договореним поступцима”.

Проф. Иља Числов, говорећи о оптужници против Војислава Шешеља, каже да се суди целом српском народу, а не Шешељу као појединцу.

„Најсрамније је то што суде исти људи, ратни злочинци, који су убијали српску децу 1999. године, бомбардујући српске градове. Ми знамо за трагичну судбину Слободана Милошевића, хашке судије би желеле да се то исто догоди и са Шешељом, али друга је ствар хоћемо ли ми то дозволити”, огорчено прича Числов.

којим последицама развијала психологија хрватског народа и зашто је та психологија условила један ксенофобичан однос према народима који су живели или заједно са Хрватима или у њиховој околини. У том смислу, није претерано рећи, да ће ова књига, након „Идеологије српског национализма”, надживети свог аутора и представљати литературу без које ће бити немогуће замислити историју српске културе. Др Шешељ је постао историограф на кога тек треба рачунати”, објашњава Кијук.

Историчар др Никола Живковић из Немачке инсистирао је на чињеници да западне земље по правилу стварају двоструке аршине када је у питању политички однос према Србији и Србима и критиковао селективан однос српских власти према преузимању праксе развијених европских земаља, јер испада да ми од њих „увозимо” само оно што не ваља.

„Када човек живи на Западу, он гледа симболе, гледа слике. Траже Немци од мене да купе добро српско вино и онда се питају како то да ниједан назив није исписан ћирилицом. Затим им је нејасан статус Војводине. Мађара у Румунији има осам одсто, у Словачкој 10, па немају аутономију, нити постоји покрајинска влада. И онда се поставља питање

зашто ми имамо покрајину. Требало би да постављамо европска правила, да се угледамо на ове поменуте земље”, закључује Живковић.

Говорећи о срамotном суђењу проф. др Шешељу у Хашком трибуналу, др Марко С. Марковић каже да није у стању да предвиди како ће се поступак против Шешеља одвијати, али истиче да је Хашки трибунал, у правном погледу, највеће чудовиште, не само у нашем веку, него у историји.

„Пре свега требало је судити онима који су напали Југославију, суверену државу, под лажним изговором да су Срби због великосрпства прешли на етничко чишћење. Међутим, то је био устанак. Хрвати су отели више од 100 тенкова ЈНА да би напали, 96.000 босанских муслимана је почело устанак, а на Косову и Метохији између 20.000 и 40.000 припадника УЧК. Која држава на то не би реаговала? И Срби се нашли, тобоже, као агресори. Хашки трибунал једино мисли како да казни Србе. Пре неколико дана измишљен је нов процес против Караџића и Младића у Француској. Наиме, једна муслиманска породица из Босне која је добила француско држављанство, покренула је поступак против њих двојице зато што су им срушили кућу у Фочи. Замислите докле се то иде, то је лудило. Ни суђење др Војиславу Шешељу не може да буде праведно. Погледајте случај Насера Орића који је био највећи крволок. Упркос бројним доказима које су Срби донели, Орић је осуђен на само две године затвора за 3.000 побијених српских цивила око Сребренице. Како можемо веровати у објективност тога суда, и на крају крајева, како то да у Хагу само Срби умиру и да само Срби врше самоубиства?” – пита се Марковић.

Проф. др Вељко Ђурић посебно се осврнуо на комплексне односе Срба и англосаксонског света, који су готово увек били на штету Србије, а тај свет је данас једини неприкосновени савезник лажних демократа на власти у Србији.

„У односима Срба и англоамериканца или Срба и Ватикана и Американаца, провлачи се једна заједничка црта, а то је затирање Српства, затирање православља, затим жртве у свему томе, као посебан пример. Треба знати да је у Кнежевини Србији створен војно-историјски институт. Значи, данас би био стар негде око 140 година. Ова нова власт која је дошла, уз помоћ англоамериканца, 5. октобра 2000. године уништила је војно-историјски институт овде у Србији. Узгред, ови о којима причамо, Хрвати, створили су војно историјски институт управо ове године, запослили су једног истраживача, познатог сигурно, само да се бави проблемом, како они кажу, домовинског рата из 1991-1995. године”, закључује Ђурић.

Војислав Шешел – вечита инспирација за све слободољубиве народе и појединце

Изузетно емотивно излагање московског професора историје и књижевности господина Иље Числова, посебно је обележило овај научни скуп. Дело „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” настало је у веома тешким условима за самог аутора, др Војислава Шешела, који се већ четири и по године неправно и неправедно налази у притвору Хашког трибунала, па је отуда и вредност овог дела већа.

Проф. Петар Штикавац је у специфичном надахнутом поетском маниру говорио о књизи др Шешела као продукту његових изванредних интелектуалних и моралних квалитета. Он каже:

„Шешел је дежурни родоначелник патриотизма, увијек међу онима који се боре за темељне вриједности људских идеала, које дијели и преноси их на друге. Увијек је на врхој линији духа, да својим огњем узме огањ огњу.

Шешел је човек који је живио у народу и са народом, за народ, са његовим бригама и муком и зато гласно мисли и као човек и изванредних запажања, увијек је појаве и носиоце тих збитија називао правим именом, један од рифкица. Ако неко нађе још неког, прихватам. Ја само знам њега.

Те људске особине одвеле су га у Хаг, јер тог трибуна, гласноговорника народне воље ваљало је одвојити од народа”.

Политиколог Слободан Јарчевић изразио је уверење да ће ова књига направити прекретницу како у историји, филологији, политикологији, тако и у осталим дисциплинама у оквиру друштвених наука. Према његовим речима, ово дело детаљно разоткрива све оно што нам је деценијском ин-

Др Никола Живковић посебно се осврнуо на суштину оптужнице против Војислава Шешела, која представља срамоту за западну цивилизацију. „Човека тамо држе пет година и сви који се баве међународним правом знају да је цела прича око Шешела скандал. За наводни вербални деликт може бити оптужен само у тоталитарним друштвима. Хашко судство је у чуду, не знају шта да ураде после пет година, јер оптужница није написана у Хагу него у Београду од стране невладиних организација, и те су оптужбе смешне. Немачки правници кажу да може само да се донесе ослобађајућа пресуда у случају др Војислава Шешела”, говори Живковић.

доктринацијом кроз образовни систем и ширу литературу управо посредством тих дисциплина, фалсификовано и лажно импутирано у колективну свест.

„Његов осврт на то да је Ватикан злочиначка организација има потврду и у књизи немачког филозофа Дешара. И он каже да такве свирепости, такве злочине свет не би доживео да их Ватикан није подстрекао на другим континентима у време колонијализма. Иста таква свирепост оличена је кроз бацање Срба у јаме, вађење очију Србима, сечење руку. Урађена је по налогу Ватикана, а много тих акција су замислили и водили свештеници Римокатоличке цркве. Значи, Ватикан јесте злочиначка организација и Шешел није једини који о томе говори, али је један од најупорнијих истраживача. Сигурно је да је ова његова књига капитално дело за целу Европу, чак и за светску цивилизацију” – завршио је своје излагање Слободан Јарчевић.

Проф. др Зоран Аврамовић истакао је значајну научну и фактографску вредност дела „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” обзиром да обилује релевантним чињеницама из најширих и поузданих историјских извора.

„У средишту Шешеловог истраживања је конкретна нација, њено стварање и ширење, као и улога Римокатоличке цркве у том процесу. Шешела не интересује искључиво теорија нације, већ историја католичке цркве, разбијање СФРЈ. Он тврди да су Хрвати вештачка нација и да је у њеном стварању и увећању пресудну улогу одиграла католичка црква, а у највећој мери ширење хрватске нације обављено је на штету српског народа”, закључује Аврамовић.

Србија у рукама вашингтонских мешетара

Ујка Сем поклања туђе

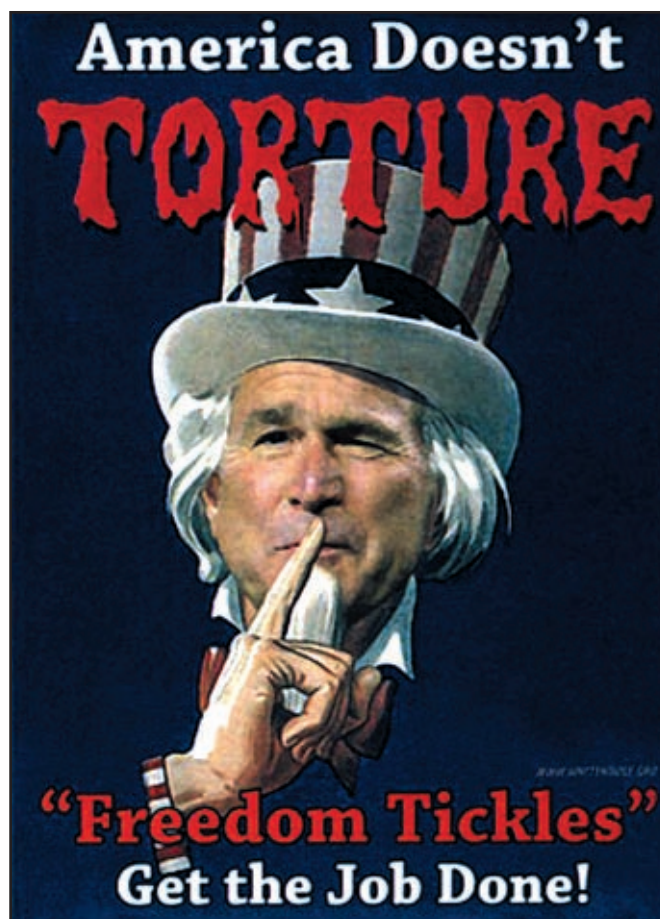
- „Па, нико у Контакт групи, укључујући ту и Русију, није подржавао било какву промену граница. Ми нисмо мењали границе Југославије установљене Уставом из 1974. године. То су републичке границе или границе Косова у Републици Србији. Веома је опасно отворати питање нових граница. Нама се то не свиђа”, изјавио је Данијел Фрид, помоћник америчког државног секретара Кондолизе Рајс за Европу и Евроазију. Говорећи о поштовању граница, овај амерички дипломата јасно открива планове Вашингтона о распарчавању Србије. Најпре, по међународном праву разликују се спољне – државне и унутрашње – административне границе. Унутрашње међе су ствар сваке државе и међународно право је апсолутно слепо за њих. Оно третира само спољне линије разграничења држава. Значи, нико озбиљан не може да поистовећује унутрашње и спољне границе. Једноставно, свака држава је слободна да поставља и мења административне линије разграничења по сопственом нахођењу

Пише: Борис Алексић

Званичници Сједињених Америчких Држава су недавно сасвим јасно изјавили како се Вашингтон залаже за потпуно комадање Србије, те да се тамошње власти неће задовољити само проглашењем независности Косова и Метохије. Овај став је потврдио Данијел Фрид, помоћник америчког државног секретара Кондолизе Рајс за Европу и Евроазију. Фрид је у Вашингтону половином јуна у разговору са новинарима из Србије напоменуо следеће: „Па, нико у Контакт групи, укључујући ту и Русију, није подржавао било какву промену граница. Ми нисмо мењали границе Југославије установљене Уставом из 1974. године. То су републичке границе или границе Косова у Републици Србији. Веома је опасно отворати питање нових граница. Нама се то не свиђа”. Данијел Фрид даље напада српске националисте, који су по њему криви за рат, и отворено заговара независност Косова и Метохије.

Дакле, Фрид је овим јасно ставио до знања да иза познатих изјава амбасадора Цобела и највеће америчке колоније у Европи – Немачке, стоје САД. Говорећи о поштовању граница, овај амерички дипломата јасно открива планове Вашингтона о распарчавању Србије. Најпре, по међународном праву разликују се спољне – државне и унутрашње – административне границе. Унутрашње међе су ствар сваке државе и међународно право је апсолутно слепо за њих. Оно третира само спољне линије разграничења држава. Значи, нико озбиљан не може да поистовећује унутрашње и спољне границе. Једноставно, свака држава је слободна да поставља и мења административне линије разграничења по сопственом нахођењу. Наравно, Данијел Фрид потврђује да је међународно право за САД мртво слово на папиру и да је њихова воља изнад међународних споразума и норми. Чему онда лицемерје у вези с наводним поштовањем граница. Управо су САД подржале разбијање Југославије и насилну промену јединих међународно признатих граница.

Али идемо даље. Због чега овај војник америчког тоталитаризма помиње баш Устав из 1974. године? То је због тога што је комунистички режим овим актом поделио СР Србију на три дела. Иако је реч о административним границама, за америчке дипломате и рецидиве Клинтонове администрације оне постају државне (Фрид је у свом разговору са

новинарима открио и да гаји идолопоклонички однос према Медлин Олбрајт). На тај начин Америка постаје извршилац Титовог тестамена (овде би слободно могло да се дода и Хитлеровог, као и Мусолинијевог). Зашто Фрид, блиски сарадник Кондолизе Рајс (чији је ментор био отац Медлин Олбрајт), говори о границама Косова и Метохије? Наравно, због тога што САД већ одавно теже стварању друге албанске државе у Европи.

Међутим, Данијел Фрид у свом ћаскању са „српским” идеолошки подобним новинарима у Вашингтону лукаво

прећуткује Војводину. Према Уставу из 1974. године положај аутономних покрајина Војводине и Косова и Метохије је идентичан. Значи, оно што важи за једну важи и за другу. Реално гледано свако је, читајући између редова, могао да закључи да ће САД након Косова и Метохије отворити питање Војводине. Саобразно ситуацији пред разбијање Југославије и на почетку кризе, Вашингтон је у напад прво послао своје псе рата. Почетком деведесетих то су били Ватикан и Немачка док се у двадесет првом веку није много тога променило, осим што Мађарска иступа агресивније према Србији.

Ко и зашто инсистира на Војводини

Да се подсетимо, најпре су у Србији, у Новом Саду, идентично сценама у Украјини и Литванији, почели са својим маршевима „бивши“ нацисти и сарадници Хитлера у Другом светском рату. Убрзо након тога амбасадор Немачке у Србији Андреас Цобел је изјавио да би проблем Косова требало решити што пре „у смислу надзиране независности“, јер би, у супротном, могли да буду отворени проблеми у Војводини и Санџаку. „Инсистирање на Косову као делу Србије дестабилизovalo би Србију и онда би могло да буде отворено питање Војводине, која је нова у Србији. То није претња, то је анализа“, изјавио је „мртав-ладан“ Цобел на састанку Форума за међународне односе Европског покрета у Србији! Цобел је рекао да „није тачно“ да је Косово одуек у Србији, јер је постало део Србије 1912. године „после дуго времена“, и подсетио да је Војводина ушла у састав Србије 1918. године, додавши да би, ако Србија буде дестабилизована, Мађарска могла да „инсистира на Војводини“.

Амбасадор Немачке је рекао да инсистирање Србије на очувању Косова као дела државе „води у стагнацију и укопавање у нешто у чему не може да победи!“ Он је оценио да „никада неће бити договора Срба и Албанаца“, па је зато инсистирање на наставку преговора само одлагање решења. Према његовим речима, мисија која би утврђивала колико су достигнути стандарди на Косову установила би само једно - да два народа не желе да живе заједно, а то је већ познато, и да би таква мисија одложила решење косовског проблема за два месеца.

Цобел је оценио и да предлог изасланика УН Мартија Ахтисарија, којим је за Косово и Метохију предвиђена надзирана независност, „није добар, али је најбољи од свих лоших решења“. „Србија током 15 месеци преговора, а осам година од губитка контроле над Косовом није понудила

концепт за реинтеграцију Косова. Албанци хоће независност, Србија не може да их интегрише, а многи људи у Србији су задовољни што Албанци живе одвојено, али би желели да границе Косова буду део граница Србије“, рекао је Цобел.

Он је навео да Коштуница, председник Србије Борис Тадић, као ни, како је рекао, њихови „паметни саветници“ нису могли да му објасне шта тачно значи формула „више од аутономије, мање од независности“, и додао да, по његовом мишљењу, Србија „заслужује бољу политичку елиту“. „Уместо инсистирања на томе да границе Косова буду део границе Србије, боље је радити на томе да и Србија и Косово буду за 20 до 25 година у Европској унији (ЕУ)“, рекао је немачки амбасадор. Цобел је додао да по међународном праву Косово јесте део Србије, која, међутим, не може да успостави контролу над том територијом, а да, с друге стране, два милиона Албанаца не жели да живи у Србији, па је зато Косово „специјалан случај“. Цобел је рекао: „Многи би у Србији желели да на Косову виде нередне које би изазвали Албанци, како би после могли да кажу да су у праву када су међународну заједницу упозоравали на претњу тероризма“.

Он је рекао да би статус Косова требало да буде решен резолуцијом Савета безбедности УН, јер би у супротном дошло до неслагања унутар ЕУ и недостатка консензуса о мисији ЕУ на Косову, која би тамо требало да остане „следећих 20 година“. Амбасадор Немачке у Србији истакао је и да многим у Србији „није стало до средњовековних митова, него до бољег живота“. Цобел је, поводом наставка преговора са ЕУ о споразуму о стабилизацији и придруживању, рекао да „више нису довољна обећања, којих је било много“, и додао да ће будућа Влада Србије морати да предузме конкретну акцију како би испунила обавезу сарадње са Хашким трибуналом. Навео је и да европско опредељење и патриотизам „нису антагонизми, него су комплементарни“, и истакао да ниједној земљи која жели да постане чланица ЕУ неће бити постављен услов да се одрекне националних интереса зарад чланства у ЕУ. Цобел као претходник Данијела Фрида је, наравно, овом приликом изговорио гомилу глупости и јасних претњи Србији. Наш народ би рекао, ништа ново са те стране. Некад је то био Гебелс, а након њега Геншер, Кинкел, Цобел, ко ће их све набројати. Поред слабог познавања историје овај немачки мамлаз је приказао и очигледну ограниченост. Ево само неколико примера. Из угла етимологије Војводина је реч српског порекла – а везана је за име Војводство Србија и Тамишки Банат и наравно титулу војвода коју су носили тамошњи српски прваци. Косово је такође изведено из српске речи кос која је назив за птице

чије је станиште одвајкада био овај део Србије. Али етимологија није баш захвална за Цобела јер би, ако би кренули даље, дошли до података да и сам Берлин у свом корену има словенску реч јер су га, уосталом, Словени и први крстили по брлогу због блата у којем се налазио.

Да би зарад Цобела и Фрида побегли од етимологије, пређимо на историју. Немачки дипломата тврди да је Косово и Метохија ушло у састав Србије тек 1912. године а да пре тога дуго није било у њеном саставу. Каква моћ расуђивања! Косово и Метохија је у дужем периоду било под турском окупацијом. Да ли то значи да јужна српска покрајина по Цобелу треба да припадне Анкари? Какве везе са тиме имају Шиптари? Можда Немац налази везу са чињеницом да су они сами себе називали „Турцима који говоре схљип (шиптарски)“. Али по тој логици ни Немачка није постојала пре 18. јануара 1871. године, када је Бизмарк ујединио немачке области у једну државу. То је, у ствари, учинила Пруска која је престала да постоји. Да ли то значи да Немачка данас не постоји? Наравно да не значи, али следећи Цобелову накардану логику и то постаје могуће. Оно што је чињеница и дан-данас јесте да је Немачка и даље, нажалост, америчка колонија, те да је њеним државницима дозвољена иницијатива само тамо где је одобри Вашингтон. Економска сарадња са Русијом полако мења ту слику, али је та промена још увек симболична.

Исто тако, Србија је 1998. и 1999. године имала пуну контролу над Косовом и Метохијом док НАТО пакт није извршио агресију на Југославију, сејући смрт најчешће међу цивилима, укључујући ту и Албанце повратнике чије колоне су намерно бомбардовали како би онемогућили враћање избеглица и оправдали свој злочин.

Подршка комадању Србије стиже из Војвођанске академије наука и уметности

Наравно, након Цобела и Фрида јавио се и Јулијан Тамаш, председник Војвођанске академије наука и уметности. Тамаш је недавно позвао на интернационализацију војвођанског питања и устврдио да „Војводина није против Србије“. Ово би требало да значи, у ствари, да по њему Војводина није део Србије. Јулијан Тамаш, иначе и челник Лиге социјалдемократа Војводине је као покварена трака издекламовао речи Цобела и Фрида, устврдивши да после Косова и Метохије следи решавање проблема Војводине и то у Савету Европе, где „досије Војводина“ већ чека. Па наравно да чека. Чека још од доба Аустро-Угарске и Хиглерове Немачке – исти план и исто решење. Истребити Србе и прикључити њихове територије другим државама.

Али где чуда, можда би овде могли да се захвалимо Јулијану Тамашу који нам је помогао да схватимо да Европска Унија све више постаје нова Аустро-Угарска. Посматрајући историјску матрицу, не смеши јој се баш сјајна будућност.

УН наводе Косово на пут независности

Да је пропадање узело маха на Западу, потврдила је и Хилари Клинтон у новембарском броју часописа „Спољни послови“ који издаје Савет за иностране односе САД (неформални центар моћи у овој држави). Гђа Клинтон, супруга кретена чији су потези довели до 11. септембра јер су се његове трупе бориле против Срба раме уз раме са двојицом организатора тих терористичких напада (Мухамедом Атом и Халидом Шеик Мухамедом), у поменутом тексту прозва председника Русије Владимира Пугина у вези са Косовом и Метохијом. Она напомиње да је Путин „осујетио брижљиво уобличени план Уједињених нација који је требало да изведе Косово на окаснели пут независности“. Овде би само тре-

бало исправити грешку и уместо УН ставити план Сједињених Држава. Гђа Клинтон препоручује за спас САД ангажовање нових контингената шпијуна (агената), као да је садашња бројка мала. Читаву дипломатију и „невладин“ сектор у иностранству контролишу тамошње службе безбедности.

Подела Косова и Метохије

Средином октобра представници Демократске странке су у јавности почели да говоре и о могућој конференцији о Косову и Метохији. Ово је, у ствари, био предлог Волфганга Ишингера, представника Европске Уније у преговарачкој тројци за Косово и Метохију. Борис Тадић и Вук Јеремић су подржали ову идеју. Шеф српске дипломатије Јеремић изјавио је да је Београд спреман да учествује у преговорима о будућем статусу Косова и Метохије, у којој год форми они били, све док су под окриљем Уједињених нација. „Србија верује да је компромисно решење за будући статус Косова могуће постићи једино кроз директне преговоре двеју страна. Србија ће бити спремна да учествује у директним преговорима какав год формат да они имају“, рекао је Јеремић поводом изјава да би о Косову и Метохији могла бити организована међународна конференција.

„Оно што је изузетно важно за нас, јесте да ниједног третманско преговарачки процес не изгуби легитимитет и покровитељство УН“, истакао је Јеремић на конференцији за новинаре након састанка са холандским министром за европске послове, Франсом Тимермансом.

Јеремић је нагласио да Београд верује да је компромисно решење могуће постићи и да ће такво решење бити потврђено у Савету безбедности УН, додајући да преговарачки процес не треба орочевати али ни беспотребно пролонгирати.

Са своје стране Тадић је изјавио да је свака конференција о будућем статусу Косова прихватљива уколико се одвија под окриљем Савета безбедности УН. Тадић је новинарима у војној бази Медевце у Коппеној зони безбедности (КЗБ) рекао да је читав преговарачки процес о статусу Косова започео у УН и Савету безбедности. „Конференција мора да има тај правни кров УН. Модалитете преговарачког процеса одређују и Београд и Приштина, али и међународни чиниоци. Још једном наглашавам да је Савет безбедности једина кровна структура испод које може легитимно и законито да се одвија преговарачки процес“, рекао је председник Србије.

Наравно, оно што нису поменули ни Тадић ни Јеремић је чињеница да би за њих међународна конференција о Косову и Метохији „слична Дејтону“, како каже Ишингер, била

прилика да се остваре снови њиховог гуруа Добрице Ђосића о подели покрајине. Да је могао, Запад би још 1999. године након рата за који тврде да су добили против Србије, организовао међународну конференцију на којој би одузео територије Србији и то запечатио каквом-таквом формом међународног права. Али они то нису могли да ураде пре свега захваљујући херојској борби Војске Југославије и МУП-а Србије. Не постоји ниједан случај у историји да је Запад поразио неког противника и да га онда није казнио одузимањем територија упаковавши све то у форму међународног уговора (конференције). На међународним конференцијама државе или добијају или губе на својој површини. Трећа опција не постоји.

За Владу Србије Резолуција 1244 мртво слово на папиру

Почетком месеца „заблистала” је и Влада Србије предлажући модел Хонг Конга за статус Косова и Метохије. На америчкој телевизији у Србији – Фокс, 6. новембра, тај предлог је нападнут уз образложење да Кина и Хонг Конг никад нису ратовали, те је због тога та идеја неприхватљива. Очигледно је да смотани уредник ове телевизије није имао времена да прочита нешто о историји Хонг Конга па је одвалио ову глупост преко својих водитеља у ударној информативној емисији у 19 часова. Тачно је да Кина и Хонг Конг нису ратовали, али је исто тако тачно да су Кина и Енглеска која је дуго управљала овим делом Кине често ратовале. Енглези су дуго времена под окупацијом држали кинеску земљу, крали њихова културна блага и природне ресурсе.

Дакле, није то разлог због којег није прихватљив предлог Хонг Конга. Србија, у ствари, нема разлога да иде испод критеријума одређених у Резолуцији 1244. Према том документу Косово и Метохија су њен део, док контингент српске војске и полиције мора да буде упућен у јужну српску покрајину. Наравно, сваки пут када министар војни Шутановац да изјаву да док је он на челу тог министарства војници неће ићи пут југа Србије (КиМ) и он и влада која га подржава крше Резолуцију 1244, остављајући простора другима да исто то чине.

Поред тога, у једном београдском дневном листу почетком новембра, на другој страни, објављена је жешћа критика упућена бившем амбасадору САД при УН Џону Болтону. Нападнута је његова изјава да „Америка већ 15 година неосновано води антисрпску политику”. Да подсетимо, један од првих потеза демократа из САД када су добили већину било је уклањање Болтона са његове функције. Већина је одбила да му потврди и продужи мандат. Од тог тренутка Вашингтон је силовито кренуо у кампању за независно Косово и Метохију. Болтонов став је био донекле умерен и он се залагао за преговоре без наметања рокова и статуса.

Противио се награђивању Шиптара који прете насилјем. Међутим, Џон Болтон је у поменутом чланку осликан као незналица и неспособан. На овај начин сами медији у Србији постају слуге Вашингтона и Брисела који теже проглашењу независности Косова и Метохије. Они чак без трунке срама гуше гласове са Запада који се колико-толико супротстављају погубној политици тамошњих режима.

Вашингтон пост је са своје стране 24. октобра пренео текст двојице аутора, Јануша Бугајског, директора Пројекта за нове европске демократије из Вашингтона, и Едварда Џозефа, ванредног професора на Универзитету Џонс Хопкинс. Њих двојица, видно изнервирани ставом Русије по питању Косова и Метохије, предлажу уједињење Запада (САД и ЕУ) и супротстављање заједничкој опасности која долази из Москве (ево новог „похода на Исток”). Поменути аутори на почетку свог текста напомињу да је председник Путин на последњем састанку у Москви са Кондолизом Рајс и Робертом Гејтсом понизио америчког државног секретара и министра одбране. Стога Бугајски и Џозеф предлажу да САД адекватно одговоре Русији баш у вези са Косовом и Метохијом. Објашњавајући да се Путин отворено противи независности јужне српске покрајине коју подржава Запад, као и генерални секретар УН, двојица проалбанских лобиста наводе да је шеф Кремља до сада играо веома успешно на карту подела у самој Европској Унији, јер је део њених чланица против независности (представници пријатељског Кипра су отворено изјавили да никад неће признати независно Косово и Метохију). Они сматрају да је таква Путинова тактика довела у незавидан положај праве савезнике Вашингтона у Европи, а ту пре свега мисле на Лондон и Париз. Бугајски и Џозеф истичу да је понашање Русије препрека доминацији САД над регионом. Индиректно, они потврђују да Запад не може у потпуности да се посвети слабљењу Русије док у потпуности не овлада Балканом.

На крају, подсетимо да нашој држави и у случају једностраног проглашења независности или једностраних признања, остају неки адути у рукаву. Србија би морала већ увелико да отвара своје тржиште за стратешке руске фирме, али би у крајњем случају могла да позове Русију да инсталира одговарајуће безбедносне ефективне у Србији као одговор на америчке претње, антибалистички штит итд. Санкције ЕУ су у таквој ситуацији мало вероватне јер Европа зависи од руских енергената. Али се поставља питање да ли Москва има поузданог савезника у Србији и да ли би се ти савезници одважили на такве потезе. Садашња влада то свакако није. Са друге стране, Српска радикална странка зна шта треба чинити.

Шушље изборне кутије по мери ДОС-а

Зависници од власти

- *Договор Коштунице и Тадића око расписивања председничких, покрајинских и локалних избора само је израз неушаживе жеље да им се мандали продуже, а да одговорности за каласирофално стање у држави избегну*

Пише: Јадранка Јоксимовић

Договор је постигнут – избора ће бити једног дана јануара месеца 2008, а можда и пре, а можда и касније. Ако их уопште буде. Овако саркастичан коментар иначе не би приличије покушају иоле озбиљније анализе (не)моралних политикантских преговора и „договора“ два најодговорнија носиоца државних функција у Србији – председника државе Бориса Тадића и премијера Војислава Коштунице, да се не ради о још једној чистој и непатвореној обмани најшире српске јавности. Ствар је озбиљнија утолико што су предмети ових фарсичних надгорњавања шићарцијског кохабитационог двојца, са једне стране фундамент јединог како-тако функционалног модела савремене репрезентативне демократије – избори, а са друге стране улог је суверенитет и територијални интегритет државе као квинтесенција политичког и политике уопште, услов без кога модерна политичка карта али и теорија не би ни постојала ни опстајала.

Дакле, са једне стране – избори као извор демократске легитимације сваке власти, у коју се поменути свакодневно макар јавно заклинју десетине пута, а са друге стране опстанак државе чије су име, достојанство, народ и територију преузели обавезу да шире, чувају и штите. И како смо данас дошли у ситуацију да је опстанак државе Србије постао талац међустраничких и микропартикуларних интереса ове двојице трговаца – Коштунице Сениора Лажног и Тадића Јуниора Нејаког, који се, истине ради, лако могу и квантификовати стотинама милиона евра? Ако бисмо се бавили хронолошком анализом докумената и јавно изречених ставова по питању уставне обавезе расписивања председничких, али и, не заборавимо покрајинских и локалних избора, које су сви постојећи портпароли, функционери и шефови посланичких клубова из Демократске странке Србије и Де-

мократске странке износили, уз само повремене улизивачке упадице најбогатијег гитаристе, тешко да бисмо дошли до неког другог осим већ поменутог закључка. Функције и фотеле, па макар и државе коју комадају, понижавају, плъчкају, уцењују, свакодневно уништавају њену економску али и духовну супстанцу, ипак су Коштуници и Тадићу постале органска и ментална потреба. Ако ту њихову неушаживу и халапљиву потребу за влашћу и моћи упоредимо са интензитетом осталих облика зависности, јасно је да су и ови зависници од фотелја спремни на све. Договорили се о недоговоривом, одрећи ће се неодрецивог само да би продужили мандат и уживали у позицији власти, богатства и моћи бар још мало. И ето Србије ту где је данас. Пред неким „договореним“ фантомским изборима. Фангастична представа замене улога чланова овог двојца са кормиларима из амбасада западних земаља, а са циљем поновне обмане српске јавности и бирача, започела је причом Бориса Тадића и осталих из Демократске странке о неопходности поштовања уставне обавезе расписивања поменутих избора до краја ове године. А да би се то урадило на уставан и легалан начин неопходно је претходно усагласити текстове уставних закона по којима ће избори бити расписани, па их затим усвојити у скупштинској процедури, па тек онда расписати изборе. Мада, што се тиче Тадића и ДС-а, то се могло и прескочити, па „уставно“ расписати изборе отприлике баш 9. децембра текуће године. Таман једне мирне недеље која непосредно претходи једном немирном понедељку 10. децембра исте године. Јер, баш тог 10. децембра требало би да посредничка тројка, након обављене треће рунде преговора између Београда и Приштине, поднесе извештај Уједињеним нацијама о пронађеном решењу у погледу одређивања статуса Косова и Метохије. Или да бар усмери даљи процес, како опоме- нуше Руси.

Али пошто је Тадић свестан свог „добра” које су он и његови коалициони партнери урадили за очување територијалног интегритета земље којом владају, свестан је и могућности да решења и препоруке буду увод у унилатерално проглашење независности које шиптарске главосече Тачи и Чеку увелико и јавно најављују, које би потом њихови западни ментори могли и признати. Зато је Тадић баш згодно смислио да финиш председничке изборне трке одржи 9. децембра, па да у извесни други круг уђе после 10. децембра, а у Србији створи институционални вакуум и анархију у којима ће бити лакше и безболније наметнути негативно решење за Косово и Метохију и Србију. А он „нит лук јео, нит лук мисисао”.

Обзиром да је у питању политички малоуман сценарио, који би и слабији политички мешетар и смутљивац него што је Коштуница лако прозreo, Тадић је заиста заслужио политичку пацку и лекцију из политиканства које му је исти брзопотезно уделио. У овом покушају да преузме „легалистичку” мимикрију Коштунице Сениора Лажног, Борис Нејаки није рачунао да ће овај поново да извуче свој стандардни кец из рукава – реторички одлучну и бескомпромисну политику преваге „државног разлога” који се односи на очување територијалне целовитости и суверенитета државе Србије, кроз „одлучну” одбрану Косова и Метохије као њеног интегралног дела. И ко и шта ту може замерити Коштуници? Наизглед нико и ништа, да српски радикали одавно нису прозрели праву улогу и „мисију” актуелног премијера. И зато је лако предвидети даљи след догађаја. Званично, то би требало да изгледа овако: уставни закони биће до 8. новембра усаглашени у Влади, затим ће ући у скупштинску процедуру и бити усвојени у истој до 10. децембра, а онда ће, у зависности од процене „реалне угрожености територијалне целовитости” државе Србије, бити расписани избори. Или неће. Што се тиче самог датума избора, медији су изгледа једини обавештени, па већ лицитирају са датумима 13. јануар, 20. јануар, што ови из кохабитационог двојца нити потврђују, нити демантују. Осим понеког представника „народњачке” коалиције којем се не свиђа ниједан од ова два датума, јер су у питању значајни православни празници. Није тешко докучити шта је прави разлог овако магловитих и неосрећених рокова. Тадићу је и 13. јануар предалеко и прерано, а Коштуници је и 20. јануар и прерано и преблизу. Јер, како рече заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, Тадић би што пре на изборе, а Коштуница не би уопште. Овим језгровитим закључком Николић је ухватио и сумирао суштину ове дс-дсс рашомонијаде, у којој сви актери имају сопствену верзију и интерпретацију уставних и законских обавеза, демократске процедуре и државних и националних интереса. Једино им је заједничка челна позиција личних интереса на листама приоритета.

Јасно је да је премијер Коштуница поново одржао лекцију из високог политиканства председнику Србије. Изгледа да је српски премијер човек врло реалних политичких перцепција, обзиром да му је савршено јасно да он и његова партија ни у идућих 56 изборних година не могу да изнађу респектабилног председничког кандидата. А сам да се кандидује, извршио би апсолутно политичко самоубиство. Зато Коштуница уопште не жуди за изборима – за њега би најбоље било да их никада и не буде. Али и то је ипак нереална опција, јер се на другој али ипак истој страни, налази мегаломанско-нарцисоидни „ја као доживотни председник” Тадић који би изборе да може расписао јуче само кад би био сигуран да ће добити подршку ДСС-ових бирача.

Пошто су овако неразлучиво испреплетени и центрипеталном силом властитих властодржачких интереса насилно бачени у загрљај један другом, одлучили су да за таоца узму Косово и Метохију. Јер, највећим делом захваљујући јавној реторици и деловању Српске радикалне странке, њених водећих људи и несаломиве воље и снаге њеног председника Војислава Шешеља, српском јавном мњењу још увек није извршена емотивна и ментална ампутација Косова и Метохије. Коштуница добро зна на коју карту да одигра у одсудном тренутку за очување сопствене владајуће позиције, а и Тадић је већ довољно добро инструктиран и увежбан да зна да прихвати понуду која се не одбија. Само оваквим договором, актуелни председник и премијер успевају да одложе ескалацију кризе, коју су својим подаништвом највећма и створили.

Тужно је видети да људи који се заклинају у тековине западне либералне демократије, баш ништа нису научили из њене утилитаристичке суштине. Тако на пример, у једној старој и стабилној британској демократији, кабинетска влада, иако јој мандат траје пуних 5 година, практикује да распише превремене изборе у тренутку за који процене да им је најнаклоњенији. Ипак, кад боље размислим, ова двоглава влада све и да хоће, не може такву праксу да примени, јер за њих више нема повољног и фаворабилног тренутка за изборе. Али је зато за Српску радикалну странку потпуно свеједно да ли ће председнички и локални избори бити 13. 20. или неког другог датума, јер је српски народ потпуно прозрео праве намере Коштунице и Тадића, па је данас свима јасно да је Томислав Николић будући председник Србије.

Самовоља високог представника укида Републику Српску

Антисрпски пројекти

- *Најновији самовољни појези Високог представника УН за Босну и Херцеговину који суштински воде укидању Републике Српске, логичан су наставак антисрпске политике изв. међународне заједнице. Додиков стирлини рејорички ишириошизам иде им на руку*

Пише: Душан Марић

Сви високи представници тзв. међународне заједнице у БиХ (уз, делимично, изузетак Немца Шварц Шилинга) ударнички су радили на укидању Републике Српске и што већем обесправљивању српског народа у тој бившој југословенској републици. Али ниједан од њих, чак ни озлоглашени енглески алкохоличар Педи Ешдаун, то није радио тако отворено, нестрпљиво и брутално као што то ради Словак Мирослав Лајчак.

За нешто више од три месеца свог мандата, Словак се три пута обрушио на Србе и Републику Српску. И увек грубље него претходни пут.

У првој недељи по доласку у Сарајево, Лајчак је деведесет три Србина напрасно и самовољно ставио изван закона, прогласио их грађанима трећег реда. Суспендовао их је с посла у државној служби. Блокирао је све рачуне у банкама, њих и чланова њихових породица. Забрањено им је да се баве било каквим приватним бизнисом. Практично, оставио их је без средстава за живот. Уз све то, забранио им је да напуштају територију Босне и Херцеговине. Ваљда му се учинило да је и то мало, па им је у пола ноћи послао полицију да им одузме лична документа, пасоше и личне карте.

А све то уз објашњење да су починили ратни злочин над муслиманима. Прошла су четири месеца, ни против једног од деведесет и тројице обесправљених Срба није подигнута оптужница, али они су и даље без посла и докумената.

Ово нечувено кршење људских права, на које ни Лајчак ни било ко у БиХ, нема право чак ни у случају да су жигосани грађани правоснажно осуђени, прошло је без значајније реакције власти у Републици Српској.

Милорад Додик и његови министри вероватно су очекивали да ће благом реакцијом на ово Лајчаково дивљаштво, на почетку његовог мандата, Словака одобрвољити и тако српски ентитет и себе бар на неко време поштедети сличних напада.

Наравно, преварили су се. Њихово срачунато забијање главе у песак пред чињеницом да им неко скоро стотину грађана, дојучерашњих полицајаца и других високих државних службеника (нпр. међу њима је и дотадашњи директор полиције РС), третира као стоку, Лајчак је, сасвим исправно, протумачио као спремност на попуштање. И зелено светло да настави с активностима на рушењу Републике Српске.

Само месец дана касније, Лајчак је Бањалуци поставио ултиматум да прихвати реформу полиције БиХ, којом би полиција Републике Српске била потпуно укинута и то најкасније до 1. октобра, уз истовремену најаву да ће против свих оних који то не прихвате (при чему је, нема сумње, циљао пре свега на председника Владе РС) предузети казнене мере, укључујући и смене са садашњих функција. Иако у Дејтонском споразуму јасно пише да су полицијски послови искључиво у надлежности ентитета.

Додикова политичка мешетарења

Додик је, макар јавно, одбио ултиматум, закљичујући се да укидање полиције РС неће прихватити ни по коју цену. Па таман, како је рекао, „Босна и Херцеговина због тога 50 година чекала улазак у Европску унију”. При томе је запретио оставкама свих представника Републике Српске у Сарајево, парализањем заједничких органа Босне и Херцеговине и расписивањем референдума ради издвајања из Босне и Херцеговине, а у неколико наврата помињао је одбрану ратних и дејтонских тековина по сваку цену.

Тим својим ставом, који је свакодневно понављао, задобио је огромну подршку у Републици Српској. Од обичних, страначки неопредељених грађана, до најжешћих политичких противника.

Али, као што по оној народној узречници девојци увек нешто срећу квари, тако је и Додик, за добре познаваоце његове дволичне политичке праксе, убрзо повукао потез који је дискредитовао његову искреност и одлучност да и по цену већег сукоба са високим представником и тзв. међународном заједницом брани ставове у које се закљиче. И Републику Српску.

Наиме, само неколико дана пре истека рока који је Лајчак поставио, Додик је шокирао јавност у РС потписујући некакав споразум са Харисом Силајџићем, највећим противником постојања Републике Српске међу муслиманским политичарима. Тај споразум је, у ствари, предлог двојице најпопуларнијих политичара у Босни и Херцеговине како треба извршити реформу полиције у тој држави. Споразум је написан тако уопштено да ни они који су га потписали ни-

су могли да га растумаче јавности, нити да се сложе око његовог садржаја.

Док је расположени Додик тврдио да спровођење тог споразума гарантује опстанак полиције Републике Српске, још расположенији Силајдић је, ништа мање убедљиво, објашњавао да папир који су њих двојица потписали значи њено укидање.

Споразум је поделио и Србе западно од Дрине. Док је већина његово потписивање схватила као фарсу, маневар којим Додик и Силајдић желе да ублаже Лајчаков бес и избегну могућу смену, они обазривији и подозривији према Додиковом све громогласнијем патриотизму, упозоравали су да је то лош знак.

Знак који наговештава да ће Додик „стара варалица”, без обзира на то што се заклиње у супротно, на крају ипак заиграти онако како Словак буде свирао. Као и његов велики политички пријатељ из Београда, Војислав Коштуница.

Прегласавање – нови пут за укидање српског ентитета

Мирослав Лајчак и његови послодавци из Вашингтона и Брисела схватили су то на исти начин. И одлучили да своја настојања да докрајче Републику Српску, кроз институцију високог представника и (зло)употребу његових ионако фараонских овлашћења, максимално радикализују и убрзају.

У складу с тим, Лајчак је 19. октобра прогласио измене Закона о Савету министара Босне и Херцеговине и наложио промене у пословнику оба дома Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, по којима убудуће за доношење одлука највиших органа извршне и законодавне власти, неће бити неопходна сагласност сва три народа. Сагласност која је камен темељац постојања дејтонске Босне и Херцеговине.

Тако да ће бити довољно да се Хрвати и муслимани договоре око неког питања и да тај договор озваниче у одлуку или закон. Ма колико се Срби противили. Као што су 1992. године донели одлуку о отцепљењу од СФРЈ и рату против ЈНА и српског народа, хрватски и муслимански министри сада могу да донесу одлуку о избацивању српског језика или ћирилице из употребе, укидању Републике Српске и проглашавању српског народа за националну мањину у Босни и Херцеговини.

Дугорочно, то и јесте главни циљ ових али и већине досадашњих мера и закона наметнутих од стране високих представника.

Проглашавањем оваквог закона о влади и изменом пословника по којем ради и одлучује државни парламент, Лај-

чак је истовремено грубо прекршио Дејтонски мировни споразум, Устав Босне и Херцеговине и Устав Републике Српске. Конкретно, прекршио је оне њихове одредбе којима је изричито речено да се ниједно значајније државно и политичко питање, ниједно постојеће законско и уставно решење, не може мењати без договора и сагласности сва три народа.

Ствар изгледа још јаснија и бруталнија кад се има у виду чињеница да за проглашење спорног закона Словак није имао никакав правну основу, чак ни у бонским овлашћењима на која се позива кад год направи неку свињарију.

Напросто, унутрашње државно устројство Босне и Херцеговине и положај три конститутивна народа утврђени су међународним уговором који је потписан у Паризу и није их могуће променити без промене тог споразума. А опет, тај споразум није могуће изменити без сагласности свих потписника. Укључујући не само Србе из Босне и Херцеговине, него и Србе из Србије. Јер је, подсећам, Србија један од потписника Дејтонског споразума, и гарант његовог спровођења.

Из свега произилази да је Лајчаково кројење закона пуко правно насиље, уперено против виталних интереса српског народа, против његове равноправности и, дугорочно, опстанка у БиХ. То насиље нико у Републици Српској није дужан да трпи и поштује.

Правилније речено, не сме да поштује. Ако поштује Устав РС и националне интересе српског народа.

Лајчаково дивљање изазвало је националну хомогенизацију Срба западно од Дрине каква није виђена од 1992. године и њихову спремност да му се одупру свим средствима.

У знак подршке премијеру и влади, железничари су организовали упозоравајуће обуставе саобраћаја на свим пругама у Српској, а у скоро свим градовима од Требиња до Новог одржане су демонстрације, у којима је учествовало 200.000 људи.

Невладине организације, предвођене Борачком организацијом Републике Српске и Удружењем логораша, окупљене у удружење „Спона” најављују да ће, уколико Лајчак не одустане од правног насиља над Републиком Српском, извршити притисак на власт у Бањалуци да распише референдум ради издвајања српског ентитета из муслиманско-хрватско-америчког тамног вилајета.

Опасност од Додиковог реторичког патриотизма

На плими свенародне подршке, Додик и његова влада, из дана у дан, понављају да „никад, ни по цену међународних

Демарш Србији – отворена претња

Нема сумње да до наметања противправне измене једног од најважнијих закона у БиХ баш у овом тренутку није дошло случајно.

Овом диверзијом САД су желеле да, уочи доношења коначног решења за Косово и Метохију, упозоре Бањалуку и Београд да судбину јужне српске покрајине не повезују са судбином Републике Српске.

Односно да у случају проглашења независности Косова и Метохије, не предузимају никакве активности у циљу проглашења независности Републике Српске. Мада би на то имали право. Јер, ако се од једне међународно признате државе може отцепити покрајина у којој 80 одсто становништва чини национална мањина, зашто се од друге, њој суседне државе, не би могла отцепити једна од две федералне јединице у којој 80 одсто становништва чини конститутивни народ те државе?

Да је, осим директног покушаја рушења Републике Српске и конститутивности српског народа у БиХ, у питању и застрашивање показује и оштар демарш који је пет западних земаља, предвођених са САД, упутило Србији. Само због тога што је званични Београд осудио Лајчаково безакоње и изразио забринутост за судбину српског народа у суседној држави. Дакле, због тога што је држава Србија, оснивач Уједињених нација, покушала да испуњава своју међународну обавезу.

Јер, мировним споразумом из Дејтона, Србија је добила право, али и преузела обавезу да се стара о његовом спровођењу, посебно кад је у питању заштита Републике Српске и српског народа.

Зашто Додикку смета Путинова слика

Дан након што је у центру Бањалуке одржан велики митинг, на којем су говорили челници свих парламентарних странака у Републици Српској, полиција је од организатора митинга, невладиних организација које су удружене у покрет „Спона“, затражила да објасне како то да су неки од учесника митинга носили слике председника Русије Владимира Путина.

С челницима „Споне“ обављени су информативни разговори, а полиција је у глуво доба ноћи упадала у станове људи који су носили Путинове фотографије и приводила их.

Вест о томе је у Републици Српској одјекнула као бомба и пољуљала поверење у премијера Додика.

– Полиција је људима упадала у куће као да су обични криминалци - огорчен је председник Борачке организације Пантелија Ђургуз. – Само због тога што су носили Путинове слике. То је ван памети. Па чије је требало да носе. У овом тренутку Русија је једина брана проглашењу независности Косова и Метохије. Једино се Русија успротивила бандитским мерама Мирослава Лајчака. А Влади Републике Српске смета то што људи носе. Путинове слике. Не знам шта је горе: ако је Додик полицију послао по наређењу међународне заједнице или ако је то учинио на своју руку. Али ово сигурно знам – да су људи носили слике Џорџа Буша не би било никакве истраге.

санкција, нико у Бањалуци неће пристати” на то што Словак покушава да наметне. И да ће на сваки покушај укидања Републике Српске одговорити рушењем српског дела у темељима БиХ. Што би за последицу имало прво парализу власти у тој држави, а затим њен нестанак са географске карте.

Криза која потреса не само БиХ него и регион може бити решена само на два начина: или ће Лајчак укинути спорни закон или ће Додик прихватити да га спроводи. Пошто, без обзира на широка овлашћења и силу у рукама Лајчака и његових покровитеља, функционисање и опстанак државе БиХ нису могући без Срба и Републике Српске, то како ће најновија (сасвим сигурно не и последња, биће тога све више и више) криза бити решена, пресудно зависи од Милорада Додика и његове владе. Од тог решења зависи судбина Републике Српске.

У случају да Додик истраје на одбрани Републике Српске и виталних интереса српског народа у БиХ, што му је уставна обавеза и национална дужност, Лајчак и његове газде неће имати избора и ствари ће вратити на стање пре 19. октобра. Али само у случају да Влада у Бањалуци не попусти ни за педаљ од својих, у међународном праву, Дејтонском споразуму, Уставу БиХ и Уставу РС, утемељених ставова. Обзиром на досадашње искуство са реторичким патриотизмом Милорада Додика, тешко је бити оптимиста.

Уколико Додик и за педаљ попусти, Србе у БиХ очекују нови, још бруталнији притисци, још неповољнији, наметнути закони и нестанак Републике Српске. На који се неће дуго чекати.

Мада Додик и његова влада категорично понављају да је могуће само оно прво и мада им народ скоро једнодушно верује, има ствари које наговештавају да ће се на крају ипак догодити оно друго. Да вук поједе магарца. (Као и у свим балканским баснама у последњих 17 година, и у овој је улога магарца резервисана за Србе).

Правни еуфемизми за укидање Републике Српске

Једна од тих ствари јесте чињеница да се у Бањалуци и Сарајеву већ одржавају заједничке седнице правних стручњака из ОХР-а, тј. Канцеларије високог представника и његових колега из Републике Српске, који покушавају да, цитирам, „пронађу правно тумачење Лајчковог закона које би омогућило да он не буде повучен, али и обезбедило да Срби буду заштићени од прегласавања у Савету министара и Дому народа Босне и Херцеговине”, што је потпуно нереално и немогуће. Из више разлога.

Прво, свака будала зна да је закон старији од тумачења закона. То што ће Лајчак и муслимани у овом тренутку при-

стати на лажно, наручено, дневнополитичко тумачење које наизглед одговара Србима, не значи да за неколико месеци, док се прашина слегне, неће посегнути за другим, правим тумачењем.

Кад су тако лако, преко ноћи, не обазирјући се на уставе Босне и Херцеговине и РС, Дејтонски споразум и виталне интересе српског народа, променили закон о влади, још брже ће променити његово тумачење.

Тим пре што су то једном већ учинили. Наиме, пре шест година, кад је предлаган и усвајан досадашњи закон о Савету министара, правни стручњаци из Канцеларије високог представника су о њему дали позитивно мишљење. Рекли су да је одличан, у духу Дејтонског споразума, у складу са Уставом Босне и Херцеговине и у функцији заштите равноправности три конститутивна народа. Муслимани су рекли то исто.

Исти ти стручњаци, наравно по политичкој директиви из Вашингтона и Брисела, сад тврде да закон ништа не ваља. Јер је давао могућност српским представницима у Сарајеву да гласају онако како то одговара Србима и Републици Српској. А не онако како то од њих очекују муслимани.

Друго, да Лајчак и његови послодавци нису мислили да га примењују, они спорни закон не би ни наметали. И већ би га повукли.

Треће, муслимани, високи представници и тзв. међународна заједница о заштити српских националних интереса нису водили рачуна ни до сада, док су их, макар формално, штитили Дејтонски споразум, устави државе и ентитета и унутрашње законодавство.

Напротив, у последњих десет година више од педесетак надлежности, које су по мировном споразуму припадале Републици Српској, правним и политичким насиљем, неретко и претњом војном силом, али и Додиковом суштинским неприципијелном политиком одбране и очувања ингеренција Републике Српске изузете су од ентитетских и додељене централним државним институцијама. Захваљујући томе, Република Српска остала је без војске, финансија, царине, граничне службе, грба, заставе, химне, аутономног система образовања...

Уколико прихватањем наметнутог Лајчковог закона о Савету министара и Дому народа, или било ког другог сличног закона који задире у равноправност српског народа и федерално уређење Босне и Херцеговине, директно или кроз „усаглашено правно тумачење”, Милорад Додик и његови министри и формално прихвате да Дејтонски споразум више не постоји, неће постојати ни Република Српска. А одговорни ће се знати – именом и презименом.

Радикали траже да Србија спречи укидање Републике Српске

Лајчакове мере правно ништавне

Посланичка група Српске радикалне странке упутила је Скупштини Србије Предлог резолуције којом се осуђују и одбацују мере високог представника Уједињених нација за Босну и Херцеговину Мирослава Лајчака. У образложењу Предлога резолуције наводи се да Лајчак жели да измени Дејтонски мировни споразум из 1995. године, да ослаби уставни и политички положај Републике Српске и да мајоризује представнике српског народа у Савету министара и другим институцијама у Босни и Херцеговини. „Такве мере су врло опасне и уколико би се реализовале изазвале би несагледиве последице по мир у Босни и Херцеговини”, наводи се у образложењу.

Српска радикална странка заузима став да Србија као потписник Дејтонског мировног споразума мора оштро да осуди све акте и мере којима се тај споразум нарушава и којима се доводе у питање конститутивност српског народа у Босни и Херцеговини и државно-правне прерогативе Републике Српске. Уједно упозорава да сваки покушај мајоризације представника српског народа у заједничким институцијама Босне и Херцеговине може да има несагледиве последице по мир и добросуседске односе унутар Босне и Херцеговине

Наводећи разлоге за доношење резолуције, Српска радикална странка истиче „да је српски народ на просторима данашње Босне и Херцеговине државотворан још од средњег века и да је током вишевековне туђинске окупације увек отворено манифестовао национално-ослободилачке тежње (Поп-Јовичина буна, „Невесињска пушка”, антифаши-

стички устанак 1941. године), да је српска војска 1918. године ослободила Босну и Херцеговину од аустро-угарске окупације, да је над српским народом у Босни и Херцеговини у XX веку три пута извршен геноцид”.

Радикали наглашавају да је правни поредак бивше СФРЈ гарантовао српском народу у Босни и Херцеговини право на самоопредељење, укључујући и право на отцепљење. „Године 1992. бојкотујући монтирани референдум о суверености и независности Босне и Херцеговине, српски народ у Босни и Херцеговини исказао

је вољу да остане у заједничкој држави са Србијом и другим републикама бивше СФРЈ које то желе, проглашењем најпре Српске Републике Босне и Херцеговине, а затим Републике Српске, српски народ у Босни и Херцеговини обнови своју државотворну традицију, те је Општим оквирним споразумом за мир у Босни и Херцеговини из 1995. године Босна и Херцеговина устројена као сложена државна заједница два конститутивна и равноправна ентитета: Републике Српске и Федерације Босне и Херцеговине”, наводи се у Предлогу Резолуције

Сачувати Републику Српску

У наставку текста Предлог резолуције објављујемо у целини:

Резолуција Народне скупштине Републике Србије о неопходности поштовања конститутивних права српског народа у Босни и Херцеговини и осуди аката и мера усмерених

на ограничавање и укидање државно-правних прерогатива Републике Српске.

1. Република Србија најоштрије осуђује и сматра правно ништавном и опасном по мир у Босни и Херцеговини Одлуку о доношењу Закона о изменама и допунама Закона о Савету министара Босне и Херцеговине од 19. октобра 2007. године, коју је наметнуо високи представник за Босну и Херцеговину Мирослав Лајчак.
2. Ниједан државни орган Републике Србије, укључујући Народну скупштину Републике Србије, председника Републике и Владу Републике Србије, никада и ни под каквим условима неће прихватити или признати било који акт или меру којима се ограничавају или укидају државно-правне прерогативе Републике Српске, зајемчене одредбама Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини из 1995. године.
3. Обавезују се председник Републике, Влада Републике Србије и Министарство спољних послова да, у складу са својим уставним и законским овлашћењима у области спољне политике, предузму све неопходне дипломатске, правне и политичке мере којима се штити уставни и политички положај Републике Српске, као и равноправност представника српског народа приликом одлучивања у Савету министара и другим заједничким институцијама Босне и Херцеговине.
4. Република Србија подржава све акте и мере надлежних органа Републике Српске којима се штите државно-правни капацитет Републике Српске и конститутивна права српског народа у Босни и Херцеговини.

5. Република Србија апелује на све државе и релевантне међународне организације, а пре свега на Организацију уједињених нација, да пружи пуну подршку очувању Републике Српске као равноправног и конститутивног ентитета у Босни и Херцеговини.
6. Република Србија остаје трајно привржена основном демократском начелу: да је српски народ у Босни и Херцеговини слободан да самостално одлучује о својој државно-правној и политичкој судбини и сматра да сваки покушај порицања те слободе може да има само негативне последице по мир у Босни и Херцеговини.

Жуте демократске песнице из Руме

• *Правно и физичко насиље Демократске странке у Руми*

Пише: Данијела Петровић

Драма у Руми се наставља. Хаотично стање двовлашћа са две скупштине и два председника још увек траје. С једне стране је легално изабрани председник Скупштине општине Рума из Српске радикалне странке, др Љубиша Јездимировић, а са друге, тзв. нови председник – Ненад Боровић из Демократске странке. Наиме, демократе сматрају да је, преласком Озрена Гојића, Снежане Бркић и Ружице Дивнић из Српске радикалне странке у њихов табор, дошло до стварања нове скупштинске већине.

„Наша три одборника су 12. септембра поднела оставке на мандат и мандатно-имунитетска комисија Скупштине општине је верификовала те оставке. Председник СО је на седници констатовао да су им мандати престали, сходно важећем Закону о локалним изборима, који каже да мандат одборника престаје даном подношења оставке. Међутим, та три бивша одборника Српске радикалне странке су прихваћена од стране Демократске странке као њихови одборници” – насталу неправну ситуацију у Руми објашњава за „Велику Србију” Александар Мартиновић, председник Општинског одбора Српске радикалне странке у Руми.

Надлежни ресорни министар за локалну самоуправу Милан Марковић не само да није помогао у решавању ове ситуације, већ је својом страначком пристрасношћу дискредитовао и себе и своју министарску функцију.

„Демократска странка се једним дописом обратила министру за локалну самоуправу Милану Марковићу. Његов одговор био је контрадикторан. На једном месту он каже да су несумњиво поднете оставке и да то није спорно, а након две реченице наводи разлоге због којих те оставке не треба уважити и истиче да оне нису валидне. У сваком случају, то је мишљење министра, а не правни акт. Што се тиче правне стране, те оставке су потпуно регуларне и мислим да нико не може да их доведе у питање”, каже Мартиновић.

Наш саговорник каже да је потпуно јасно шта Демократска странка жели – да на силу преузме власт, односно да куповином мандата, лажним обећањима и уценама људи формира скупштинску већину и тако дође у позицију да своје кадрове постави на нека од важних места на нивоу локалне самоуправе.

„Све ово представља фалсификовање изборне воље грађана. Ми смо 2004. године добили 20 мандата у Скупштини општине, а Демократска странка осам. То што они сада у Скупштини имају 14 или 15 одборника није мерило народне воље, већ резултат једне политичке трговине на коју ми из Српске радикалне странке никада нисмо хтели да пристанемо. Оно што је у целој ситуацији најстрашније јесте то што се министар за локалну самоуправу Милан Марковић апсолутно ставио у службу Демократске странке. Њега не занима ни шта пише у Закону о локалној самоуправи, ни у Закону о локалним изборима, ни шта пише у Пословнику Скупштине општине. Марковић се понаша као партијски човек, хоће да своју странку доведе на власт мимо изборне воље грађана и то је суштина целе приче” – истиче Мартиновић.

Бахато самоуверен да је једини легални председник Скупштине општине, Ненад Боровић је 8. октобра са десетак одборника покушао да уђе у просторије секретара

Као и увек, Демократска странка се бави политичким марифетлуцима и трговином – када не може да добије већину и власт демократским путем, прибегава подмићивању, уценама, фалсификатима, па чак и физичком насиљу. А све зарад још једне фотеље, још једне функције. Сада су се намерачили на Руму и на легално изабрану општинску власт из редова Српске радикалне странке. Румски радикали одржали су им лекцију из поштовања демократске процедуре и демократског понашања.

Скупштине општине, у намери да дође до скупштинског печата.

„То што они раде није у складу са законом, и ми не дозвољавамо тим насилницима да упадају где хоће и да отимају печат. Целокупна јавност је могла да види како тај њихов, тобожњи председник Скупштине општине из ДС, скида сако и хрли да се потуче са нашим људима. Физички је наспрунуо на једног старијег и болесног човека. Преко 100 полицајаца је извршило запоседање Градске куће. Са њима је дошла једна госпођа из Министарства за локалну самоуправу, која није хтела да се представи, а ни да покаже службену легитимацију. Наравно, печат нису нашли јер се налази код председника Скупштине општине. Само дан након упада, заказали су своју седницу СО, а на позивима је стајао неки нелегално израђен печат, за који они нису добили сагласност Министарства правде, нити је претходни печат оглашен неважећим у Службеном гласнику Републике Србије” – наводи Мартиновић, и наставља „Ово је правно насиље. Трагично је што се држава ставила у службу једне странке и ми сада имамо на делу неку врсту државног терора. Полицију користе за обрачунавање са политичким неистомишљеницима. Чак ни председнику општине, који је из редова Српске радикалне странке, нису дозвољавали да уђе у Градску кућу, иако му је ту канцеларија”.

На питање како ће се разрешити ова ситуација, Мартиновић каже да ће радикали инсистирати да се на законит начин Општина врати у стање нормалног функционисања.

„Легални председник Скупштине општине заказаће наставак прекинуте седнице. Верујемо да ћемо обезбедити већину и да ћемо верификовати три нова одборника. Власт демократа функционише само на папиру, мислим да њих нико озбиљно не доживљава. Сва та њихова прича о демократији, људским правима и Европи пада у воду кад их људи виде на делу. Ми ћемо наставити да се боримо и правним и политичким средствима, нећемо насадати ни на какве провокације, нећемо се служити никаквим насилним средствима. Покушаћемо на неки разуман начин да дођемо до решења проблема” – закључује Александар Мартиновић.

„Министар Марковић се потпуно ставио у службу Демократске странке. Власт демократа функционише само на папиру. Нећемо се служити насилним средствима”, каже Александар Мартиновић.

Војислав Коштуница и Борис Тадић праве америчку војну базу у Србији

Издаја јавна, споразум СОФА тајна

- Споразум о заштити станица и прикључењу војне инфраструктуре америчких војних снага (СОФА), који је усвојила Влада Србије, а који је пре годину дана по овлашћењу Војислава Коштунице потписао Борис Тадић са Кондолизом Рајс, недостижан је за јавност. Покушај новинара „Велике Србије” да на основу Закона о доступности информацијама дође до текста споразума СОФА, остигао је безуспешан. Саветник председника Републике Небојиа Крсинић тврди да се овај документ налази код њих него у Влади Србије, док секретар Владе Србије Дејан Михаилов тврди да Влада не поседује споразум СОФА. Министарство спољних послова упућује на Министарство одбране, док Министарство одбране пуних годину дана не одговара на захтева

Пише: Иван Нинић

Само је издајник и страни плаћеник сваког тренутка спреман да потпише капитулацију своје земље. То је управо учинио и Борис Тадић, председник Републике Србије, када је пре годину дана у Вашингтону са Бушовом перјаницом Кондолизом Рајс потписао Споразум о статусу војних снага САД, познатији као СОФА.

Почетком септембра 2006. године Борис Тадић је боравио у Вашингтону, где је овај прљави посао обавио, веровали или не, по овлашћењу Војислава Коштунице. Тадашња Влада Србије је претходно усвојила текст споразума СОФА па је Тадић по овлашћењу Владе 7. септембра 2006. године парафирао капитулацију Србије. У саопштењу Владе Србије која се тада тим поводом огласила, стоји да је „овим споразумом омогућено планирање и спровођење билатералних војних активности, као што су заједничке војне вежбе и размена особља, а омогућиће Србији и да започне међудржавни програм сарадње између Војске и Националне гарде Охаја”.

Из кабинета председника Србије саопштено је да „тај споразум значи јачање одбрамбене сарадње Србије и САД, засноване на пуном поштовању суверенитета обе државе и повеље УН и потврђује потребу јачања заједничке безбедности и доприноса међународном миру”. Међутим, да ли су Сорошева саопштења некада била тачна и у интересу Србије? Не!

Коштуница је добро проценио да ће Тадић успешно ставити потпис на овај скандалозни документ, имајући у виду чињеницу да иде у посету својим политичким менторима и шефовима. Ко би рекао да је само пре годину дана Коштуница био заговорник свих евро-атланских интеграција, као и приступа Србије НАТО-у, а да данас то „није”.

У свом обраћању у Вашингтону Тадић је изјавио: „Моја филозофија је веома јасна. Ново место Србије у свету усредсређено је на то да буде стожер колективне и безбедносне архитектуре НАТО-а на Балкану”. Међутим, шта се све врзма по глави Бориса Тадића можемо закључити из следеће изјаве: „Прошле недеље сам пуно радио на томе да наша влада одобри слање једног континента војске за операцију НАТО савеза ИСАФ у Авганистану. Такође смо најавили и

да смо спремни да дамо свој допринос мировним снагама у Либану” – истако је Тадић у своме говору. Чије би то синове „Соланин каплар” слао у Авганистан и Либију?

Оно на шта се посебно у овом тренутку треба фокусирати јесте потписивање војног споразума СОФА између српских и америчких власти. Ако узмемо у обзир изјаву америчке секретарке Кондолизе Рајс да се „радује унапређењу војне сарадње и истинском продубљивању пријатељских односа”, онда нам је све јасно.

**Коштуница одобрио, Тадић потписао,
а СОФА се не налази код њих?**

Полазећи од чињенице да јавност има оправдани интерес да у складу са чланом 5 и 15 Закона о доступности ин-

формацијама од јавног значаја, затражи и добије информацију, без обзира у ком се облику она налази, новинар „Велике Србије” се у месецу септембру и октобру 2006. године, позвао на то право. Међутим, до дана данашњег право загарантовано законом није остварио.

Први захтев за приступ информацији поднет је Кабинету председник Републике и то 18. септембра 2006. године. Захтевом је затражено да се у законском року од 15 дана достави „фотокопија интегралног текста Споразума о статусу снага (СОФА), који је председник Србије Борис Тадић у Вашингтону потписао са државним секретаром Кондолизом Рајс”.

Последњег дана истека рока, таман када смо помислили да је уследило чувено „ћутање администрације”, огласио се Тадићев кабинет. У одговору стоји „да се тражени документ налази у Влади Републике Србије, с обзиром да се ради о споразуму који је председник Републике потписао по овлашћењу Владе Републике Србије”. Овај акт је својеручно потписао Тадићев саветник Небојша Крстић, иначе у јавности познатији као човек који би „народне посланике тукао мотком премазаном фекалијама”. Очигледно се поставља питање да ли је могуће да Секретаријат председника Републике не поседује копију споразума СОФА! Наравно да поседује, али Тадић не жели да овај акт угледа светлост дана, већ тражиоца информације упућују на споредну адресу – Немањину 11.

Знајући да је у питању „штакљива информација”, послушали смо господина Крстића, па је 24. октобра 2006. године исти захтев поднет Влади Србије. За свега шест дана стиже одговор из Владе у коме се наводи „да Влада Републике Србије не располаже траженом информацијом”. Овај одговор је потписан факсимилом Дејана Михаилова, секретара Владе Републике Србије. Просто је невероватно да Влада Србије која је споразум СОФА усвојила и која је овластила Бориса Тадића да исти потпише, тврди да сада не поседује тај документ.

Скандалозно је да Секретаријат председника Републике упућује на Владино адресу, а Секретаријат Владе тврди да је то погрешна адреса!

Оба ова органа наводе да су наше захтеве, односно предмет проследили поверенику за информације од јавног значаја, у складу са чланом 19 Закона, јер не поседују тражене информације. По препоруци Кабинета повереника за информације од јавног значаја, новинар „Велике Србије”, дана 6. новембра 2006. године, упутио је истоветан захтев и на адресе Министарства спољних послова и Министарства одбране.

Одговор на поднети захтев добијен је од Министарства спољних послова, али тек након жалбе поверенику. Укупно девет месеци је било неопходно Министарству спољних послова да би сачинило допис од две реченице. У допису Генералног секретаријата Министарства спољних послова стоји: „Имајући у виду да је Споразумом омогућено планирање и спровођење билатералних војних активности као што су заједничке војне вежбе и размена особља и међудржавни програм сарадње између Војске и Националне гарде Охаја, сматрамо потребним да се у складу са чланом 15 ставом 1 Закона обратите Министарству одбране Републике Србије”. Овај одговор је оверен факсимилом Мирка Стефановића, генералног секретара у Министарству спољних послова.

Шутановац каже: СОФА – тајна!

Прошло је једанаест месеци, а од Министарства одбране Републике Србије није добијен никакав одговор на поднети захтев. Међутим, пошто је због „ћутања администрације” благовремено још 4. децембра 2006. године, поднета жалба

поверенику, предмет се налази у процедури. Како сазнајемо Служба повереника више пута је слала на изјашњење жалбу Министарству одбране, али безуспешно, и њих су игнорисали. Тек након усмених контаката повереника са државним секретаром у Министарству одбране, појавило се и изјашњење на поменути жалбу. У том изјашњењу се између осталог наводи да „споразум СОФА још увек није ратификован и да из тих разлога не може да оде у јавност”.

Овакво образложење нема утемељење у законским одредбама, јер споразум СОФА свакако представља информацију од јавног значаја, без обзира на чињеницу да није ратификован.

Овим поводом, новинар „Велике Србије” обратио се и поверенику за информације. На наше питање како је могуће да Влада која је одобрила тај споразум тврди да га „не поседује”, што исто тврди и председник Републике који га је лично потписао, повереник Родољуб Шабић је одговорио: „Ово питање треба поставити тим органима, а не мени. Повереник за информације нема законска овлашћења да, чак ни у односу на органе за које је надлежан, проверава наводе, па утолико пре мислим да је мој коментар сувишан када су у питању Влада Србије и председник Републике у односу на које немам никаквих надлежности”.

Повереник је очигледно беспомоћан и све зависи од добре воље надлежних државних органа. Поставља се питање зашто је онда Закона о доступности информација од јавног значаја усвојен и која је улога повереника.

Да ли споразум СОФА представља информацију од јавног значаја у смислу члана 5 Закона о доступности информација и како је могуће да Министарство одбране пуних годину дана не доставља повратну информацију, Шабић истиче: „Мој одговор је позитиван. Разуме се да начелно, као и у односу на друге документе, постоји могућност да се изузетно приступ информацији које он садржи ограничи, разуме се, само под условима и на начин предвиђен законом. С тим у складу, ваш захтев за приступ информацији у овом случају био је једно од отворених питања о којима сам пре неки дан разговарао са министром одбране, господином Шутановцем, у вези са различитим захтевима за приступ информацијама које су у поседу Министарства одбране. На основу садржине тог одговора очекујем да ће на Ваш захтев, у најкраћем времену бити одговорено на прави начин, у складу са легитимним правима јавности”.

До закључења овог броја листа „Велика Србија”, повереник није донео коначно решење којим се Министарству одбране налаже да тражиоцу информације достави текст споразума СОФА, тако да се предмет још увек налази у процедури решавања. Вероватно ће тако и остати, јер некима одговара да споразум и даље буде тајна за грађане Србије.

Црна Гора – бесплатна база САД

Војни аналитичар Милован Дреџун тврди да је споразум СОФА типски документ који се не разликује много од земље до земље.

Новинар „Велике Србије” је дошао до текста споразума СОФА, који је парафирало црногорски председник Филип Вујановић са Кондолизом Рајс у априлу 2006. године. Према незваничним информацијама, овај споразум се битније не разликује од споразума који је парафирало Борис Тадић. Пун назив овог документа је: „Споразум између Владе Републике Црне Горе и Владе Сједињених Америчких Држава о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Црној Гори”.

У преамбули се наводи да се споразум закључује као „жеља обе стране да унапред одбрамбену сарадњу”. Даље се наводи да је та „сарадња заснована на потпуном поштовању суверенитета обе стране и циљева Повеље УН”. Међу-

тим, имајући у виду целокупан садржај споразума, ова хипотеза се и те како доводи у питање. У преамбули такође стоји да се споразум закључује „имајућу у виду жељу обе стране да поделе одговорност за подршку оружаним снагама Сједињених Држава које би могле да бораве у Републици Црној Гори” у вези са срадном. На крају текста преамбуле стоји да се споразум закључује „имајући у виду потребу за унапређењем заједничке безбедности, доприносом међународном миру и изградњом тесније срадне”.

Под оружаним снагама Сједињених Држава се подразумева „ентитет кога чини особље Сједињених држава и сва имовина, опрема и средства Оружаних снага САД који се налазе на територији Црне Горе”, а који би могли „привремено да бораве на територији Републике Црне Горе у вези са активностима које произилазе из овог споразума”. Исто тако на територији Црне Горе могу да бораве и „правна и физичка лица под уговором са САД (компаније и фирме) и њихови запослени који нису држављани Црне Горе”. Под надлежним органима који су дефинисани овим споразумом подразумевају се Министарство одбране Црне Горе и Министарство одбране САД.

Дефинисани „циљеви” споразума СОФА потврђују да је реч о цепању суверенитета државе која све своје ресурсе бесплатно уступа непријатељима. „Црна Гора ће омогућити Сједињеним Државама приступ и коришћење оних објеката који би могли бити битни за спровођење Програма међудржавног партнерства и других активности о којима стране постигну сагласност, укључујући, између осталог, објекте везане за превоз, складиштење и обуку” – наводи се у члану 2 Споразума. У другом ставу члана 2 стоји да ће „приступ и коришћење ових објеката бити омогућен без наканде”. У члану 3 стоји да је „особље САД обавезно да поштује закон Републике Црне Горе, као и да се не меша у унутрашње ствари Републике Црне Горе”. Ова одредба је контрадикторна, имајући у виду целокупан текст Споразума.

У члану 4 се даје слобода кретања особљу САД на територији Републике Црне Горе и то улазак и излазак из земље само са личним документима издатим од стране САД. Црна Гора се обавезује да особљу Сједињених Држава прихвати као пуноважна сва документа, возачке дозволе, професионалне дозволе и уверења, „без обавезе плаћања такси”.

Статус особља Сједињених Држава „биће еквивалентан статусу административног и техничког особља амбасаде Сједињених Држава у складу са Бечком конвенцијом о дипломатским односима од 18. априла 1961. године”. Даље се наводи да „Црна Гора има у виду посебан значај дисциплинске контроле од стране америчких војних власти над особљем Сједињених Држава”. Узимајући то у обзир „Црна Гора овлашћује Сједињене Државе да врше кривичну јурисдикцију над својим особљем, при чему се подразумева да САД треба да обавесте црногорске власти о вршењу кривичне јурисдикције кад то затражи Влада Црне Горе”.

Још једно понижење у низу понижења и незаконца се огледа у одредби члана 8 овог споразума. „Оружане снаге и особље Сједињених Држава су ослобођени од плаћања пореза и других сличних дажбина које се примењују у Републици Црној Гори” – наводи се у тачки 1, члана 8 споразума СОФА. Даље се предвиђа да „Оружане снаге и особље Сједињених Држава могу да увозе, извозе и користе у Републици Црној Гори предмете за личну употребу, опрему, средства, материјал, технологију, обуку и услуге ради извршења овог споразума. Такав увоз, извоз и коришћење биће изузети од поступка инспекције, дозвола, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина које се примењују у Републици Црној Гори”. Да агресор има све гратис аранжмане потврђује и одредба из тачке 2, члана 8 споразума СОФА:

„Пловила и ваздухоплови који су у власништву или којима управљају или који служе искључиво за потребе Оружаних снага САД, биће ослобођени од плаћања аеродромских и лучких такси, такси за паркирање, накнада за лучку пилотажу и услуге лучких реморкера и других лучких и сличних такси када су у Црној Гори”. Даље се прецизира да „ваздухоплови који су у власништву или којима управљају или који служе искључиво за потребе Оружаних снага САД не подлежу плаћању такси за навигацију, прелет, коришћење терминала или сличних такси када су у Републици Црној Гори”. Оружане снаге САД само ће „платити одговарајуће накнаде за тражење и пружање услуга по тарифама које плаћа Војска Црне Горе”. Статус недодирљивих произилази и из ове одредбе: „Ваздухоплови, возила и половина САД ће бити изузети од поступка инспекције”.

Врхунац издаје и понижења „чојства и јунаштва” представља члан 10 Споразума СОФА. У овој одредби стоји да „осим захтева за накнаду штете по уговору, стране ће се одрећи права да траже једна од друге било какву накнаду за штету, губитак или уништење имовине, повреду или смрт особља било које стране до којих је дошло током извршења њихових званичних дужности по уговору СОФА”. Даље се наводи да „захтеве трећих страна за накнаду штете или губитка узрокованих од стране особља САД решаваће САД у складу са законима и прописима САД”.

Непријатељ је себе осигурао у далекој будућности тачком 2 члана 14 споразума СОФА и то на следећи начин: „У случају да обе стране у будућности постану потписнице сличних споразума који садрже одредбе које су у супротности са одредбама овог споразума, примењиваће се одредбе овог споразума”.

Америчко војно стационирање у Србији!

„Војска САД и припадници њиховог Министарства одбране могу да користе све што им треба у Србији без икакве материјалне надокнаде. Друго, припадници особља САД, на нашој територији су по том споразуму изузети од надлежности наших судова и изнад су наших закона. Другим речима, без обзира које кривично дело да почине, а по чињењу кривичних дела су познати свуда у свету, они не одговарају пред нашим судовима, нити смеју да буду ухапшени, већ ће наводно одговарати пред њиховим судовима, комантарише СОФУ за Велику Србију војни аналитичар Милован Дреџун.

Он даље додаје да је „једно од кључних оправдања за потписивање споразума СОФА наводно било потписивање наших билетаралних односа са Американцима, што је требало да резултира тиме да они имају знатно другачији став по питању статуса Косова и Метохије. Апсолутно се показало да није тако”. Он поставља питање: „Шта ће се десити ако рецимо дође до кризе у Рашкој области, па се тамо појави америчка војска? Имајући у виду досадашње искуство са њима, како су се понашали посебно на Косову када су дошли тамо, онда је јасно да би они увек стали на страну оних који растурају Србију” – закључује Дреџун.

„Споразум СОФА је, заправо, легализација боравка америчке војке у било ком тренутку на нашој територији, у било ком делу Србије и то са максималним наоружањем уз потпуним непоштовањем наших закона. Не видим каква корист може да буде од тога, сем да само претрпимо огромну штету. То је споразум који ствара све услове за америчко војно базирање у Србији. То је правни основ за било коју америчку базу у Србији” – наглашава Милован Дреџун.

Он на крају додаје да је „Споразум у тајности припремљен и потписан, што указује да се нешто крије од јавности, нешто што није повољно за Србију”.

Сукоб „демократске” теорије и праксе

Корупција у систему, стратегичка у фиоци

- *Национална стратегија о борби против корупције коју је донела Влада Републике Србије крајем 2004. године, као и Акциони план о спровођењу Стратегије, говоре да се и не спроводе јер за то не постоји политичка воља. Чињенице из праксе нам говоре да Влада све што чини по овом питању, чини најбоље, што самим тим ствара још већу корупцију у систему*
- *Руководиоци у организацијама јавне власти не показују довољну спремност да за свој рад „положе рачуне” јер се плаше да буду ухваћени „на делу”. Велики проблем представља и неосвојено антикорупцијских механизма у нашој земљи. Влада Србије игнорише рад Савешта за борбу против корупције, док је у циљу контроле јавних финансија рад Државне ревизорске институције виртуелна. Оснивање интерне контроле и локалне службе за буџетску инспекцију и ревизију, представља скуп политички маркетинг и чисти промашај у борби против корупције, а све то на шерић пореских обвезника, односно грађана Србије*

Пише: Иван Нинић

За корупцију се каже да „представља злоупотребу јавних овлашћења ради стицања приватне користи”.¹⁾ Нешто потпунија дефиниција корупцију тумачи као „однос који се заснива злоупотребом овлашћења у јавном или приватном сектору у циљу стицања личне користи или користи за другога”.²⁾ Коју год дефиницију да прихватимо, намећу нам се узроци и конкретни примери корупције о којима можемо говорити у Србији. Наравно, на првом месту би морала да постоји спремност државе да се обрачуна са „карциномом” који се зове корупција.

Нажалост, актуелна власт не показује интересовање, нити поседује капацитет да изађе на крај са овом „заразом” која се увукла у све поре система. Према подацима „Транспаренс интернешенел” од 180 најкорумпиранијих земаља у свету, Србија се налази на 79. месту, док је далеко испод ње, на 27. месту, Словенија, а 84. место деле Босна и Херцеговина, Црна Гора и Македонија.

А ко ће спровести Стратегију?

Крајем 2004. године Влада Србије је утврдила нацрт „Националне стратегије за борбу против корупције”. Колико је ова стратегија била важна за Владу показује чињеница да је тек у мају месецу 2005. године упућена Народној скупштини на усвајање, а ступила је на снагу тек 17. децембра 2005. године. Лицемеран потез, јер Влада не поседује кредибилитет за борбу против корупције. Од овог маркетиншког потеза грађани нису осетити бољитак, а ни Србија препород. Како претходно, тако и садашња Коштуничина Влада не располаже неопходним капаци-

тетом за овако озбиљан „рез”. У циљу спровођења зацртаног, прва хапшења би требало да уследе у редовима министара, њихових заменика, помоћника, саветника, директора јавних предузећа, а тако нешто је незамисливо. У затворима углавном заврше оперативци, док њихови налогодавци, зарад опстанка владајуће коалиције, остану нетакнути и наставе даље неометано да пљачкају буџет Србије.

Ако у обзир узмемо податак да у периоду 2000-2003. године, кривична дела са елементима корупције чине 4-5 процената од укупног броја пријављених кривичних дела, а да је од тога само 15 процената довело до осуђујућих пресуда, онда нам је све јасно.³⁾ Стратегија неће ништа драстично променити јер државу воде једни те исти људи који се периодично ротирају из фотеле у фотелу.

Међутим, коначно се треба похвално изразити јер Влада по први пут признаје чињеницу да се под политичким узроцима корупције налазе неформални центри моћи, као и непостојање консензуса о стратешким циљевима развоја државе. Влада сматра да се правни узроци корупције појављују због непримењивања или селективног примењивања прописа, постојања правних празнина и неусклађености прописа. Као институционални узроци који доводе до корупције наводе се непостојање или нефункционисање институција, као и кадровска неспособност. Историјским узроком се сматра недостатак професионализма.⁴⁾ Иако ова признања служе као јефтин трик, оправдање и параван за представнике међународних институција, ипак иза ових ставова стоји Влада, а они се поклапају са реалним чињеничним стањем у коме се држава налази захваљујући тој истој влади.

Без транспарентности

Када је реч о политичком систему, у Владиној стратегији се као

једна од многобројних препорука утврђује јачање јавности и транспарентности државних органа.⁵⁾ Међутим, иако је прошло скоро 3 године откако је Влада усвојила ову стратегију, њена примена је у пракси нешто другачија. У Министарству за капиталне инвестиције не познају термине „јавност у раду“ и „транспарентност“, тако да овај орган није извршио 6 решења која је донео повереник за информације у 2006. години. Тражилац информације у складу са законом није у могућности да добије документацију везано за изградњу моста код Бешке, жичаре на Копоанику, као ни о инвестицијама у општинама Прешево, Бујановац и Медвеђа. У ЈП „Железнице Србије“ је немогуће добити документацију о набавци локомотива из Шведске. Транспарентност не постоји ни када је реч о информацијама о издатим употребним дозволама у Општини Инђија. Министарство унутрашњих послова није извршило 11 решења у 2006. години којима је од стране повереника наложено да се тражиоцима доставе тражене информације.⁶⁾

Акциони план о примени Стратегије за борбу против корупције предвиђа изразу, објављивање и редовно ажурирање информатора о раду органа јавне власти, у складу са упутством повереника.⁷⁾ Осим Акционог плана, ову обавезу за све органе предвиђа и Закон о слободном приступу информацијама од јавног значаја.⁸⁾ Међутим, у пракси се не поштује ни Акциони план, а ни закон. Од 138 општинских судова у 2006. години само је њих 54 израдило информатор о раду. Од 109 јавних тужилаштава законску обавезу је испунило свега 48 тужилаштава. Од 173 општине у Србији, само је 59 општина објавило свој информатор. Ништа боље се нису показали ни органи за прекршаје. Од укупно 140 органа за прекршаје, информатор је израдило свега 65 прекршајних органа. Иако су јавна предузећа у 2006. години објавила своје информаторе о раду, подаци о платама директора у тим информаторима нису објављени.⁹⁾

Ово су били само неки од примера непоштовања циља јачања јавности и транспарентности рада државних органа који је зацртан Владином стратегијом о борби против корупције, а оваквих примера из праксе има још пуно.

Теорија једно – пракса друго

Стратегија дефинише препоруке које су везане и за правосудни систем и полицију. Независност, непристрасност, ефикасност и одговорност у правосудним институцијама и полицији су услов изградње правне државе, а њихово оснажење је примарни задатак. На првом месту је препорука која указује на потребу да се законски дефинише корупција.¹⁰⁾ Међутим, у пракси су ствари другачије. Нацрт закона који је израђен Скупштина још увек није усвојила и поред чињенице да се сматра једним од најквалитетнијих у Европи.¹¹⁾

Као препорука у Стратегији наводи се и увођење посебних евиденција правних лица осуђених за кривична дела и забране да учествују на јавним тендерима.¹²⁾ Ова препорука није реализована до дана данашњег, а према Акционом плану, требало је да реализатори буду Министарство правде, МУП и надлежни судови. Оно што је у Акционом плану забележено као могући проблем јесте „притисак привредних лобија преко политике“.¹³⁾ И овде јасно видимо признање Владе Србије која је усвојила Акциони план, са којим се потешкоћама сусреће захваљујући тајкунима из сопствених редова.

Обезбеђење одговарајућих зарада и услова за рад полиције, као и елиминисање политичких критеријума за одабир кадрова у полицији у корист професионалности, је такође један од приоритета Стратегије.¹⁴⁾ Међутим, практична реализација овог циља је много другачија.

Доласком Драгана Јочића на место министра полиције, МУП Србије је постао политизована установа. Конкретан пример за ову тврдњу јесте удар на инспекторе за сузбијање привредног криминала Полицијске управе за град Београд, Петра Дамјанца, Дејана Свицара и Предрага Павлицу. Ови службеници су се стриктно придржавали закона, па су надлежном тужилаштву поднели пријаве за криминал у ЕПС-у. Међутим, пошто су без знања министра Јочића „чачнули“ финансијере ДСС-а, убрзо су премештени на друга радна места.¹⁵⁾ О условима у којима ради полиција, председник Независног синдиката полиције Вељко Мијаиловић је 10. маја 2007. године одржао коференцију за новинаре под називом „Диктатура министра полиције Драгана Јочића“. Због тог чина Мијаиловићу је у августу ове године уручено решење о отказу уз образложење да је „користећи се функцијом у Синдикату, износио произвољне тврдње о Министарству, министру и другим старешинама у МУП-у“.¹⁶⁾ На овакав начин се практично спроводе циљеви ове стратегије који се односе на МУП Србије.

Доследна примена принципа рада државне управе: деполитизација, професионализација, рационализација, модернизација и отворена Влада, као и ревизија систематизације радних места у свим органима државне управе, у складу са наведеним принципима – био је још један у низу приоритета Стратегије и Акционог плана.

Према наводима у Акционом плану, овај задатак је извршен. Међутим колико је „успешно“ извршен овај задатак показују чињенице о преглозном државном апарату. Без проблема у државној управи могу да се запосле сви чланови главних одбора ДСС-а, ДС-а, и Г17 плус. Након последњих парламентарних избора, да би намириле своје апетите, владајуће странке су измислиле нова министарства. Основано је Министарство омладине и спорта, Министарство за телекомуникације и информатичко друштво, Министарство науке, Министарство економије и регионалног развоја и Министарство за Косово и Метохију. Посебним уредбама које је донела Влада Србије предвиђена је систематизација за радна места у кабинету председника Владе, заменика председника владе, као и у кабинету министра без портфеља. У функцији „јавних служби“ основане су потпуно непотребне агенције. Шест таквих агенција је основано до месеца маја 2007. године.¹⁷⁾

Виртуелна контрола јавних финансија

Полазећи од чињенице да јавна потрошња чини око 45 одсто производа земље, Владином Стратегијом за борбу против корупције обухваћен је и систем јавних финансија којима се треба позабавити. Планирање, прикупљање, располагање, јавност и контрола јавних финансија изложени су великом ризику корупције и то са тешким последицама.¹⁸⁾ Из тих разлога Стратегија обухвата низ препорука које треба предузети у систему јавних финансија, како би се корупција, ако не искоренила, онда бар смањила. Ове препоруке су разноврсне, а њихово спровођење је детаљно прецизирано Акционим планом. Установљавање Врховне државне ревизорске институције јесте свакако најбитнији корак. Предвиђено је оснивање буџетске инспекције и ревизије на локалном нивоу, увођење интерне контроле код свих кори-

сника буџета и др. Такође је предвиђено и унапређење прописа о спровођењу јавних набавки и успостављање механизма контроле и оправданости планираних јавних набавки.¹⁹⁾ Нажалост, и у овом случају теорија је једно а пракса сасвим друго.

Закон о врховној државној ревизорској институцији (ДРИ) је донет у новембру 2005. године. Законски рок за избор чланова ДРИ је био мај 2006. године, али до тада чланови ДРИ нису изабрани. Народна скупштина Републике Србије је изабрала чланове Савета ДРИ тек у септембру ове године и то по политичком кључу, односно на основу предлога странака које чине владајућу коалицију. За председника Савета ДРИ је изабран Радослав Сретеновић кога је кандидовала Демократска странка Србије, а за његовог заменика је изабрана Љубица Недељковић, кандидат Демократске странке. За остале чланове Савета ДРИ изабрани су кандидат ДС-а Зоран Тамаш, кандидат Г17 плус Љиљана Дмитровић-Шапоња и кандидат НС Наталија Ћатовић. Колико је значајно постојање ове врховне антикорупцијске институције показује чињеница да јој је поверена контрола трошења буџетских средстава код свих директних и индиректних буџетских корисника.²⁰⁾

Улога Државне ревизорске институције (ДРИ) би требало да буде од изузетног и вишеструког значаја за контролу јавних финансија у Србији. Међутим, с обзиром на начин на који је изабран савет овог тела, не треба очекивати значајни помак. Основни проблем представља положај сваког органа који је дефинисан као „независан и самосталан“. Данашњи властодршци ове органе установљавају у законске оквиру, не својом вољом већ по изричитим наредбама из европских институција, а при томе нема речи о самосталности у њиховом раду и о независности њихових функција.

Ако и све то искључимо поставља се једно од основних питања, да ли ће ДРИ имати апсолутан приступ информацијама везаним за јавне финансије? Ако као пример узмемо Владин Савет за борбу против корупције који је остао ускраћен за елементарне информације од стране Министарства финансија, онда тек можемо претпоставити са каквим мукама ће се сусрести ДРИ. Наиме, Савет за борбу против корупције је 13. фебруара 2007. године упутио захтев Министарству финансија у коме су затражени извештај о раду Буџетске инспекције за период од 2004. до 2006. године, извештај о извршењу буџета, извештај унутрашње контроле платног промета и извештај о продају републичке нефинансијске имовине и основних средстава за исти период. До 6. марта, до када су Савету ова документа била неопходна, иста им нису достављена. Из кабинета министра финансија је стигло обавештење да извештаји Буџетске инспекције садрже деликатне информације које не би требало износити у јавност. За тражене извештаје унутрашње контроле платног промета из Управе за Трезор, речено је да они немају „обавезу екстерног извештавања“.²¹⁾

Напомене:

- 1) Дефиниција коју користи Светска банка.
- 2) Дефиниција из „Националне стратегије за борбу против корупције“, стр. 2.
- 3) Национална стратегија за борбу против корупције, стр. 4.
- 4) Исто као и претходно, стр. 4.-5.
- 5) Исто као и претходно, стр. 5.-6.
- 6) Извештај о спровођењу Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја у 2006. године, стр. 11-13.
- 7) Акциони план за примену националне стратегије у борби против корупције, тачка 2, стр. 2.
- 8) Члан 39 Закона.
- 9) Исто као и 6. стр. 30.-31.
- 10) Исто као и напомена 2, стр.7.
- 11) www.blic.co.yu (16. 10. 2007.)
- 12) Исто као 7.

Када је реч о увођењу буџетске инспекције и ревизије на локалном нивоу, то је апсолутни промашај у борби против корупције. У складу са одредбама Закона о буџетском систему, оснивач локалне службе за инспекцију и ревизију је надлежни извршни орган локалне власти.²²⁾ Нереално је очекивати да се начелник, односно руководилац локалне службе за инспекцију и ревизију, супростави општинској, односно градској власти која га је поставила на ту функцију.

Потпуно је исти случај и када је реч о служби интерне контроле коју оснива директан корисник буџетских средстава, нпр. министарства или организације обавезног социјалног осигурања. Као пример можемо узети политизовани Сектор интерне контроле у Министарству просвете. У овом ресору, односно сектору, вршење интерне контроле код индиректних буџетских корисника нема никакву сврху. Грађани поднесе пријаву, интерни контролор изађе на терен, направи налаз и исти достави начелнику интерне контроле. Начелник уместо да иницира прекршајну, односно кривичну одговорност, тј. да поднесе прекршајну или кривичну пријаву против одговорног лица, то не учини. Тако је могуће да се кривично дело заташка, а прекршај обично застари, док одговорно лице настави са својим мешетарењем на истој или новој функцији уз подршку министра и начелника интерне контроле.²³⁾

Оснивање и запошљавање нестручних политичких кадрова у службу локалне буџетске инспекције и ревизије, као и формирање сектора интерне контроле и запошљавање у овај сектор, само додатно оптерећују пореске обвезнике. Треба имати у виду колико локалних самоуправа има у Србији, као и велики број директних буџетских корисника (министарства и други директни корисници буџета). Самим тим државни апарат се беспотребно увећава, а ефеката у борби против корупције нема.

Када је реч о јавним набавкама, без обзира на предвиђено унапређење прописа, ова област ће увек бити највећи извор корупције у Србији. Док је препорука Савета Европе (ГРЕКЕ) да се унапреди примена јавних набавки, у нашој земљи, тренутно је актуелна израда новог нацрта Закона о јавним набавкама. Када нацрт новог Закона о јавним набавкама буде готов, он би вероватно до краја године требало у Скупштини и да буде усвојен.²⁴⁾ Без обзира на ово „ужурбано спремање куће“ по диктату шефова из Европе, ништа се конкретно неће променити на пољу јавних набавки. Аванси, проценти, анекси и други механизми, биће извор корупције као и до сада.

Закључак би могао бити да се у Србији на пољу сузбијања корупције ништа неће променити све док државу и даље буду водили људи који су је преузели 5. октобра 2000. године. За њих је увек била, јесте и биће – теорија једно а пракса нешто сасвим друго. Они корупцију поспешују у систему, а Стратегију држе у фиоци.

13) Исто као и 7, тачка 24, стр. 14.

14) Исто као и напомена 2, стр. 9.

15) www.danas.co.yu, 7. 8. 2007.

16) Танјуг, 3. 8. 2007.

17) Велика Србија, број: 2809, јул 2007, стр. 49.

18) Исто као и напомена 2, стр. 11

19) Исто као и 7, тачке 101, 104, 105, 120. и 121.

20) www.parlament.sr.gov.yu и Бета 26. 9. 2007.

21) Закључак Савета за борбу против корупције број: 06-1537/2007 од 12. 3. 2006. год.

22) Члан 67 Закона о буџетском систему

23) Записници интерне контроле Министарства просвете бр. 614-02-02214/2004-05 и 614-02-03066/2006-10.

24) Извештај ГРЕКА (антикорупцијског радног тела Савета Европе) о стању корупције у Србији од 23. 6. 2006. стр.39 и www.blic.co.yu (16. 10. 2007.)

„Здрава” Пљачка

- Према подацима Свешке банке (17. јуни 2007), Србија је четврта земља у свету по степењу корупције у здравству. Испред Србије су Мароко, Молдавија и Таџикистан
- Сложена и компликована законска процедура онемогућава корисника да благовремено и на прави начин добије одговарајућу услугу, што отвара бројне недоумице, сумњу и незадовољство пацијената, често, крајње оправдано
- Нерегулисани односи између Републичког завода здравственог осигурања и здравствених установа у великој мери оптерећују и лекаре и осигуранике

У Београду су недавно одржана два значајна скупа посвећена правима пацијената. Топ тема у свету већ неколико година уназад, код нас стиже са малим закашњењем, али никад није касно.

Округли сто „Безбедносна ситуација у домаћем здравству”, одржан крајем септембра ове године у Сава центру, по први пут је отворио тему која се одавно сама намеће – да ли корисник и пацијент уопште могу да утичу на систем, чује ли се и његов глас у дефинисању здравствене политике? Представници Српског удружења корисника здравствених услуга – Клуб „Здравље”, изнели су како они виде реформе које су у току, али и указали шта су европски стандарди у тој области.

Србија није ратификовала Европску повељу о заштити права пацијената, познату као Римска повеља. Земље Европске уније (којој власт у Србији толико тежи) усвојиле су тај документ 15. новембра 2002. као основ за реформу здравства у својим земљама.

Повеља садржи три поглавља. Прво се односи на људска права, друго прецизно дефинише 14 права пацијената (између осталих и право на материјалну накнаду) док треће поглавље дефинише на који начин би требало да се цивилни сектор укључи у креирање здравствене политике преко разних удружења, како грађана, тако и професионалаца.

Шта се чуло на том скупу?

Према истраживању у којем је учествовала госпођа Љилана Палибрк (правница из Крагујевца), од укупног броја умрлих, у току две претходне године, 92,5 одсто било је подвргнуто медицинском третману, а од тога чак 34,3 одсто умрло је у здравственим установама, што, како је оценила, указује на бројне недостатке у здравственом систему, како у погледу организације тако и у погледу спровођења медицинских процедура.

Она је посебно указала да у медицинској документацији нема прецизних података на основу којих би се проверило да ли су грађани умрли од болести од којих су лечени? Каква је ефикасности постојећих специјалистичких служби, контролних прегледа, намеће се питање које само од себе.

Сложена и компликована законска процедура онемогућава корисника да благовремено и на прави начин добије одговарајућу услугу, што отвара бројне недоумице, сумњу и незадовољство пацијената, често, крајње оправдано. Нема сумње да је последњих година дошло до побољшања здравствених услуга. Стара и дотрајала опрема замењена је новом, уведене су и нове услуге, нове дијагностичке процедуре, лекова има довољно, али још увек није дефинисан основни „пакет здравствених услуга”, шта је то што осигураник

добије за редовни допринос који плаћа сваког месеца а који је Министарство одавно најавило.

Нерегулисани односи између Републичког завода здравственог осигурања и здравствених установа у великој мери оптерећују и лекаре и осигуранике.

Јован Атанасијевић, омбудсман у КБЦ „Др Драгиша Мишовић” и извршни директор Клуба „Здравље” указао је на лош положај и ограничења у раду заступника пацијентских права, како је он тренутно дефинисан постојећим законима.

– Заступник пацијентских права, кога именује директор здравствене установе, самим тим има ограничења, јер зависи од воље директора, такође, постојећа регулатива је непотпуна, оно што тренутно постоји у тој области није од велике помоћи када треба прецизније дефинисати где је до-

шло до пропуста, какве је он природе. Немамо, на пример, Закон о заштити права пацијената. Хрватска га има још од 2004. године, као што га има већина европских земаља, нагласио је Атанасијевић.

Он је такође подсетио да је према анализи правног тима Клуба „Здравље”, од 14 пацијентових права, дефинисаних Римском повељом, само девет уграђено у постојећу правну регулативу и оценио да смо у тој области далеко од европских стандарда.

Листе чекања или листе корупције?

Председница УО Клуба „Здравље”, Зорица Марковић, истакла је да је ова српска асоцијација од лета 2007. члан ИАПО – International Alliance for Patient Protection, Међународне организације за заштиту права пацијената, чије седиште је у Лондону. ИАПО је настала 1999. године као глобални покрет корисника здравствених услуга, са циљем да се у здравственом систему више уважи и чује глас корисника.

Србија је тако постала 132. чланица ИАПО, у чијим редовима су 173 националне и регионалне организације, а цео покрет је под покровитељством Светске здравствене организације (СЗО).

Представници Клуба „Здравље”, између осталог, упозорили су да је једна од најтежих „бољки” која притиска домаће здравство – корупција.

Изнет је и податак Светске банке (17. јуни 2007), према којем је Србија четврта земља у свету по степену корупције у здравству. Испред Србије су Мароко, Молдавија и Таџикистан.

Један од закључака овог округлог стола је да је мањкавост законске регулативе у области здравства омогућила корупцији да се размахне.

Наведено је неколико законских одредница – Закон о здравственој заштити (чл. 1999), којим се омогућава државним службеницима да раде и приватно исти посао, што је евидентан сукоб интереса. Под изговором да неке интервенције не могу да се обаве у државним, лекари пацијенте пребацују у приватне клинике у којима раде ван редовног радног времена.

Да подаци које је навела Светска банка нису фикција, потврђује и домаће истраживање које је спровео „Стратеџик маркетинг” и објавио у публикацији „Досије медији”. Ту се наводи да су четири најкорумпираније професије у Србији – политичари, судије, адвокати и лекари.

Листе чекања према општој оцени су листе корупције. Формирају се месецима унапред, што обесмишљава медицинску интервенцију. Ванстандардне услуге које се плаћају, мада критеријуми за то нису дефинисани па то раде руководиоци установа по свом нахођењу, као и листе чекања, озакоњени су члановима 57 и 61 Закона о здравственом осигурању. Учесници Округлог стола оценили су те правне пропусте као оне тачке у законима које су отвориле врата корупцији у здравству.

Пацијенти листе чекања доживљавају као „листе за уцену” – плати или ризикуј, па ако преживиш. Листе чекања, додуше, постоје и у развијеним земаљама. Међутим, тамо се чека јер интервенција није хитна и када се закаже операција се тада и уради. Нема померања на тој листи, за новац!

Просто, листа је на неки начин „закована”. Код нас, нажалост, управо то је оно место које је препознато као најслабија тачка и „капија” корупције у здравству.

Лоша хигијена, нељубазност, ванстандардне услуге – најчешће примедбе грађана

Државне установе су, речено је на том скупу, за разлику од ранијег периода, добро снабдевене лековима, како онима

који се издају на рецепт, тако и онима који су у слободној продаји. Међутим, дискриминација, односно кршење људских права у погледу једнакости у доступности здравствене заштите, почиње тамо где сиромашни грађани не могу увек да издвоје довољно новца за партиципацију за квалитетније али скупе лекове.

Тада се прибегава јефтиним лековима, али је њихова делотворност слабија од лекова најновије генерације.

Кршења људских права и етичких принципа честа су примедба која се може чути од стране грађана.

Нажалост, ту су и неке основне норме понашања и хигијене које би морале бити присутне у свим здравственим установама.

– Примљен сам на операцију у КЦС, али дан уочи операције био сам забринут како ће то бити након операције, због лоше хигијене и прљавштине у болници. Када сам се пожалио професору те клинике и најавио да ћу отићи, он је рекао да би и он то урадио да је на мом месту, сведочи Д. Р. (68).

Примера ниске хигијене, лошег понашања према пацијенту, а исправка тих недостатака најмање кошта, има много и на њих се пацијенти најчешће и жале.

Ванстандардне услуге су посебна прича.

Дефинисане су само једним чланом Закона и остављене на слободну вољу руководиоца да грађанима наплаћују шта и како им воља, без фискалног рачуна, без контроле где те паре даље иду. Наравно, да грађане нико по том питању није ништа питао.

Државни монопол у здравственом осигурању једна је од главних препрека за унапређење здравствене заштите, био је један од закључака овог скупа.

Такође, унапређење положаја омбудсмана, који би морао бити потпуно независан у свом раду о одговарати само парламенту и Влади, а не директору установе у којој му је седиште, обезбедило би боље и ефикасније услове рада тој професији.

Унапређење медицинског права, које је код нас потпуно занемарено, морало би бити обавеза правних институција, пре свега правних факултета, јер смо на том плану далеко од европских стандарда, такође је био један од закључака тог скупа.

Национална конференција или фарса?

Након месец дана уследио је нови скуп – Национална конференција о заштити права пацијената, овог пута у организацији Министарства здравља и поводом завршетка мандата Србије, односно њеног председавања у Савету Европе.

Специјални изасланик генералног секретара Савета Европе у Србији, г. Дени Ибер поздравио је скуп, уз опаску да Србија јесте напредовала, али је и подсетио да један број

међународних конвенција није имплементирала у своја законска акта, што је несумњиво имало за последицу да у погледу увођења европских стандарда и свих предуслова за тај задатак каснимо са градивом.

Након тога напустио је салу Дома гарде, где се скуп одржавао. Пажљивији посматрачи уочили су да нико из Министарства здравља (били су присутни бројни помоћници и саветници), није устао да отпрати госта, што би било у најмању руку, уљудно очекивано када је неко од европских представника прихватио да присуствује скупу.

Правима пацијената, у присуству лекара, бавили су се искључиво државни чиновници Министарства здравља, уз „мало зачина“ представника две асоцијације – Клуб „Здравље“ и „Реакција“, који су у времену по десетак минута представили своју организацију. Бројна удружења пацијената различите патологије, која су још како заинтересована да проговоре о мањкавостима система, проблемима са којима се свакодневно суочавају, да укажу на могућа решења, нису ни позвана на овај скуп.

Тако су поново, као у добра стара комунистичка времена, лекари лекарима причали која су то права пацијената, како се она спроводе и како је све на задовољавајућем нивоу.

Начелник Републичке инспекције, др Дана Михајловић, изнела је занимљиве податке о контроли здравствених установа, пропустима... Изнела је статистичке податке које би тек требало детаљније обрадити како би се боље сагледали сви ти пропусти и како би се боље разумело где је ту све дошло до угрожавања права пацијената.

Крајње филозофско предавање др Иване Мишић, саветника министра здравља о корупцији, мало ко је уопште разумео. Објаснила је шта је то корупција кроз много различитих дефиниција, али је вешто избегла да наведе има ли корупције код нас, у којој мери, конкретне примере, последице, као и шта ресорно министарство конкретно намерава да уради по том питању, у погледу сузбијања те криминалне радње.

Њено излагање је збунило мали број присутних новинара, када је оценила да је корупција „Феномен“! Зар није кривично дело, кажњиво по свим законима развијених и демократских земаља света?

Још један досадан, празан и бирократски скуп, на коме је приче због приче, али не и искрене жеље да се „загризе“ у

проблема са којима се пацијенти свакодневно све теже суочавају.

Неверицу у изнете податке о високом проценту задовољства пацијената здравственом заштитом, које је на самом почетку скупа изнео министар здравља проф. др Томица Милосављевић изразио је чак и тек постављени републички омбудсман Саша Јанковић.

Јанковић је изразио неверицу у валидност методологије којом се до тог податка дошло, и додао да само 100 приговора пацијената који стижу у једну установу у току једне године говори да та институција не ради како треба.

Министар је одмах реаговао, унесећи (непотребно) драму у свој наступ и подсећајући да су се лекари жртвовали током санкција, бомбардовања, да су све дали од себе, али да се то овде не цени довољно.

Све стоји, али стоји и питање – цене ли лекари своје пацијенте као људска бића, сматрају ли да они постоје због лекара или обрнуто? С друге стране нису криви само лекари и није суштина проблема само у њима, већ у читавом здравственом систему и надлежном министарству које не да не решава ствари, већ напротив.

То неће бити европски стандард. У Европи, којој толико овдашња власт тежи а и сам министар здравља, свака плаћена услуга строго се контролише, до краја, без остатка, такође, незадовољни пацијенти имају начина да путем суда и закона, добију и замашну компензацију када нису задовољни оним што су платили.

За разлику од првог скупа на којем су дефинисани и некакви закључци, шта нам је чинити, скуп у Дому гарде завршио се без закључака, па се оправдано поставља питање, чему је он уопште служио! Ко ме је био намењен?

Р. В. С.

Судство у рукама курсаџије и приправника Душана Петровића

Власт глувонема за правосуђе

• Док правосуђе њојши Влада мрси, а Јусџиџија се љреврђе у љробу

Пише: Иван Нинић

Доласком приправника Душана Петровића на место министра правде у Влади Републике Србије, чињенице говоре да је наш правосудни систем наставио из дана у дан све више да „тоне и трули”. Да је све измакло контроли потврђује и случај који се недавно десио у Општинском суду у Оџацима, када је странка слободно унела пшгтољ у судницу и том приликом хиџима усмртила судију и адвоката. Министар Петровић је постао и „судски извршитељ” наредби Наташе Кандић, што доказује смена судије Окружног суда (у већу за ратне злочине) мр. Гордане Божиловић-Петровић. Ако томе додамо информацију о катастрофалном стању судова, ниским платама административног и техничког особља у правосуђу, онда је правосуђе стварно на издисају.

Пост правосуђа

Захваљујући „демократским властима” у Србији, око 12.000 административног и техничког особља у правосуђу принуђено је на свакодневни „пост”. Док су у јануару месецу ове године плате судијама и тужиоцима повећане за 35 одсто, па сада износе од 1.000 до 1.500 евра, зараде административних радника су остале непромењене, испод републичког просека и крећу се од 10.000 до 17.000 динара. На ову чињеницу „голог преживљавања”, репрезентативни синдикат правосуђа Србије је више пута указивао министру правде и органима извршне власти, али безуспешно, јер „глувонеми” из Немањине 11 не реагују.

Незаинтересованост, неспремност и неспособност актуелне власти и министра Душана Петровића да се ухвати у коштац са проблемима који притискају правосуђе, била је кап која је прелила чашу жучи. Штрајком у око 400 правосудних органа, Синдикат правосуђа Србије је 5. септембра започео борбу за своја радничка права и то са три захтева: 1) Увећање зараде за административно и техничко особље за 100 одсто, што би тада представљало републички просек зараде; 2) Суспензија или измена Закона о државним службеницима и намештеницима, односно Закона о платама државних службеника и намештеника; и 3) Потписивање колективног уговора.

Сачекуша за неистомишљеника

Пред зградом Владе Србије, сачекали су их кордони Јоџићеве полиџије, видно расположени за „табање неистомишљеника”. И поред тога што је накнадно одржан састанак са министрима финансија и правде, Цветковићем и Петровићем, договор о повећању плата није постигнут. Влада Србије је такође изиграла обећање дато штрајкачима да ће у дневни ред наредних седница уврстити решавање њихових захтева, што није учињено. Од тада па до даљњег, договор

Синдиката и власти није постигнут, а штрајк је настављен уз поштовање минимума процеса рада.

Надлежни министри Петровић, Цветковић, Љајић и Марковић остали су незаинтересовани за решавање проблема у правосуђу. „Најстрашније је то што они ништа не кажу и ништа не нуде. Овакво понашање до сада у свом животу нисам видела. Њихови претходници, иако нису решавали проблеме, барем су излазили са неком понудом. Ови су нам понудили једно велико – ништа”, истиче у разговору за наш лист председник Синдиката правосуђа у Србији Славица Живановић.

Наша саговорница истиче да су радници у правосуђу дуго трпели такво понашање и да је крајње време да се њихови проблеми реше. „Представници власти својим понашањем само нас додатно иритирају. Наша једина алтернатива је ступање у генерални штрајк и обустава и минимума процеса рада по притворским предметима и привременим мерама” – наглашава госпођа Живановић.

Министарство правде је заузело став да „није могуће испунити захтеве Синдиката”. Уместо побољшања животног стандарда ових радника, министар Петровић им упућује позив да се укључе у заједнички пројекат „реформе” правосуђа, истичући да морају да поштују законе. У саопштењу за јавност Синдикат наводи да су се министри на састанку „просто утркивали ко ће више да понизи запослене у правосуђу”. Министар Петровић је чак предложио да се, с обзиром на то да нема пара у буџету, носиоцима правосудних функција смањи зарада за 30 одсто. Синдикат одбацује констатацију да нема пара а као аргумент наводи чињеницу да је недавно расписан конкурс за пријем у радни однос 221 службеника, поред 70.000 запослених.

Пошто је од подношења синдикалних захтева прошло два месеца, а помака у преговорима нема, председник Синдиката Славица Живановић наводи: „Очекујем да се у решавање ове ситуације укључи и премијер Војислав Коштуница. Нема право да спава, нема право да ћути и да се понаша као да се ништа не дешава”. Наша саговорница додаје: „Оваква ситуације представља крајњу неодговорност власти. Ми нисмо јавни сервис, нити смо обичан државни орган, ми смо правосудна власт која је према Уставу равноправна са законодавном и извршном”.

Синдикалци су одлучни да истрају у својим захтевима. Наглашавају да је у питању борба за преживљавање. У овом тренутку чине саставни део армије штрајкача који у Србији свакодневно штрајкују тражећи да им власт омогући да остваре зараду којом ће моћи да нахране гладна уста своје деце. Чекајући дан када ће власт схватити да је немогуће у Србији преживети са 10.000 динара, миропуштени су полиџији која се труди да одржи јавни ред и мир испред зграде Владе да би министри могли неометано да обављају посао. Посао у интересу народа? Неће бити тако.

Које законе не жели да спроводи омбудсман Србије

Пише Слађан Мијаљевић

Конгрес Јеховиних сведока у хали „Пионир” и напад на Суд из Велике Планае, на нашу несрећу, само је један од догађаја који се десио у другој половини 2007. године и који ће нам послужити као илустрација у објашњењу и показивању како изгледају неки људи који су заузели врло важне функције у нашој држави. Они свој посао не желе да раде ни по законима, ни по некаквим позитивним правилима и моралним нормама, већ само да кваре и уништавају ионако већ оронуте и руиниране позитивне друштвене ставове и моралне норме.

И ове године, у јулу месецу, као и у претходних десет, неко је за дебеле паре издао халу „Пионир” тоталитарној и деструктивној секти, а која по незваничним информацијама није ни регистрована по новом Закону о црквама и верским заједницама у Србији, Јеховиним сведоцима.

Опет је на дневном реду било како су они мали, јадни, угњетени и сви их малтретирају и наравно, поменут је Суд из Велике Планае који се, ето, дрзнуо да једној мајци одузме дете само зато што је Јеховин сведок! Просто да не поверујеш колика је количина дрскости у тоталитарним умовима руководеће гарнитуре и са колико бескрупулозности манипулишу својим чланством. На конгресу је покренут талас негодовања, блаћења, јавне прозивке и осуде са елементима позива на линч против Суда и појединих судија из Велике Планае, који је кулминирао средином августа месеца.

Тада се укључују дежурни „душебрижници” и квазизащитници људских права и верских слобода и, наравно, медији (и штампани и електронски), тако да већ 15. и 16. августа 2007. године, а трајало је до краја септембра, имамо новинске чланке у „Политици” и „Блицу” о невиђеном кршењу људских права и верских слобода, а које спроводи један суд у Србији. Они нападају суд, суд готово да нема начина да изнесе истину на светлост дана и ниједно министарство, не само да не штити суд, него и они врше притисак својим неодмереним изјавама, или се повлаче и као Пилат перу руке као да су залутали у целу причу и свој посао, а изгледа да су залутали у свој живот.

Напокон, Суд у Великој Плани даје саопштење за јавност 17. августа 2007. године и нико неће, чак ни по Закону о информисању по коме су обавезни, да објави саопштење за јавност или га само делимично, онако како то њима одговара, стидљиво објављују по неким ћошковима са једва видљивим насловима.

Суд се придржавао Закона о уређењу судова, којим је прописано, рецимо у члану 6, следеће: „Забрањено је коришћење јавног положаја, средстава јавног обавештавања и било које јавно иступање којим се утиче на ток и исход судског поступка, као и сваки други утицај на суд”. Овог се придржава суд, али не и организоване снаге анархије и хаоса, које су с правом дефинисане као тоталитарне и деструктивне.

А о чему се заправо ради? Брачни пар је решио да се разведе, управо због тога што је супруга у Јеховиним сведоцима, а то је сакрила када је ступала у брак, и то је проблем супружника, а не суда. Суд је примио захтев за развод и кренуо је поступак. По закону, већ на другом рочишту мора да се донесе привремена мера о привременој додели детета, ради се о чисто техничким стварима. Отац ради, мајка не ради, отац ради у Белгији, дете је држављанин Белгије, а мајка не зна, за пар дана, ни где ће да живи, да ли одлази за Белгију или остаје у Србији, без личних средстава за живот. Центар за социјални рад вештачи, дете привремено додељује оцу док се не заврши бракоразводна парница. У чему је проблем? Нема стварног, осим што је овај догађај могућност да се по ко зна који пут заталаса јавност о угрожености Јеховиних сведока. Да ли Министарство правде узима у заштиту суд и судију? Апсолутно не, већ се и шушка по Министарству о разрешењу судије и то једног младог и перспективног, који је за 2006. годину проглашен међу десет најбољих поступајућих судија у Србији! Министарство вера поново кроз

своја немушта саопштења даје „генијални“ предлог да треба формирати комисију, која треба да процени о чему се ради! Да ли је могуће? Опет кршење закона! Закон о судијама, члан 19, прописује да је „судија слободан у заступању свог схватања чињеница и права о свему о чему одлучује, узев у образложењу одлуке, или када Закон то посебно налаже, није дужан никоме, па ни другим судијама и председнику суда, да објашњава своја чињенична и правна схватања”. А све је урађено у најбољем интересу детета, али то не смеју да прихвате људи без карактера и савести који седе по министарствима, већ би да суде судији што је судио по закону. Срамота!

Поставља се питање шта ће нам закони и судови и судије кад су тоталитарне и деструктивне секте увек у праву. Ако неки послодавац отпусти лошег радника, он се жали да је отпуштен јер је Јеховин сведок. Ако се избаци лош ученик из школе, није избачен зато што је лош, већ зато што је Јеховин сведок. Изгледа да ће, док су овакви ликови на власти, Србијом владати Јеховини сведоци и њима сличне организације, тоталитарне и деструктивне!

После серије негативних догађаја везаних за организације и појединце и реаговања на њих, од стране узнемиреног становништва и стручњака који прате ову проблематику, огласио се и омбудсман Србије, и на наше велико запрепашћење, дао је такве изјаве које не би дао ни помоћни шталски радник, макар би се распитао о важећим законима у Европи, истој оној политичко-економској творевини у коју се квазидемократе, обредно се парајући по телу жилетима, мантрајући, заклињу са разних говорница. Управо она политичка опција која незадрживо и некритички срља у европске интеграције, она која опијено вапи за европским законима, она која избезумљено вапи за европском демократијом. Све је то декларативно и транспарентно, али нимало оперативни и практично, и декларативност и транспарентност су бацање прашине у очи. Оног тренутка када би своју глупост, подлост, поквареност и неморалност морали да огра-

ниче истим тим европским законима, тог момента чак и европска правна достигнућа престају да постоје!

Реакција омбудсмана Србије, Саше Јанковића, на напад Јеховиних сведока на Суд у Великој Плани, сатанистички ритуал у Новим Бановцима, долазак шри Рава Шанкара у Србију да подржи и појача своје учење, које се већ две и по године спроводи по затворима и геријатријским установама над условљеним и немоћним лицима, је крајње шокантна чак и морбидна. Поставља се и питање какву слику тој истој Европи (односно свету) шаљу квазидемократе о нашој држави и становништву, ми њима сигурно изгледамо као неко шизофрено друштво.

Корпус оних снага којима припада и омбудсман Србије, проналази једног човека који припада деструктивним и тоталитарним сектним организацијама, а који је у свом насилном мисионарском раду оспоравао слободу веровања својим суграђанима, у једном градићу у централној Србији, долазио у честе сукобе, па чак и до физичких обрачуна, узимају за изговор да су њему нарушена права и слободе. Омбудсман после свих ових догађаја изјављује да ће, уколико нека од парламентарних странака не затражи ублажавање престога Закона о црквама и верским заједницама, то урадити он лично, јер он је, тобоже, заштитник људских права и слобода. Наравно, његове изјаве су увод у то да ће заиста нека од парламентарних странака, иначе лажних демократа, заиста тако нешто и предложити, наравно потпомогнута одређеним ТВ каналима, међу првима Б 92, чији је пословни мото „завади да би имао шта да радиш” а која је крајем октобра 2007. године и кренула са серијом афирмативних емисија о организацијама сектног типа.

Тако, читав корпус продаваца магле и магије ради директно против те исте ЕУ, у коју се беспоштедно заклињу. Шта је урадила ЕУ а од чега беже политички манипулатори и преваранти који себе називају демократама? Европа, каква год да јесте, неке људе, организације и догађаје је назвала правим именом, увела у неки законски оквир и санк-

ционише их, тако да ако би се примењивало и то европско, пола ових политичких фалсификата би на неки начин било оспорено, а верске и НВО које они штите биле би забрањене и осуђене, што значи да на европски пут треба да уведе деструктивце на челу са собом (мисли се на омбудсмана), да би уопште једног дана могли да се приближе оном нивоу по коме живе сви добронамерни људи широм планете.

Да обавестимо злонамерног омбудсмана шта је то Европа урадила.

Резолуција о сектама у Европи

Европски парламент

- A.** Потврђујући своје чврсто придржавање темељних принципа демократске правне државе, као што су толеранција, слобода савести и верска слобода, слобода мишљења, као и слобода окупљања и удруживања;
 - B.** сматрајући да су се најновијим догађајима у Француској, нарочито са смрћу 16 људи, од тога троје деце, 23. 12. 1995. у Веркору (Веркорс), постале очигледно опасне активности одређених удружења, означених као секте;
 - C.** сматрајући да активности група секти или удружења сличних сектама представљају појаву која се стално даље шири и која се у све различитијој форми може уочити у целом свету;
 - D.** сматрајући да су многе религијске и друге секте активне у ЕУ, легализоване, те да због тога захтевају да њихове организације и активности буду заштићене гаранцијом о индивидуалној и верској слободи, што је утемељено у Европској конвенцији о људским правима;
 - E.** сматрајући да, на супрот томе, одређене секте, које као делови једне међународне мреже оперишу у ЕУ, врше илегалне и криминалне активности и стално крше људска права и баве се злостављањима, сексуалним злоупотребама, одузимањем слободе, трговином људима, подстицањем на агресивно понашање, ширењем расистичког мишљења, пореским преварама, илегалним прометом капитала, трговином наоружања и дрогом, повредама права на рад и илегалном лекарском праксом.
- Европски парламент:

1. подржава инсистирање на слободи мишљења, савести и верској слободи, као и слободи удруживања, које су утврђене обавезом поштовања слободе и приватности појединца, као и заштитом од поступака, као што су мучење, нељудско и понижавајуће опхођење, ропство итд,
2. тражи од држава-чланица да воде бригу о томе да судови и полицијски органи делотворно примењују правне одредбе и инструменте, који већ постоје на националном

нивоу те да активно и тешње сарађују, нарочито у оквиру Еуропола, да би спречавали повреде основних права које чине секте;

3. тражи од држава-чланица да испитују да ли су њихови правосудни, порески и казни прописи довољни да би се спречило да активности таквих група буду повезане са противзаконитим поступцима;
4. тражи од влада држава-чланица да не додељују аутоматски статус верске заједнице, те да у случају секти које су умешане у илегалне и криминалне делатности испитају могућности одузимања статуса верске заједнице, који собом носи пореске олакшице и одређену правну заштиту;
5. тражи у том смислу од држава-чланица да појачају међусобну размену информација, да би се сакупљале информације о феномену секти;
6. моли савет да провери, предложи и уведе све мере које произилазе из делотворне примене инструментаријума предвиђеног у оквиру главе 4. Уговора о ЕУ и из постојеће правне регулативе у заједници, да би се против њих борило, тражи од земаља, са циљем да се нестале особе пронађу и да се олакша њихово поновно укључивање у друштво;
7. тражи од комисије и држава-чланица највећу меру будности, да би се спречило да илегалне секте користе новчану помоћ заједнице;
8. овлашћује своје веће за основне слободе и унутрашње послове да предложи надлежним већима националних парламената да своју следећу заједничку седницу посвете теми секти, на тај начин би могле да се размене информације о организацијама, методама рада и понашању секти у појединим државама-чланицама и да се покажу најбоље методе за ограничавање и заустављање нежељених активности ових секти, као и стратегије за просељевање становништва о њима, закључци тог заседања требало би да у облику једног извештаја буду представљени пленуму;
9. овлашћује свог председника да ову резолуцију проследи савету, комисији, владама и парламентима држава-чланица, као и Европском савету.

Као и донета Резолуција од 4. 9. 2003. године, на пленарној седници посвећеној „стању основних људских права, слободи мишљења, свести и религији”. У члану 35 се захтева „поновно се ставља до знања земаља чланицама да се супротставе опасним покретима сектног карактера који прете психичком или физичком интегритету личности и позива их да примењују чланове свог кривичног цивилног законодавства у борби против илегалних деловања група сектног карактера.”

Омбудсман и његове лажне демократске опције нису у стању ни овога да се придржавају, те тако пљују у лице и ругају се директно својим европским менторима, а за рачун најпрљавијем и најдеструктивнијем друштву какав је свет упознао у лицу савремене Америке (САД), и немају снаге ни жеље да се макар мало приближе моралним достигнућима хришћанске цивилизације.

За перформанс који изводи на свом послу омбудсман Србије Саша Јанковић прима плату од 180.000 динара или 2.300 евра, што је више и од команданта Жандармерије, судије Врховног суда, директора Агенције за страна улагања, па чак и од председника Србије, председника Владе Србије, председника парламента, министара и начелника Генералштаба ВС. Неки су се баш лепо ухлебили!

А то је и данас и протеклих седам година на власти у Србији!

Докле, Србијо!

Казино са благословом папе

Да се Срби не досете

- *Право њорекло каишијала комјаније која је добила монополску лиценцу за оиварање казина у Београду*

Пише: Јадранка Јоксимовић

Крајем јуна текуће године у свим медијима је прилично помпезно најављено отварање „првог право“ казина у Србији. Сви написи у штампи углавном су били садржински слични и обавештавали нас да се ради о казину из ланца аустријских коцкарница „Casinos Austria International“, који су у хотелу „Југославија“ 30. јуна ове године отворили казино „Београд“ у који је, како је саопштено, инвестирано око 60 милиона евра. Прво је отворено опремљених 700 м², а током лета су најављени радови на комплетирању свих делова за игру, као и медитерански ресторан, азијски ресторан, ВИП простор за игру, пијано бар, приватни простор за игру, и сала за конференције. До краја године, читавих 9000 м² ће бити опремљено, саопштио је тадашњи директор Лутрије Србије Бојан Кришто. Овако велика инвестиција у подручју игара на срећу као делатности која је код нас прилично обавијена велом тајне, изазива бројне коментаре.

Лиценцу за отварање првог казина у Београду за 18 милиона евра добила је компанија „Гранд казино“ основана у Србији, у којој 51 одсто капитала поседује „Casino Austria International“, 39 одсто грчки „Club Hotel Casino Loutraki“ и 10 одсто Државна лутрија Србије. Тако кажу званично саопштени подаци. Како сазнаје редакција „Велике Србије“ из извора упућених у приређивање игара на срећу, стварност је сасвим другачија.

Податак који се износи у јавности да се ради о ланцу аустријских државних казина, једноставно није тачан! Наиме, фирма „Casino Austria International“ само је партнерска фирма државне аустријске компаније „Casinos Austria AG“, које заједно имају 76 казина у 19 земаља. При том, у Аустрији ради 12 казина која су у власништву „Casinos Austria AG“ јер „Casino Austria International“ нема у Аустрији ни један једини казино нити смеју тамо да раде! Ова компанија послује успешно у Молдавији, Чешкој, Мађарској, Румунији, Венецуели, Аргентини, Палестини, Индији, а помало и у Хрватској. Уз то, прича о грчком пријатељском капиталу такође је само фарса за српско јавно мњење, обзиром да је и сама компанија „Club Hotel Casino Loutraki“ добрим делом у власништву „Casinos Austria International“. Али, посебно је интересантно видети структуру власничког капитала ове

интернационалне и финансијски солидне компаније. Главни акционари су „Austria Mint“ и још неколико аустријских банака и осигуравајућих друштва. Један од главних акционара „Casinos Austria International“, као и „Lotto Toto GmbH“ је бечка приватна банка „Schelhammer & Schattera“ која је готово у целости власништво аустријске католичке цркве! Истовремено, компанија „Alpe-Adria“ која је купила хотел „Југославија“, а чија је купопродаја већ пред могућношћу ревизије, највећим делом је у власништву словеначко-хрватског капитала господина Мартина Шлафа, чије је име српској јавности већ познато. А ако се не варамо, директор њиховог српског партнера, Државне лутрије Србије донедавно је био млађани господин Бојан Кришто, несудећи зет Миролуба Лабуса који је такође хрватског порекла и то из западне Херцеговине. Иако нам није намера да било кога прозивамо по националној основи, заиста интригира чињеница да су сви кључни актери ове велике инвестиције која ће власницима донети у Србији монополску позицију приређивача игара на срећу, и то на живу игру пре свега, сви на неки начин повезани са аустријско-словеначко-хрватским капи-

Како се и зашто баш у Србији компанија „Casinos Austria International“ наметнула као неприкосновени монополиста у делатности приређивања игара на срећу, заиста је нејасно. Посебно због чињенице да је „Гранд казино“ по основу обавеза које су имали из услова тендера, морао да почне са радом најкасније до краја 2006. године, што се очигледно није догодило. Они су пре истека тог рока поднели захтев за продужетак рока и на тај захтев им је удовољено у форми анекса уговора, саопштили су из Управе за игре на срећу. Откуда оволика благонаклоност и добра воља у Министарству финансија према неодговорним купцима? Који је мотив државе да се одрекне приходовања која су изгубљена овим пролонгирањем отварања казина? Одговор се сам по себи намеће – чекали су да један од кључних домаћих играча, Млађан Динкић, опет дође на место ресорног министра, или бар неко близак њему. Кришто као Лабусова линија је већ био у игри и читава логистика за неприкосновени двојац привредних и финансијских малверзација Динкић–Лабус је затворена.

талом. Да разлози чуђења за све ово нису из домена ксенофобичне параноје, говори податак да готово ни у једној земљи света, па ни у афричким земљама које слове за системски и институционално најслабије уређене, држава не дозвољава странцима да буду једини и неприкосновени приређивачи игара на срећу. У Србији им је пак обезбеђено право да у полупречнику од 15 километара од Скупштине (круг од 30 км) не сме да буде конкуренције за живу игру. Колико знамо, тако нешто је урадила само Молдавија, а сама Хрватска је овој компанији која јој је по пореклу капитала много прихватљивија него Србији, дала миноран удео на тржишту игара на срећу!

Иначе, начело конкуренције је нарушено већ у самим условима који су у аукцији, односно конкурсу са затвореним понудама, били формулисани тако ригорозно да нико други сем поменуте фирме није ни могао да конкурише. А свакако да је било оних који би истих тих 18 милиона, па и више, дали за овакву монополску лиценцу. Али, када је већ тако, посебан проблем представља чињеница да фирма „Гранд казино” није испунила неке од кључних услова на које се обавезала у својој „супериорној” понуди! Наиме, по Уговору који је склопљен, поред поштовања рокова за отварање, „Гранд казино” се обавезао да ће одмах по отварању коцкарнице платити таксе за све апарате и столице за игру, што није учинио. Такође, сваки приређивач игара на срећу има обавезу да до 5. у месецу плати таксу по слот-машини и столу у висини од тридесетак евра, што такође нису учинили. У таквим околностима, поставља се питање зашто Агенција за приватизацију није раскинула уговор са овом компанијом која није извршила готово ниједну од најзначајнијих обавеза које је преузела? Уосталом, у медијима је неопажено прошла „преписка” на релацији Љиљане Илић, портпарола „Казина Београд” која је „потврдила” да је све око парцијалног отварања казина договорено са Управом за игре на срећу у Министарству финансија, и саме Управе за игре на срећу који су саопштили да они за такав договор не знају и да их нико није обавестио да ће у предвиђеном року бити отворено само 500 м², а да ће се остатак постепено отворати до краја године?!

Уз све ове очигледне примере кршења закона зарад личних профита познатих српских „проценташа”, махинације се одвијају и у погледу селективне обавезе осталих приређивача игара на срећу да из својих назива избаце реч „казино” и преименују се у слот-клубове. Наиме, неки од њих то нису учинили, али због тога не трпе никакве правне санкције.

Пред дан општине, Земун се побратимио са јерусалимском општином Ал-Рам

Потписана повеља о пријатељству и сарадњи

- *Братимљењу двеју општина у Земуну 1. новембра 2007. године присуствовали дијипломайски представници арапских земаља*
- *„Сарадња јрвенсјивено јолийички чин јодришке јраведном решењу јалесјинској, као и косовско-мејохијској јијиања” – исјакла у јоздравној речи јредседник опшјине Земун Гордана Поп-Лазић*
- *„У име нашеј најиаћеној, сјрадалничкој народа, деце која свакодневно сјреје, мајки и жена које жељно чекају да им се врајне синови и мужеви, робови слободе, у име маслинове јранчице коју га-зе чизме, џамија и цркава нашеј Јерусалима, јружамо Србији руку а сјворимо нову исјорију” – јоручио је јредседник опшјине Ал-Рам, јосјодин Сархан Салајме*

Пише: Жана Живаљевић

У кабинету градоначелника Земуна 1. новембра 2007. године Повељу о братимљењу источно јерусалимске општине Ал-Рам и Земуна потписали су председници двеју општина, господин Сархан Салајме и Гордана Поп-Лазић. Овим је реализован Уговор о намери братимљења двеју општина, парафиран између њихових председника 15. априла 2007. године у далекој Палестини.

Свечаном чину у Земунској општини присуствовали су општински функционери обеју страна, као и амбасадори и отправници послова неколико пријатељских арапских земаља: пре свих, наравно, Екселенција Палестине, српски студент Мухамед Апхани, Алжира – Будема Делми, Либана – Шехад Мулаем, Сирије – др Махед Шадуд, Египта – Адел Ахмед Мохамед Нагиб, Гвинеје – Ел Хађ Исиага Коурума, Индонезије – Мухамед Абдух Далимунте, Ирана – Сејед Мортеза Мир Хајдари као и отправници послова Туниса – Абделвахед Бозуита, Либије – Нурудин Абулаид и Ирака Меј Калед Ал Бајати.

Разлоге и мотиве братимљења као значајног политичког чина пријатељства два народа сличне судбине и историје, у својим поздравним говорима образложили су домаћин и председник општине Земун Гордана Поп-Лазић, општине Ал-Рам у источном Јерусалиму Сархан Салајме и Његова Екселенција амбасадор Палестине у Србији, господин Мухамед Апхани.

Блискост рођена из сличности

„Годину дана сарадње између наших двеју општина крунише се данашњим потписивањем Повеље о братимљењу Ал-Рама и Земуна, у чему су значајно учешће узели и Његова Екселенција амбасадор Палестине Мохамед Апхани и његов сарадник Осама Ел Хенди. Своје намере о братимљењу коначно смо спровели, од маја када смо били у посети братској општини и кроз разговоре о модусима сарадње сагласили се да то пре свега буде политички чин, али и сви остали видови узајамности и помоћи.

Поставља се питање зашто смо изабрали управо Ал-Рам, једну палестинску општину. Зато што Палестина и Србија вековима пролазе кроз слична искушења. Палестинско

питање решава се 60 година, а сматрамо да је међународна заједница успела да реши проблем палестинских територија, не би се ни нама догодило Косово и Метохија.

И Србија и Палестина су на удару новог светског поретка. Између Палестине и Израела, Срба, неалбанског становништва и Албанаца нису по среди верски сукоби, како покушавају да их представе. Ни у некадашњој СФРЈ, која је растурена по шаблону креатора новог светског поретка, нису били верски сукоби разлог распада, већ намере и циљеви центара моћи. Сваки од ових атака на Палестину, Србију или СФРЈ злочин је против мира, за који њихови починиоци никоме не одговарају. Не одговарају за патње које су проузроковали, за хиљаде Палестинаца у логорима. Светска јавност не зна да су у њима деца, да се жене порађају иза бодљикаве жице, у гетима опасаним зидинама.

То се и нама догодило у Хрватској, одакле су Срби протерани, а данас се догађа у федерацији БиХ у којој се нашим sunarодницима отежава живот и рад.

Срби и Палестинци имају умногоне заједничку судбину и зато пружамо руку палестинском народу и држави Палестине, у којој заједно у миру и толеранцији живе и православи и католици и муслимани без икаквих напетости.

Позивамо све општине у Србији да пођу нашим путем и братиме се са градовима из Палестине и осталих арапских

држава, да се заједнички сложено и јаче одупремо новом светском поретку, као што смо ми то данас учинили потписујући Повељу са једном од општина из главног палестинског града, државом коју је признало више од сто земаља света, међу којима и Русија, Кина и САД” – истакла је у свом говору Гордана Поп Лазић.

Пружена братска рука српском народу

Председник општине Ал-Рам у источном Јерусалиму, господин Сархан Салајме захвалио се својим домаћинима на искреном гостопримству, симболично израженом хлебом и сољу којима је висока палестинска делегација послужена у Земуну.

„Дошли смо у Србију из светог Јерусалима да обновимо завет, учврстимо пријатељство и створимо историју која се ослања на веру и живот. Јерусалим је престоница мира у којој се истовремено чује и звоно цркве и мујезин који најављује молитву. Пут ка светилиштима је миран и безбедан. Само окупација смета, мржња освајача квари мир, пали џамије, пљачка цркве.

Ову смо повељу данас потписали са Земуну у залог пријатељства и мира, јер она пружа могућност за сарадњу пријатељског српског и палестинског народа. Воља народа јача је од силе, авиона и тенкова, који ће завршити у старом гвожђу. Освајачи могу својим окупаторским чизмама да погазе цвеће, али му не могу забранити да опојно мирише. У име нашег нападеног, страдалничког народа, деце која свакодневно стрепе, мајки и жена које жељно чекају да им се врате синови и мужеви, робови слободе, у име маслинове границе коју газе чизме, џамија и црква нашег Јерусалима, пружамо Србији руку да створимо нову историју” – након чина братимљења нагласио је градоначелник Ал-Рама Сархан Салајме, а домаћин Гордана Поп Лазић уручила му је Повељу са кључем Земуна.

Мешовите породице – живи мост између народа

Присутнима се на течно српском обратио палестински амбасадор, Његова Екселенција Мохамед Алхани, иначе београдски студент, опаском – „Говори српски да те цео свет разуме, тако ви кажете?“, која је измамила осмехе присутних. Амбасадор је потом испричао анегдоту која је на прави начин илустровала блискост и везе између српског и палестинског народа. Приликом мајске посете делегације из Земуна Ал-Рама, како је испричао господин Алхани, на једној неформалној вечери се без проблема говорило скоро искључиво на српском, јер су земунску делегацију дочекали

некадашњи београдски студенти који су желели све да чују и сазнају о српској престоници и људима с којима су делили најлепше дане свог живота. Амбасадор Палестине напоменуо је да је око 10.000 студената или читава једна палестинска варош студирала и дипломирала у Београду и Србији. Од тога, чак их је 2.000 засновало породице са Српкињама, које данас живе у Палестини. Управо ове мешовите породице чине и живи, најтрајнији мост између два народа.

Осврнувши се на актуелне интерпретације арапског ислама као милитантног и освајачког, господин Алхани их је негирао и нагласио да „вера значи љубав” и да као нигде другде у Јерусалиму настањеном арапским живљем, с ове стране зида у потпуној хармонији живе и опстају три велике монотеистичке религије: и православље, и католичанство и ислам и нагласио да „којим случајем није било Палестине и мирних и мирољубивих Палестинаца, тешко да би хришћанство преживело и прешло у Европу. Једном приликом у посети Ватикану рекли смо папи да нисмо први Палестинци у Риму, пре нас је био свети Петар”. „Ми градимостове, а не зидове” – поручује јасно и недвосмислено пријатељ Србије и Земуна, амбасадор Палестине у Београду, Екселенција Мухамед Алхани.

Увек добродошли

Делегација општине Ал-Рам, једне од 29 у источном, палестинском делу Јерусалима, у вишедневној посети нашој земљи и граду имала је садржајан боравак. Општински менаџер Земуна Бранислав Простран био је главни домаћин палестинској делегацији, а господин Осама Ел Хенди испред Амбасаде Палестине. Делегација је у нашу земљу допутовала 26. октобра и за осам дана посетила сва важнија места српске престонице, као и Земуна, примљена је у Народној скупштини Србије код посланика Српске радикалне странке, обишла најзначајније привредне колективе у братском Земуну, посетила Вршац, срела са дипломатским представницима арапских земаља, посетила Исламску заједницу у Србији, као и Патријаршију и вратила се 2. новембра 2007. године у палестински Ал-Рам.

Нова браћа по судбини оставила су општини Земун лепе поклоне – слику Последње вечере у маслиновом дрвету, живописни грб града Ал-Рама и зидни сат са представљеним светим местима у Палестини – Назаретом, Витлејемом, Јерихоном и Јерусалимом, који ће трајно подсећати на овај значајан сусрет два народа.

Земун и Србија, Ал-Рам и Палестина богатији су за једног верног, искреног и потврђеног пријатеља.

Понижавање Србије

Пише: Душан Марић

Србија је позвала Србе прогнане из Хрватске да учествују на парламентарним изборима који се овог месеца одржавају у суседној држави. За ту прилику у Србији ће бити отворено двадесетак бирачких места, а за све Крајишнике који то буду желели Комесаријат за избеглице у Београду обезбедиће бесплатан превоз до завичаја. У ту сврху Кошћуничина Влада обезбедила је 30 милиона динара из државног буџета.

Одлука власти у Београду да Србија практично активно учествује у организовању избора у суседној држави, огорчила је Крајишнике.

– Мало је рећи да је та одлука скандалозна и срамна – каже председник Владе РСК у прогонству Милорад Буха. – Она даје легитимитет највећем етничком чишћењу у Европи након Другог светског рата. Њоме Кошћуничин и Тадићев режим шаљу следећу поруку: Хрватска је демократска земља у којој не постоји проблем српске националне мањине и са којом Србија нема нерешених питања.

Та порука се шаље у тренутку кад се преко пола милиона Срба из Хрватске налази у прогонству, углавном без елементарних услова за живот. И кад држава Хрватска чини све да би спречила њихов повратак. Од застрашивања хапшењима, монтираним судским процесима, минирањем кућа и физичким нападима, до онемогућавања да располажу својом имовином.

Буха истиче да би се, у постојећим околностима, учешће на изборима евентуално могло оправдати само уколико би оно могло побољшати положај српског народа у Хрватској. Или бар његову заступљеност у Сабору.

– Међутим, без обзира колико их изађе на изборе, Срби ће у Сабору имати најмање три, колико им је загарантовано изборним законом, а највише пет представника – упозорава он. – Наспрам преко 150 Хрвата, и у једном и у другом случају они ће бити само саборска икебана. Жалосни, понижавајуће жалосни остатак конститутивности српског народа у Хрватској.

Срби - саборска икебана

С друге стране, Месићу и Санадеру је врло важно колико ће Срба учествовати на изборима. Јер, уколико их изађе мање или незнатно више од 47.000, колико је гласало на последњим изборима, то ће бити јасан доказ да се ни 12 година после рата Срби не враћају у Хрватску и да се њихов положај протеклих година није нимало побољшао.

Што би Загребу отежало дипломатску борбу за пријем у Европску унију.

– Кампања власти у Београду за учешће на хрватским изборима изгледа још неразумнија кад се узме у обзир чињеница да Срби који изађу на бијалишта неће моћи да гласају за своје представнике, јер њих нема на изборним листама, већ за Милорада Пуповца, Војислава Станимировића, извесног Гајицу и друге сличне Србе који су у ствари, кандидати режима у Загребу јер већ годинама служе његовим интересима – упозорава министар у крајишкој избегличкој влади Ратко Личина, први представник српског народа који је

1991. године напустио хрватски Сабор. – Како српски представник у Сабору може да буде један Милорад Пуповац који је својим гласом у Сабору обезбедио двотрећинску већину за проглашење српског народа у националну мањину?

Крајишници под медијском блокадом

Из наведених разлога, Влада РСК у прогонству и представници шест избегличких удружења донели су одлуку да позову своје земљаке у завичају и прогонству да бојкотирају изборе у Хрватској и организују антиизборну кампању. Међутим, као и увек до сада, Крајишници су суочени са скоро потпуном медијском блокадом.

Гурање на изборе који треба да дају легитимитет злочину који је над њима извршен у „Бљеску” и „Олуји”, окупацији РСК, уништавању и отимању њихове имовине, прогону из завичаја и претварању у вечне апатриде, само је последњи али не и најтежи у низу шамара који су Срби из Крајине ове јесени добили од власти у Београду.

Мање од месец дана пре него што је кренуо у предизборну кампању чији је крајњи циљ да помогне пријем Хрватске у Европску унију, Србија је гласала за избор Хрватске за члана Савета безбедности УН.

– Пријем у чланство Уједињених нација највеће је признање и част коју нека земља може да доживи – подсећа историчар Веселин Ђуретић. – На другој страни, Хрватска је злочиначка творевина, која је створена на два велика злочина над српским народом, геноцидом у Другом светском рату и потпуним етничким чишћењем у рату од 1991. до 1995. године. Пријем такве Хрватске у СБ срамота је за Уједињене нације, спрдња са међународним правом. Српски глас за тај пријем је глас против здравог разума, глас против српског националног достојанства и српских националних интереса. Глас увреде за 700 хиљада невиних Срба које је хрватска држава заклала у Јасеновцу и још стотине хиљада које је у два рата убила на другим стратиштима. Ти јадници се у гробу преврћу.

Саговорници „Велике Србије” слажу се да би се, упркос почињеним злочинима, српско гласање за пријем Хрватске у Савет безбедности могло разумети једино у случају да су у међувремену између две земље успостављени пријатељски односи. И да је Хрватска показала да је направила отклон од своје злочиначке прошлости. Међутим, ни једног ни другог нема ни на виду.

– У Хрватској још увек нико није осуђен за злочине над Србима, чак ни они који су, као Миро Бајрамовић, јавно признали да су својом руком убили најмање седамдесет Срба – каже Милорад Буха. – Хрватски спортисти терени редовно одзвањају од хорског певања усташких песама. Више од пола милиона Срба не могу да се врате у Хрватску. Ниједан од 40.000 станова који су отети од Срба хрватска држава није вратила његовом власнику. И данас, 12 година од завршетка рата, хрватски медији и хрватска политичка сцена врве од говора мржње према Србима.

По мишљењу публицисте Слободана Јарчевића, ратног министра иностраних послова РСК, гласање за пријем Хрватске у Савет безбедности један је у низу доказа да је Србија након 5. октобра 2000. године остала без дипломатије. Прецизније речено, без дипломатије којој су приоритет национални и државни интереси.

– Минимум минимума који је Коштуничина влада морала да обезбеди за тај глас јесте повлачење тужбе за агресију и геноцид коју је Хрватска поднела против Србије Међународном суду правде у Хагу – каже Јарчевић. – Односи Србије и Хрватске у овом тренутку су односи апсурда. Срби се додворавају Хрватима, жртва се додворава злочинцу. А злочинац и даље оптужује жртву. И, што је по национални понос најпоразније, то додворавање не даје никакав резултат.

Липицанер дипломатија

Трећи повод за понижавајуће додворавање Србије Хрватској у последња три месеца везан је за коње. Али не, као што ће можда неко помислити, двоножне коње, него праве правцате, четвороножне коње. Племените домаће животиње. Истина, са арапским именом.

Наиме, крајем августа у Србији је боравила висока хрватска делегација коју је предводио министар пољопривреде и високи функционер Туђманове ХДЗ Петар Чобњаковић, а домаћини су јој били такође високи функционери режима у Београду, предвођени министром пољопривреде Слободаном Милосављевићем.

Главна тема њиховог разговора били су расни коњи из ергеле код Липика, липицанер пасмине, власништво Републике Српске Крајине, које су Крајишници пре 15 година, због ратних дејстава и недостатка хране за исхрану, изместили из западне Славоније. Прво у Републику Српску, а потом у Србију. А које Хрватска тражи назад.

Тешко је рећи шта је срамотије – то што су главна тема разговора две високе државне делегације били коњи или то што су медији у Србији и Хрватској овом разговору дали толики простор и значај да је остао утисак да је питање двадесетак коња, од којих је већина загазила у трећу деценију живота, најважније питање односа између две државе. После чијег решавања ће се раздрагани Срби и Хрвати на обали лепог, плавог Дунава поново ухватити у козарачко коло и заповати о братству и јединству.

Јер између две државе постоје стотине хиљада нерешених питања која се тичу људи и људских судбина и имовине, а која су, нека прави коњи опросте, много важнија од тога да ли ће липицанери из Липика у неколико преосталих година свог живота траву пасти по Војводини или Западној Славонији.

За време рата из Хрватске је протерано око 800 хиљада Срба и већина њих се још увек налази у избеглиштву. Само у Србији има их још увек око 300 хиљада. Разним правним смицалицама, али и отвореним претњама и терором, Хрватска онемогућава њихов повратак.

– У Липику и западној Славонији, одакле су пореклом коњи који су за Тадићев и Коштуничин режим важнији од људи и српског образа, етнички су очишћена 183 села, из којих је протерано око 80.000 предратних становника српске националности – упозорава Милорад Буха. – Почетком маја 1994. године, у агресији на западну Славонију, убијено је више од 280 Срба. Кости већине њих још увек нису пронађене. Хрватска власт одбија да покаже гробнице у које су несрећници сахрањени. А овој нашој несрећној српској коњи су важнији од људи.

Србима у Хрватској запаљено је преко 40 хиљада кућа и других објеката и отето приближно толико станова. Од запаљених објеката није обновљена ни десетина.

Могло би се разумети да су се, и поред свега наведеног, министри Чобњаковић и Милосављевић бавили искључиво пољопривредом. Па успут попричали и о липицанерима из Липика. Али, у том случају, пре коња морало се разговарати о судбини 600.000 хектара земљишта које је практично отето Србима прогнаним из Хрватске, од чега су 320.000 хектара оранице, а 120.000 хектара шуме.

Затим о судбини преко 400.000 разних пољопривредних машина (углавном трактора) које су Хрвати отели својим комшијама Србима. Или милион чокота винове лозе. Који су или уништени, или њима газдују Хрвати.

– Пошто се обојица декларишу и као велики љубитељи животиња, двојица министара су у крајњем случају, своје целодневно дружење могла да проведу и у разговору само о коњима и осталим домаћим животињама – каже Буха. – И објаснити јавности да је то у функцији бржих европских интеграција обе државе. Тим пре што се већ годинама у Европи много више рачуна води о заштити животињских него људских права. Посебно кад су права Срба у питању.

Међутим, пре помена било каквих липицанера, министар Милосављевић је морао да колегу Чобњаковића приупита шта је са 220.000 говеда, 260.000 свиња, 280.000 оваца, 100.000 коза, 120.000 кошница пчела и – 20.000 коња (међу којима је било и на стотине липицанера), који су отети од Срба у Хрватској. И затражи да се то врати прогнаним Србима – наставља премијер Буха. – Али Тадићев залудни министар пољопривреде о томе није прозборио ни речи. Шта њега брига за отету српску имовину, вредну десетине милијарди евра, важно је Хрватима вратити коње.

Знају Милосављевић и његови сарадници ове податке, није о незнању реч, али њима је било важно да не наљуте своје госте из Хрватске. Посебно своје пајташе из ХДЗ-а. Јер до сусрета је дошло у време предизборне кампање у суседној држави, па није имало смисла да не помогну наследницима Фрање Туђмана да постигну што бољи изборни резултат. Само није јасно због чега? Ако није у знак сећања и захвалности за више од 6.000 Срба убијених у Хрватској, пола милиона протераних и напред наведену отету имовину.

Додатну димензију националне срамоте овом скандалу даје чињеница да су, захваљујући државном нивоу на којем се разговара о овом питању и начину на који су га (посебно државни) медији представили, Срби светској јавности представљени и као коњокрадице.

Словачка између Истока и Запада

Пише: мр Дејан Мирковић

Словачка је по броју становника, прошлости и економији слична Србији. Зато искуство и ове државе може бити поучно за нас. Посебно у тренутку када у нашој јавности ЕУ-еуфорија достиже степен који је тешко рационално објаснити. Наиме, у октобру 2007. године поједини високи државни функционери су позивали ЕУ снаге на Косово и Метохију уместо УН снага, вероватно уз претпоставку да ће нам такав самоубилачки чин донети бољи стандард (на пример, потпредседник српске владе је изјавио, говорећи о Косову и Метохији у Берлину у Представништву немачке покрајине Баден – Виртемберг, на скупу који је организовала фондација „Фридрих Еберт“ да: „Тамо може бити само војска ЕУ...“ – према Милајковић А. „Политика“ 25. 10 2007.) Вреди ли да толико жртвујемо због Еевропске уније? Да ли је ЕУ донела бољи стандард Словачкој?

Утростручен словачки дуг

Према подацима америчких државних органа, словачки дуг је 1999. године износио 10,6 милијарди долара. Након уласка у ЕУ, он је наставио да расте. У јуну 2006. године је утростручен. Године 2006. дефицит платног биланса је износио 3,7 милијарди долара. Године 1993 буџетски дефицит Словачке је износио 700 милиона долара. У „европској“ 2006. години је достигао 1,6 милијарди долара. Године 1993. спољнотрговински дефицит је износио око 800 милиона долара.

У том периоду главни спољнотрговински партнери Словачке су били Чешка и земље бившег СССР-а. Али, политика се умешала у ову економску област и Братислава је била принуђена да оријентише своју економску активност према Западној Европи.

Након оријентације ка ЕУ, тачније ка Немачкој као главном спољнотрговинском партнеру, спољнотрговински дефицит је достигао 2006. године 2,2 милијарди долара. Дакле, оријентација ка ЕУ је донела само суноврат економских показатеља.

Европске „реформе“

И након уласка у Европску унију, већина Словака је против „реформи“ које намеће „добронамерни“ Брисел. У марту 2005. у „европској“ Словачкој је агенција Меркант спровела истраживање по којем је само 38 процената анкетираних одобрило даље „реформе“ а 43 је било против. У мају исте године је тај однос био 35 према 45.

Једна од „европских“ реформи која је „одушевила“ грађане у Словачкој је свакако била она спроведена у здравству. Словачки парламент је морао 2004. године да изгласа европски „пакет реформи“ у овој области. Као последица тога, 2005. године чак 69 одсто пензионера изјавило је да себи не може да приушти потребне лекове. Код инвалида је

тај проценат износио 53 одсто. Такође, према анкети Асоцијације за права пацијената из 2004. године, чак 45 одсто Словака је навело да су лекови постали осетна ставка у породичном буџету, а 15 одсто да су постали неподношљив терет („Привредни преглед“, 26. 4. 2005.)

Услед оваквих захтева из Брисела, словачки болнице се масовно приватизују а радници се отпуштају. Такође, због захтева из Брисела, део социјалног осигурања, велики део хитне помоћи, апотека, санаторијума и малих клиника је прешао у приватне руке, извештавао је бечки „Пресе“ („Привредни преглед“ 13. 4. 2006.)

Године 2006. први пут у историји ове земље су здравствени радници ступили у штрајк. Зато није чудно што је најомраженији политичар у Словачкој био министар здравља Рудолф Зајаца, а око 58 процената становника је било против такве „реформе“ здравства.

Није боље стање ни у другим областима. Крајем 2006. године словачки министар саобраћаја Павел Прокоповић је отворено препоручио Влади да међународне аеродроме у Братислави и Кошицама прода конзорцијуму на челу са Рајфајзен банком и бечким аеродромом Швехат за 369 милиона евра. Иначе, Аустријанци покушавају да купе ове аеродроме још од почетка транзиције пре 17 година („Привредни преглед“, 11. 1. 2006.) У словачкој јавности су тада изнета страховања да ће аеродром у Братислави постати резервни за бечки, тј. да ће служити само за теретне и ноћне летове.

Дакле, слична ситуација као са Будимпештанским аеродромом.

У јулу 2007. године („Политика” 11. 7. 2007.) је објављено да 175.000 Словака живи и ради у иностранству, што је за око 24 одсто више него 2006. године. Дакле, као и у Пољској и Румунији, словачки грађани беже из „европског раја” који је наводно наступио у њиховој земљи након уласка у ЕУ.

Слично као у Бугарској, ЕУ и у Словачкој изазива вештачке несташице струје. Словачка је била принуђена крајем 2006. године да због захтева ЕУ искључи један блок нуклеарне централе у Јарославским Бохуницама. Брисел тражи да се избаци и други блокови из употребе, па ће тако Словачака, као и Бугарска, од извозника струје постати увозник струје. Због затварања првог блока снаге 440 мегавата, Словачака ће остати без десетине своје производње електричне енергије и више неће моћи да је извози. Такође, када у року од две године угаси и други блок нуклеарне електране у Јарославским Бохуницама, Словачака ће постати увозник електричне енергије (Јазаревић М. „Политика”, 4. јануар 2007.). Чак је и словачки премијер Роберт Фрицо приликом затварања првог блока признао да се ради о „енергетској издаји” јер су два блока предвиђена за искључење могла да раде још 10 година, а можда и 15 према проценама словачких стручњака, али за ту „издају” је окривио претходну владу и додао: „Почиње период енергетске зависности Словачке”. Претходна словачка влада Микулаша Дзуриндеа се од ових напада бранила аргументом да је пристанак на затварање блокова био услов за потписивање споразума са ЕУ (споразум о коме наше власти већ годинама мазохистички „сањаре”).

Непосредно пре ове „реформе” у енергетском сектору, словачки премијер Роберт Фрицо је са огорчењем коментаришао услове које старе чланице ЕУ постављају Словачкој за улазак у шенгенски режим. АП је пренео његову изјаву: „Уколико смо ми пуноправна чланица ЕУ, питам се зашто ме и даље терорише неко на аустријској граници. Под притиском старих чланица, ЕУ прави будалама нове чланице, тражећи од њих да верују да су све земље које су ушле у блок 2004. године потпуно равноправне”. Нажалост, у нашој власти нема тако реалних процена као што је ова.

Ситуацију у Словачкој тмурним бојама описују и обични грађани. Један братиславски таксиста је у октобру 2006. године изјавио: „Плата је словачка, цене европске, а трошкови за струју и плин из месеца у месец све су већи”. (Чпајак Б. „Политика” 30. 10. 2006.) И истраживање агенције МВК из 2005. године („Привредни преглед”, 28. 6. 2005.) је показало да је само 36 одсто анкетираних Словака задовољно својим запослењима и приходима, а да 45 одсто сматра да ради за сувише малу плату, 63 одсто не добија никакве погодности, а 70 одсто не узима боловање јер се боје да ће их послодавци отпустити у том случају. Социолог Павел Хауилук је овако прокоментаришао резултате анкете: „С обзиром на реалну ситуацију у Словачкој, стопу незапослености и понуду радних места, људи не могу да бирају посао”. Са друге стране, Словаке контролисани медији непрестано убеђују, слично као и код нас, да у ствари, све боље и боље живе, и за то наводе макроекономске показатеље као што је БДП, који понекад нису јасни ни економистима а камоли обичним грађанима. На пример, финансијски консултант Небојша Катић правилно запажа у вези са растом српског БДП:

„Објашњење српског привредног раста (уз парадоксалан пад броја запослених) могло би бити једноставније и непријатније – БДП расте спорије а инфлација брже него што то статистика исказује. У ’реалном’ расту је тако садржан и део инфлације који статистика није регистровала и

није ’очистила’ из номиналног БДП-а. Статистика не може пратити кретање свих цена на тржишту, па то ради преко одабраних узорака. Формирање узорака је једноставније у економијама које су доминантно базиране на пољопривреди и индустрији и чији производи имају јединачне цене чији се раст може мерити. Привредна структура је данас другачија и огроман део БДП-а се формира на тржишту услуга где је праћење пораста цена изузетно компликовано. Као и у осталим светским економијама, и у Србији удео услуга у БДП-у стално расте и приближава се вредности од 60 процената, док се удео индустрије и пољопривреде смањује. Код огромног броја услуга нема јединачних цена, па их статистика не може директно пратити. Имплицитна претпоставка је да се раст цена услуга креће по сличној стопи по којој расту цене роба и ’мерљивих услуга’. Ова логика је на климавим ногама – за разлику од роба највећи број услуга није изложен иностраној конкуренцији, па се цене формирају на ограниченом, локалном тржишту. Цене услуга због тога расту брже него цене роба и статистика тај раст вероватно потцењује”. Затим Катић износи како се то прикрива на Западу: „У стручним круговима на Западу ове статистичке мањкавости су одавно уочене и о њима се говори, мада не одвише гласно. Нико се не сатира како би показао да је инфлација већа него што статистике показују. Разлог је вероватно у бојазни да би синдикати и запослени одмах тражили повећање плата које у великом броју западних држава ионако реално опадају или стагнирају. Када су плате у питању, за њихово повећање никада није добар тренутак – бар је тако у последњих сто педесет година. Ситуација у Србији, нажалост, није индигна онај у Европској унији. У свом обрачуна инфлације ЕУ користи жиндекс потрошачких цена’ код кога је учешће цена услуга нешто шире заступљено. Србија овај индекс користи тек од ове године, упоредо са индексом цена на мало. Уз то, и стопа инфлације у Србији је вишеструко већа од инфлације у ЕУ, па је и простор за евентуалну ’статистичку грешку’ далеко шири, а тиме и њен ефекат на обрачун реалног БДП-а... Српски економски брод плови са лошим компасом, а српски ’капетани’ економске одлуке доносе на бази погрешних информација. То додатно повећава већ ионако превисок ризик потпуног бродолома” закључује Катић у прозападно оријентисаном дневном листу. („Политика” 30. 10. 2007.) Интересантно, Катић наводи и какво је реално стање или расположење народа у бившим комунистичким земљама и земљама у транзи-

цији после скоро двадесет година те транзиције: „Почетком године, Светска банка и Европска банка за обнову и развој објавиле су резултате обимног истраживања о стању духа и осећању живота грађана у 29 земаља у транзицији. Обухваћене су све земље источне Европе, већина земаља бившег Совјетског Савеза, Турска и Монголија. Резултати истраживања су поразни по земље у транзицији и њихове политичке елите... У само шест земаља више од половине анкетираних грађана оцењује да је економска ситуација њихових држава данас боља него 1989. То су Белорусија, Естонија, Албанија, Казахстан, Монголија и Литванија... У Словенији 38 одсто грађана мисли да данас живи боље него 1989, у Хрватској 16, Црној Гори 13, Србији девет, Македонији шест и Босни и Херцеговини пет. Незадовољним 'Југословенима' придружила се и Мађарска, некадашње чедо транзиције, са само 11 одсто економски задовољних грађана. У само четири земље – Белорусији, Казахстану, Узбекистану и Азербједану – више од половине грађана верује да је и политичка ситуација сада боља него 1989. „Што се тиче политичке ситуације и њеног поређења са 1989. годином Катиги наводи: „Мађарска је и овде при дну са 10 одсто, а уз њу је и Украјина у којој 16 процената грађана своју 'наранџасту' ситуацију виде политички ружичасто. Резултати ових истраживања нису имали великог медијског одјека. Западна штампа, која и данас у одабраним источним земљама педантно бележи све облике приватних незадовољстава нових дисидената, ни овом приликом није се бавила незадовољством већине становника Истока. А и зашто би?“ („Политика“ 16. 10. 2007.) Тачно, зашто би се истином угрожавала званична догма?

Дакле, слично као и у нашој и међународној јавности, неко у Словачкој не говори истину о томе како се реално живи у овој ЕУ -земљи. То су или они који наводе податке о не-престаном расту БДП-а или народ који изражава своје негативно мишљење у анкетама.

Интересантно је и размишљање бившег словачког премијера Милоша Земана 2005. године, на промоцији његове књиге под поучним насловом „Како сам се преварио у политици“. Он је оптужио тадашњу актуелну владу премијера Микулаша Дзуриндаеа да је својим „реформама“ претворила Словаке у заморчиће и додао је да би „лекара који би рекао да ће пацијента лечити тако да највише боли сви сматрали за идиота“.

Страхом утерани у ЕУ

Наравно, после овако суморних података, поставља се питање зашто је, онда, Словачака у ЕУ! Судбина избалансиране и економски разумне политике коју је покушао да

води Владимир Мечијар и његов „Покрет за демократску Словачку“ (ХДЗС) нам даје прави одговор на ово питање. Проф. Хофбауер износи: „Владимир Мечијар је са својим „Покретом за демократску Словачку“ (ХДЗС) после проглашења независности 1993. покушао у два периода (све до 1998) да се у коалицијама са левим и десним малим странкама које су се смењивале, супростави једностраној оријентацији Словачке на Западу Европу стварањем спољно-економско-филозофске равнотеже између Истока и Запада разумљиво наишла на допадање у Бриселу и Вашингтону због чега су се офанзивно Комисија Европске уније и Стејт департмент мешали у предизборну кампању 2002. (као, уосталом, што је био и случај и 1998. када су хришћански конзервативци и либерали добили из иностранства, како се процењује, између две и четири милијарде словачких куна)...Као још горе примљено је у Бриселу словачко 'не' приватизацији такзованих стратешких предузећа. Ту су, према ХДЗС, спадали енергија, целокупни сектор индустрије гаса и индустрије наоружања. Мечијар је увек изнова покушавао да постигне договоре са руским финансијерима. И за изградњу гасовода који је пролазио кроз Словачку успело му је да обезбеди финансијска средства као што му је пошло за руком да додатно опреми атомску централу Моховце када је француске, намачке и руске инвеститиоре принудио на заједнички подухват (joint venture)...“ Ипак, Хофбауер описује разлоге за преокрет у овој разумној економској политици Словачке: „Зашто је ХДЗС на крају напустила своје до 1998. одлучно противљење једностраној оријентацији на Запад објашњава 72-годишњи Аугустин Хуска, указујући на рат НАТО-а против Југославије. Хуска, који је седео у најужем кругу неколико ранијих влада и изразио поруке Хрватској и Србији о избегавању претећих сукоба на Балкану уз словачко-чешку подршку, прича отворено о огромном притиску на ХДЗС у Братислави. Путовања у кризни жаришта у Југославији НАТО страна је систематски спречавала: 'НАТО рат 1999. против Југославије био је сигнал за нас да не гајимо никакве илузије, нити визију о политичкој самосталности...Наравно, видели смо шта се догађа са снагама које желе да буду независне'. У очима блиског Мечијаровог сарадника одустајање од курса бар извесне економске независности, какав је следио Мечијар 1999. вуче корене у страху од стране интервенције“. (Хофбауер Х. „Проширење ЕУ на Исток“ Филип Вишњић, Београд, 2002, стр. 184-186.)

То је можда и основни разлог зашто је Словачка у ЕУ. Страх, притисци, непостојање алтернативе, а не економски разлози. Словачки политичари су били довољно интелигентни да увиде куда води „европски пут“ у економском смислу. Ипак, има наде, јер данас постоји алтернатива. Наши грађани треба да знају да су се околности у свету промениле у односу на трагичну 1999. годину, иако добар део политичара и медија у нашој јавности шири ирационални страх да су поново могуће санкције и бомбардовање. Они тврде да не сме чак ни бити размишљања о некој економској алтернативи ЕУ. Да ли то раде из незнања или свесно, посебно је питање. Али највећи живи руски историчар, писац биографије о Путину, Рој Медведев, је још 2004. године (приредио Дабовић С. НИН 21. 10. 2004.) дао следећи одговор на питање да ли би Србија била бомбардована да је Путин био на власти 1999. године: „Да се учврстио на власти не би била. За то је било потребно да је Путин био на власти од 1992. године“. Дакле, Путин не само да се учврстио на власти у периоду од 2004. године, него је и ојачао Русију до неслућених размера, посебно ако се тај процес посматра из перспективе 90-их. Зато има алтернативе ЕУ и тек ће је бити.

Антиглобалистички тим Српске радикалне странке

Истином против глобализма

Да би се успешно одупрли бројним негативним утицајима, који се као последица глобализације намећу читавом савременом свету, проф. др Војислав Шешел је иницирао стварање Антиглобалистичког тима Српске радикалне странке, који је оформљен почетком 2006. године. Антиглобалистички тим се током реализације конкретних активности квалитетно модификовао, омасовио и из дана у дан растао и прерастао у снажан фронт антиглобалистичке борбе на високом научном нивоу. Посебно би требало истаћи да тим чине апсолвенти и асистенти Правног факултета, Факултета политичких наука и Факултета за безбедност, али и знатан број еминентних стручњака – професора и доктора наука, официра, генерала и других научних радника.

Бројни су циљеви Антиглобалистичке секције, како је назива проф. др Војислав Шешел, и огледају се, поред осталог, у едукацији најширих слојева становништва за успешно супротстављање, односно борбу против свих негативних појава и облика глобализма. У оквиру конкретних активности, указивањем на штетно деловање глобалистичког процеса и позивајући се на реч науке, Секција ће раскривањем суштине глобализма настојати да умањи утицај који његови творци, са САД на челу, намећу свету, укључујући и нашу јавност. У оквиру политичких, медијских и других облика деловања, један од задатака Секције је подизање свести људи на виши ниво, у смислу схватања позадине глобализације која се крије иза паролe о неопходности „урбаног процеса промена на светском нивоу”. Упоредо с тим, нужно је разбијати поруке глобалиста који, позивајући се управо на те процесе, настоје да их промовишу као универзалне феномене. У оквиру спутавања пропагандног деловања творца глобализма, посебно ћемо указивати на неодрживост и ненаучност њиховог објашњења о свету, „глобалном селу”, као производу дубоких политичких промена и научно-технолошких трансформација. При томе је очигледно да глобализам, који претендује да бруталним кршењем људских права, потчињавањем и прекрајањем граница суверених др-

жава, увози „демократију”, уз непосредну сарадњу са наднационалним организацијама попут УН, ММФ, Светске банке, НАТО-а и других званичних али и полузваничних организација као што су Трилатерална комисија, Билдерберг група и друге још тајније и мутније организације које располажу огромним капиталом, а заштићене су од стране разних светских моћника. У томе им, иначе, свесрдну помоћ пружају разне невладине организације, као и у нашој земљи, на пример, које Запад издашно финансира ради лакшег и бржег остварења својих освајачких циљева.

Поред бројних невладиних организација, сателита глобализма, у свету све више нарастају снаге које се одлучно упуштају у антиглобалистичку борбу. На челу тих снага је Русија, а придружују јој се Куба, Венецуела, Белорусија, Боливија и више азијских земаља, па и антиглобалистички покрети у западним земљама. Антиглобалистички тим Српске радикалне странке, као предводник те борбе на Балкану, поред већ наведених циљева, има задатак да се повеже са што већим бројем земаља и организација које се супротстављају глобализму, и тиме пружи пун допринос јачању антиглобалистичке мреже. Антиглобалисти Српске радикалне странке ће, истовремено, настојати да конкретним политичким деловањем жигосу вазалну и поданичку свест, како појединачно тако и квазидемократских владајућих структура у нашој земљи. Истовремено, указиваће несмањеном жестином на чињеницу да све криминалне радње и њихови актери који кроз „буразерске” приватизације, мито и корупцију, на најгори могући начин доказују „предности” које нам је донео „нови светски поредак”. О „достигнућима” глобализма, како у планетарним оквирима тако и на нивоу појединих земаља, у више наврата је говорио и писао председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешел. Он је до огуљености разобличио ту савремену инквизицију, а разобличава је и данас, пред лицем целог света, из Шевенингена (можда пре Хашког трибунала), једну од највећих брукa у вишевековној историји људског друштва.

Р. В. С.

Речи др Војислава Шешела

Ми нисмо против повезивања људи и држава. Напротив, ми смо за што интензивније повезивање, да се људи различитих раса, различитих историја, култура, различитих погледа на свет, различитих вера, да се што више повезују, да се међусобно упознају, да сарађују на принципима пријатељства, немешања у унутрашње односе, на принципима равноправности. То је наша сврха света. То је онај свет који смо ми као демократску парадигму пред собом поставили. Можда данас личи на утопију, али ми смо убеђени да је такав свет једног дана могућ.

Али смо против глобализма зато што покушава да самеле и нације и колективну свест, да људе претвори у робове... Ми не желимо да постанемо инструмент експлоатације.

То је суштина наше борбе, јер ми као људи имамо два нивоа свести. То нам је Бог даровао и са тим морамо да живимо, да се рађамо и умиремо. Један је ниво индивидуалне свести где се појављује наш его, где желимо сваком другом човеку да ставимо до знања да смо поносни, достојанствени, да желимо да се истакнемо својим вредностима, својим способностима, својим марљивим радом. То је та индивидуална свест, она не трпи ропске ланце. Али ми имамо и колективну свест, свест о припадности одређеној друштвеној заједници, одређеној нацији, вери, држави и тако даље. Ми љубоморно чувамо ту колективну свест, јер човек као друштвено биће, када изгуби друштвеност и ту колективну свест престаје да буде човек. И зато не дамо ни своју нацију, ни своју веру, ни своју културу. Полазимо од тога да је свака култура, култура сваког народа вредна, јер говори о његовим традицијама, о његовом развоју, о његовом усавршавању.

Ко је коме фашиста?

- *Ако угледни амерички коментатори тврде да се слобода у самој Америци гаси и да је њена по-лиитика „хегемонистичка“, колико су амерички рецити за друге, укључујући и Косово и Мейхохи-ју, легиимни и обавезујући?*

Пише: Александар Павић

Највећи извор нестабилности у данашњем свету није „тероризам“ већ покушаји насилног ширења „демократије“ од стране САД у земље широм света. Трошећи капитал стечен током деценија Хладног рата, када је, у очима ако не већине а онда значајног дела светске популације, амерички модел демократије уживао предност у односу на водећу алтернативу - совјетски модел, све америчке владе након 1990. настоје да инструментализацијом некадашњег идеала „америчког живота“ стекну сасвим прагматичне геополитичке предности.

На страну то да све што се мора неком другом наметати силом не може само по себи да буде добро, као и да циљ, ма колико „племенит“, не може да оправда „неплеменита“ средства, да је амерички систем остао бар онакав какав је био до пада Берлинског зида, могло би се бар аргументовано тврдити да је његов „морални капитал“ довољно велики да оправда америчку спољну политику, тј. да је бар оправда више од спољних политика других, „мање демократских“ земаља.

Тај морални капитал Америке, који је по многим већ поодавно потрошен, међутим још увек даје крила разним „про-западним“ струјама у многим земљама, пружајући им потку с које могу да критикују стања у сопственим земљама, позивајући не само „амерички пример“ већ и „строге али правичне“ „савете“ разних америчких политичких и дипломатских представника на тему тога како та и та земља треба да уреди свој унутрашњи живот.

Оно што се, међутим, недовољно зна - што због интерних медијских блокада (које су, опет, на разне начине, добрим делом спонзорисане споља), што због неинформисаности, што због необразовања – је то да америчка демократија онаква какву је познају не само они који о њој знају само из филмова или прича већ и сами Американци, трпи озбиљне ударце, који су се поготову умножили за времена садашње администрације председника Џорџа Буша млађег. Може се слободно рећи већ сада да је од некадашњег „светионика демократије“ остала само љуштура, која се може смрскати када год владајући естаблишмент сматра да је за то дошло време.

Ако би се, дакле, могло доказати да САД нису оно некадашње друштво, „земља слободних и дом храбрих“ по завршним речима америчке химне, то би се итекако негативно одразило на америчку спољну политику и умногоме отежало њена чисто прагматична настојања. Јер, једно је ако агресивност испољава једна „добронамерна“ демократија у „племенитом“ настојању да искорени „зле“, „диктаторске“ или само „неслободне“ режиме, а сасвим друго ако то исто ради земља чији унутрашњи поредак није за узор. Тада маска „хуманитаризма“ скроз пада и остаје само огољена сила. А против ове друге је много лакше организovati и пружати отпор него против оне прве, чија реторика још увек ма-

ми многе младе (а и не тако младе) необавештене идеалисте широм света, а уноси извесну дозу колебљивости чак и код оних који нису опчињени идеалом „америчког сна“.

Можда су најбољи лакмус папир садашњег стања духова у Америци класични амерички конзервативци, тј. традиционални антикомунисти и заговорници минималног државног уплитања а што веће приватне иницијативе. На њиховим идеалима је Америка већином и подигнута и опстала, а на основу њихових гласова изведена је последња велика ренесанса америчког друштвено-политичког доба, у време двоструког председничког мандата Роналда Регана 1980-1988. када је „конзервативна револуција“ заснована на обећањима нижих пореза, мање бирократије и одлучнијег става према Совјетском Савезу као плимни талас прошла Америком и спрала летаргију и утученост у коју је земља запа-ла након великог пораза у Вијетнамском рату 1975. године.

Ови представници „мејнстрим Америке“ надали су се, између осталог, да ће, окончањем Хладног рата, свет ући у ново златно доба, у којем ће се америчка демократија полако проширити на цео свет, а начела слободне привредне конкуренције и трговине омогућити способним и вредним појединцима широм света прилику да се у пуној мери искажу. То је требало да буде тај „Крај историје“ којег је најављивао амерички мислилац и бивши службеник америчке владе Френсис Фукујама у чувеном истоименом чланку из 1989. касније преточеним у књигу „Крај историје и последњи човек“.

Једна општа америчка добра намера се могла видети и у сасвим искреном одушевљењу с којим је Горбачов примљен

у Њујорку приликом своје прве посете 1988. године, не само од стране Регана, већ и од стране одушевљених маса, које су се гурале да га дотакну као да је рок звезда а не вођа дојучерашњег љутог идеолошког и стратешког супарника. И то су, да напоменемо и то, били дани пре него што су се могли видети неки од погубних ефеката „перестројке“ у Русији, пре Јељцинове пљачкашке „транзиције“. Дакле, то су били дани у којима је постојало само нада, само наговештај, тако да се емоције које су тада исказане од обичних Американаца, а и од доброг дела америчке политичко-интелектуалне елите, не могу доводити у питање.

Међутим, шта се десило уместо очекиваног златног пост-комунистичког доба глобалног мира и просперитета? Ево шта о томе каже у својој национално дистрибуираној колумни („Ко је поново започео Хладни рат?“, 19. октобар 2007) један од водећих америчких политичких коментатора, Петрик Бјукенон, некадашњи званичник Никсонове администрације, двоструки председнички кандидат и аутор неколико бестселера о претњама које су се надвиле над западном цивилизацијом:

„Зашто је Путинова Русија постала непријатељски расположена (према Западу и, поготову, Америци)? Зашто Путин поправља своје односе с Кином, Ираном и Сиријом? Зашто Путин шаље бомбардере типа „медвед“ до самих ивица америчког ваздушног простора? Зашто се Русија окренула против Америке? Јер, Путинов унутрашњи политички рејтинг је три пута већи од оног који ужива Џорџ Буш. Ко је поново започео Хладни рат?“

Да би одговорили на ово питање, вратимо се 16 година уназад.

Шта се догодило 1991. и 1992?

Па, Русија је допустила рушење Берлинског зида, као и то да њени сателити широм источне Европе или изгубе на изборима или буду збачени с власти. Русија је пристала да скроз повуче Црвену армију из сопствених граница. Русија је пристала на распад Совјетског Савеза на 15 држава. Комунистичка партија је пристала да дели власт и да изгуби на изборима. Русија је оберучке прихватила слободу и капитализам америчког типа и позвала Американце да дођу и покажу им како се то ради.

Русија није користила свој вето у Савету безбедности да блокира амерички рат усмерен ка избацивању Садама Хусеина, руског савезника, из Кувајта. Када се догодио 11. септембар, Путин је дао благослов америчким трупама да користе бивше републике СССР као базе за америчку инвазију.

А шта је Москва добила као награду за своју про-америчку политику?

Сједињене Државе су почеле да померају НАТО у источну Европу, а затим и у бивше совјетске републике. Шест бивших држава Варшавског пакта су сада НАТО савезници, као и три бивше совјетске републике. НАТО експанзионисти још увек нису одустали од увлачења Украјине, која је вековима била уједињена с Русијом, или Грузије, родне земље Стаљина, у НАТО.

Током 1999. Сједињене Државе су 78 дана бомбардовале Србију, која одавно гледа ка Мајци Русији за заштиту, мада је једини српски злочин био то што су се борили да очувају своју колевку, Косово, баш као што се председник Линколн борио да задржи амерички Југ. Сада Америка подржава отцепљење Косова од Србије и стварање нове исламске државе на Балкану, упркос протестима Москве.

Док је Москва уклонила своје војне базе из Кубе и целог Трећег света, ми настојимо да успоставимо трајне војне базе у руском дворишту у централној Азији.

Раскинули смо Споразум о антибалистичким ракетама који су потписали Никсон и Брежњев и објавили да ћемо инсталирати систем ракетне одбране у Пољској и Чешкој Републици.

Под председницима Клинтонем и Бушом, Сједињене Државе су финансирале нафтовод из Каспијског мора који би прелазео преко територија Азербејџана и Грузије и наставио до Црног мора и Турске, искључујући Русију из акције.

С крајем Хладног рата, КГБ је укинут а Коминтерна нестала. Међутим, Национални фонд за демократију, Фридом хаус и остале хладноратовске агенције, финансиране десетинама милиона долара пореских обвезника а саме изузете од пореза, организовале су збацивање проруских режима у Србији, Украјини и Грузији, и покушале да збаци и режим у Минску.

На крају Хладног рата Сједињене Државе су добиле једну од највећих историјских прилика: да прихвате Русију, највећу земљу на свету, као партнера, пријатеља и савезника. Наши заједнички интереси су се скоро савршено поклапали. Између нас није било идеолошких, територијалних, историјских или економских сукоба од оног часа када је комунистичка идеологија сахрањена.

Ми смо ствар упрскали.

Померили смо НАТО до самих руских капија, игнорисали њене легитимне интересе и бриге и, са нашим арогантним ставом да смо „незаменива нација“, поступали с њом као са пораженом силом, као што је Француска третирала Вајмарску Немачку после Версаја.

Ко је поново започео Хладни рат? Буш и лајави хегемонисти које је заједно са собом довео на власт. Велике империје и мали умови тешко иду заједно.”¹⁾

Треба још једном напоменути да су ово речи човека који се, као и многи конзервативни републиканци осамдесетих година XX века, слагао са Регановом синтагмом о Совјетском Савезу као „злој империји“ (изговореном приликом једног Регановог обраћања Генералној Скупштини УН).

Дакле, ово је критика једног „мејнстрим“ републиканца на рачун америчке спољне политике и њеног међународног наступа, речи које би многи левичарски оријентисани антиглобалисти широм света могли да потпишу, речи на основу којих се може тврдити да је америчка спољна политика постала крајње агресивна. Но, шта је са унутрашњим приликама у САД, које би требало да буду „узор“ другима, на основу којих се та иста агресивна спољна политика оправдава?

Напомене:

- 1) „Who Restarted the Cold War?“, Patrick Buchanan, 19. 10. 2007, <http://www.antiwar.com/pat/?articleid=11777>.

Додељен орден Клинтонском злочинцу

Нобелова награда за бомбардовање СР Југославије

- Добитник овогодишње Нобелове награде за мир је Ал Гор, некадашњи заменик Била Клинтона, који је познат по томе што се 1999. године из Беле куће снажно борио против мира и правде, јавним одобравањем НАТО агресије на нашу земљу

Пише: Иван Нинић

Како је недавно саопштио Нобелов комитет, добитник овогодишње Нобелове награде за мир је Ал Гор. Овај вијетнамски ратник, сенатор из редова демократа и „миротворац“, за свих осам година председничког мандата Била Клинтон обављао је функцију потпредседника САД. У том периоду, као уосталом и данас, његова земља је предводила снажну антисрпску политику која је 1999. године резултирала грубим кршењем међународног права, јер је без одобрења Савета безбедности УН извршила НАТО агресију на СР Југославију. Ал Гор је активно учествовао у доношењу свих одлука Беле куће, а 1999. године је и отворено подржао НАТО агресију на нашу земљу.

Подсетимо се да је НАТО агресија на СР Југославију трајала 78 дана и представљала највећу и по свим параметрима најбруталнију војну интервенцију на овим просторима и на европском континенту након Другог светског рата. Агресор је даноноћно убијао српске цивиле, разарао инфраструктуру, војне и привредне објекте, здравствене установе, верске и државне објекте. Штета коју су овим правим удруженим злочинчким подухватом НАТО државе, а пре свих САД, нанеле српској држави, процењује се на око 30 милијарди долара. Треба ли рећи да удворичка српска власт не сме ни да помене ратну одштету. Тачан број жртава које су тада сурово убиле снаге НАТО-а и САД никада није саопштен, али се процењује да је око 2.000 особа убијено НАТО бомбама, док је око 5.000 људи рањено.

То је вероватно и био прави разлог да Нобелова награда буде додељена овом осведоченом противнику мира у свету, Алу Гору. Званично, награда је додељена Алу Гору и Међувладином панелу УН за климатске промене који од 1998. го-

дине окупља 2500 истраживача из преко 130 држава, који ће и поделити новчани део награде у износу од милион и по долара. Комитет који је ову награду доделио наводи као разлоге номинације и избора да је „Панел УН створио широк консензус о повезаности између људских активности и климатских промена“. Исто тако, Гору се приписује „снажна преданост, оличена у његовим политичким активностима, предавањима и књигама, која је ојачала борбу против климатских промена“. Даље у саопштењу Комитета стоји да је Гор „вероватно једини појединац који је учинио највише за веће разумевање о неопходним мерама које треба предузети“.

Познато је да се Нобелова награда за мир додељује као посебна заслуга за успехе на пољима спајања народа, разоружавања, смањења светских, односно регионалних војних потенцијала, политичког и другог образовања, као и одржавања мировних конференција, укупан допринос миру и безбедности у свету. Ако претходно изнето узмемо у обзир, заиста је фасцинантан степен лицемерја оних који су оваквом суровом војнику глобалистичког похода на свет доделили Нобелову награду за мир.

Неспорна је чињеница да се Гор после дебакла на председничким изборима 2000. године, на којима је изгубио од Џорџа Буша, посветио борби против климатских промена. Управо ове активности су му донеле филмског „Оскара“ за његов документарни филм „Непријатна истина“ у коме се говори о штетности глобалног загревања. Међутим, треба узети у обзир чињеницу да је тај филм који је освојио „Оскара“ стигао и до британског суда, јер је претерано субјективним приступом изнедрио мноштво материјалних и научних грешака. Али све ове Горове активности заиста немају никакве везе са миром у свету.

Након ове срамне доделе најпрестижнијег признања из корпуса Нобелових награда, огласили су се и они који су, изгледа, осетили потребу да оправдају избор добитника. Тако је генерални секретар Уједињених нација Бан Ки-Мун истакао да је сада „углавном захваљујући луцидним и добро до-

кументованим открићима Панела УН без сумње доказано да се климатске промене дешавају и да су у великој мери производ људске активности". Председник Европске комисије Жозе Мануел Барозо за ову доделу каже да је „инспирација и за политичаре и за грађане". Ханс Верломе, шеф програма Светске организације за очување животне средине је овим поводом изјавио да се „диви раду Панела УН и да је захвалан Алу Гору на заступању свога циља". Чешки председник Вацлав Клаус, иначе жестоки противник Горове тезе „о климатским променама под утицајем људи", изразио је чуђење поводом одлуке да се награда додели Алу Гору јер је, како наводи, „повезаност његове активности са светским миром нејасна".

Поред изјава светских лидера који поздрављају одлуку Комитета за доделу Нобелове награде, појавиле су се, на срећу, и здраворазумске изјаве угледних појединаца, интелектуалаца.

Један од њих, Јан Оберг, иначе један од водећих светских стручњака из области мировних студија и директор Транснационалне фондације за истраживање мира, са седиштем у Шведској, поводом одлуке да Нобелову награду за мир добије Ал Гор, изјавио је да „потпредседник Гор под Билом Клинтоним од 1993. до 2001. године никада није био човек мира, нити је виђен као човек мира. Бомбардовали су Србију у супротности са међународним правом и без мандата Савета безбедности УН, на основу слабог познавања Југославије и пропаганде о геноциду која је створила бедну ситуацију у којој се Косово данас налази".

Можда је најбоље завршити управо констатацијом Јана Оберга, која у потпуности демантује све друге разлоге за ову скандалозну одлуку Нобеловог комитета – „Бивши амерички потпредседник није заслужио Нобелову награду за мир која му је додељена јер је био један од кључних учесника бомбардовања Србије без мандата Савета безбедности УН 1999. године". А можда су му управо због тога награду и дали, да би кључни центри новог светског поретка предвођени САД опрали своју савест и потврдили да је одлука о агресији била исправна.

Познато је да се Нобелова награда за мир додељује као посебна заслуга за успехе на пољима спајања народа, разоружавања, смањења светских, односно регионалних војних потенцијала, политичког и другог образовања, као и одржавања мировних конференција, укупан допринос миру и безбедности у свету. Ако узмемо у обзир све ужасе и ратове које је стварала Клинтонова администрација широм планете, и врхунац бруталне самовоље и насиља оличених у НАТО агресији на Србију у којима је Ал Гор био један од кључних креатора, заиста је фасцинантан степен лицемерја оних који су оваквом суровом војнику глобалистичког похода на свет доделили Нобелову награду за мир.

Баук Осме седнице

Пише: др Бранко Надовеза

Недавно су актуелне власти (или барем један њен део) и појединци тзв. грађанске оријентације помно обележили двадесет година од одржавања тзв. Осме седнице Савеза комуниста Србије на којој је превагу однео Слободан Милошевић над Иваном Стамболићем.

По њима, Осма седница крива је за распад СФР Југославије, за све ратове, недаће, бомбардовања Србије од стране НАТО-а, санкције, изолацију и слично.

Понекад ми причини задовољство што сам школу завршио у периоду социјализма, тј. једнопартијског система СКЈ, где су се друштвене и хуманистичке науке учили на бази методе, историјског материјализма, тј. да историјски процеси имају одређене узроке и последице. У то да је Осма седница крива за све не верује више нико осим поменутих фактора.

Недавно је удружење „Слобода“ у три тома издало документа Осме седнице СКС одржане 23. и 24. септембра 1987. Из тих оригиналних докумената јасно се види да су том седницом доминирали привредни а не политички проблеми.

Значи, Југославију су разорили сепаратистичке тенденције, етнички и верски фактор, спољни фактори попут САД, Европске економске заједнице, Ватикана; а не Осма седница и личност Слободана Милошевића.

Ти фактори заборављају да је за усклађивање тадашњег српског устава у оквиру Југославије и укидање државних интервенција покрајинама Косову и Војводини руководство Србије (тада више партијско него државно) имало подршку (и то масовну) не само свих институција Србије (тадашњих друштвено-политичких организација, факултета, института, привредних организација, културних и уметничких удружења), већ и тадашњих савезних институција, спољних фактора па чак и САД.

Слободан Милошевић је све време био за одржање Југославије, што се може видети из свих докумената (поготову 14. Конгреса СКЈ јануара 1990.). Његов доминантан утицај на политичке процесе почиње тек 1992. године. Југославија је, де факто и де јуре, разбијена на 14. Конгресу СКЈ, који ти фактори и не помињу.

Глорификује се личност Ивана Стамболића. То се види тиме што се сматра да је он остао да би опстала и Југославија. Заправо, до 1989. Косово и Војводина су били независни, то би вероватно било само потврђено.

Своју политичку каријеру Иван Стамболић је градио уз помоћ привилегија, као синовац Петра Стамболића а не захваљујући својим квалитетима.

Уосталом, управо је Петар Стамболић „најзаслужнији“ што је грађена државност покрајина и што су 1959. део Копаоника, Лепосавић, Лешак и још нека места припојени покрајини Косово (која наводно није имала довољно шума). О том детаљу се данас ћути.

Сахрана Ивана Стамболића 2003. у режији ДОС-а о свему томе најбоље говори.

Меморандум САНУ из 1986. године је само указао на негативне последице развоја југословенске државности од 1941, па од 1945. до осамдесетих година, поготову у антисрпском смислу, ж ударањем тзв. авнојевских граница 1946. на штету српског народа.

У Меморандуму пише у закључку: „Једна развијена епоха југословенске заједнице и Србије очигледно се окончала са историјски истрошеном идеологијом, општом стагнацијом и све израженијим регресијама у економској, политичкој, моралној и културно-цивилизацијској сфери“.

За пропаст Југославије криви су историјски процеси, а не Осма седница, или то што члан председништва СФР Југославије из Босне, Богић Богићевић, није подигао руку у смислу изгласавања ванредног стања и војног удара. Као што неприхватање одлука у Рамбујеу није довело до бомбардовања Србије од стране НАТО-а.

Уосталом, судски процес у Хашком трибуналу против Слободана Милошевића и документа са тог суђења нам најбоље говоре о узроцима и последицама распада Југославије, а сведочење др Војислава Шешеља као сведока одбране Слободану Милошевићу најбоља је документација која објашњава догађаје на подручју Југославије током последње деценије двадесетог века. Ти догађаји имају своју историјску и савремену позадину.

Историја се увек понавља као вечно враћање истог.

Када су судили Сократу за кварење грчке омладине, он је судијама одговарао како то да он као појединац може покварити целокупну грчку омладину.

Слободан Милошевић је понекад истицао да у случају распада Југославије административне границе шест република могу бити спорне и да их треба кориговати у корист српског народа, а за то је имао подршку свих сем хрватског руководства, па чак и страног фактора. Откуд, онда, његова личност и Осма седница СКС одржана 23. и 24. септембра 1987. као главни и једини узрок распада Југославије?

Осим тога, многи из његове партијске државне структуре касније су нашли место у организацијама сасвим друге идеологије.

Ватикански „екуменизам” према „јеретицима” и „шизматичима” (3)

Понижење осталих хришћанских цркава

Пише: др Никола Жутић

О Змајевићевим акцијама против православља и Српства сведоче документа ватиканског порекла. Још док је био опат у Перасту, 28. августа 1695. известио је Конгрегацију за пропаганду вере о опасности од продирања православних Срба у Боку Которску: „По најстрожијој дужности, коју су ми повериле Ваше Узоритости, да у овим крајевима унапређујем богослужење и јединство Апостолске Столице, не устручавам се да Вашем мудрој мишљењу изнесем најразноврсније вести о тешкој угрожености којој је изложен град и област Херцегновог, на потпуну штету наше свете вере. Пошто је провинција требињска била подјармљена од венецијанске војске, доспели су у ове крајеве сви калуђери и шизматички монаси, којих је било много у истој провинцији и у њеној околини. Ови, примамљени богатством краја, склонили су се у једну малу колибу недалеко од града Херцегновог. Али током времена успели су да саграде два велика манастира у којима станују два епископа подједнако шизматичка. Због тога је све у неред и пометњи. Они обављају службе јавно без икаквих сметњи, и то не само на територији већ чак, авај! – у самом граду Херцегновом, где чак организују јавне процесije, праћене народним одобравањем. Которски бискуп, који се сада стара о овом граду, рекао ми је да не може спречити толике нереди због несугласица вођа, а такође ме замолио да лично пошаљем молбу извесном господину Витезу Буровићу, мом ујаку, гувернеру околине овог града, како би дејством свог ауторитета отклонио толика зла. Молба је тада користила, али пошто ту нема никога ко би са истинском апостолском ревношћу извршавао службу божију, а мени не одговара да се мешам у службу других, изгледа ми да се ствари враћају на пређашње.

Само једно село, поверено мени као опату из Пераста, настојао сам да укључим у крило Католичке цркве, којој је раније припадало, али је, због нехатности мојих претходника, било потпуно притиснуто грчком шизмом; и мада ми није успело све да упутим у познавање истине, надам се у Бога и у помоћ Ваших Узоритости да ћу то што пре учинити, јер од овог светог дела не могу ме одвратити ни кнезови ни власти због дужности којој сам привржен. Уз велико поштовање шаљем Вашим Узоритостима све ове вести молећи Вас у име Христа да отклоните зло пре него што узме маха, што значи да Ваше Узоритости треба да о томе обавесте поменутог господина из Котора, пошто Вас уверавам да не може извршити ништа добро због великог отпора појачаног личним интересом неких главара. Уз понизно клањање, Вашим Узоритостима шаљем пуно поштовање”.

В. Змајевић је био жестоки противник епископа далматинског Стефана Љубибратића, па га је често оптуживао код млетачких власти као заклетог непријатеља Римокатоличке цркве. Зато је Пропаганди препоручивао да треба све учинити да се Љубибратић удаљи из Далмације. Године 1720.

Змајевић је послао у Венецију своје „Огледало истине”, које је врвело увредама на рачун српског народа и његове цркве. Непосредан повод за писање овог списка је појава С. Љубибратића у својству митрополита православних Срба у Далмацији. Сматрајући да је Далмација заражена доласком српског народа, Змајевић је и на овај начин желео да православне Србе и њихове свештенике „уразуми да се разувере у својој превари и приме римокатоличку веру”. У том свом делу Змајевић велича Дубровачку републику зато што на својој територији није дозволила боравак ономе ко није католик. По свом опису порекла српског народа морао је постати узор правашима А. Старчевића, који у сличном тону у другој половини XIX века говоре о српском етничком корену. О томе у „Огледалу истине” Змајевић каже следеће: „Срби су стари Србљи или Серви. Пошто су побегли из азијске Сарматије, цар Ираклије их је, као слуге државе, примио у средоземни део Илирика, који је касније назван Србијом. Народ суров и крволочан, мрачан од рођења и дивљи, прешао је из мрака у јеванђеоску светлост за време цара Васи-

лија Македонца, заменивши тако своје ропско мрачњаство, од рођења, са најплеменитијим које је дошло од преторода у крштењу и вери у Христа”.

У закључку „Огледала истине” Змајевић предлаже млетачкој влади следећа решења по питању Срба: „У држави католичког владара не треба, због верских разлога и државних интереса, толерисати српске грешке. Пошто зло долази од зараженог свештенства, које сачињавају епископи и калуђери, од њих се мора држати далеко народ и на тај начин га сачувати од заразе и учинити га верним Богу и владару. Њиховим удаљавањем нестаће и разлог, а самим тиме ишчезнуће и дејство јеретичког отрова код оног суровог, невиног и слатког народа (српског – Н. Ж.). Пошто се коначно одстрани изазов, Морлаци Срби ће своју мржњу према католичкој вери заменити поштовањем према њој. На тај начин владар ће имати мирне и одане поданике, јер их са интересима његовог престола веже чврсто ланац религије”.

Током 1721. године В. Змајевић је написао спис „Дијалог између Србина и католика”. Сам наслов јасно говори да хрватство није било присутно на тим просторима, у већој мери раширено, већ се говори само о Србима и католицима (опет Србима). Историчар Марко Јачов посебно истиче податак да је у том делу присутан први изричит покушај једног римокатоличког црквеног великодостојника да се православље идентификује са српством, а Срби-католици да се лише њиховог националног имена. Пошто је покатоличене Србе хтео да одвоји од сопственог, а није могао да их прикључи другом народу, Змајевић је покушао да их католицизмом национално определи. Једино се на тај начин може објаснити његова „католичка нација”, коју више пута помиње у својим списима. Дакле, у то време није вршено превођење Срба-католика у хрватство (јер хрватско име није било раширено), које је постало обавезно у каснијим временима стварања и ширења хрватске нације (у другој половини XIX и током XX века).

У познијим годинама, 24. априла 1741, тада већ као задарски надбискуп, Вићентије Змајевић доставља у Рим Конгрегацији за пропаганду вере наредбу провидура Кавалија (Cavalli) као „трофеј” своје успешне борбе против православних Срба из Далмације. У пропратном писму Змајевић се служи врло грубим и увредљивим речником када говори о српском православљу: „Треба увек да благосиљам ону моћну наредбу Свете конгрегације која је захтевала да будем апостолски визитатор Србије, јер разговарајући са оним епископима и калуђерима, могао сам приметити огромно мноштво јеретичких грешака које те животиње некажњено проповедају у Турској. Пошто сам премештен у ову цркву, нашао сам да су у мојој дијецези, и много више у околним дијецезама Нина, Шибеника и Скрадина, многобројни Срби уз помоћ својих пароха држани као добри православци. Проучио сам њихове догме и нашао сам да су у свему једнаке онема које се исповедају у Србији на срамоту римске вере. Да бих одстранио ту заразу од латинских католика, морао сам у току 28 година да ревносто радим гласом и пером и свим осталим оружјем, које сам познавао као најкорисније, да бих угушио зло и да бих истином чињеница осветлио узвишени владарев ум, увек непријатељски према оним догмама које су штетне за католичку веру. Чини ми се да је добри Бог благословио мој претешки и неизмерни труд, јер видех пре извесног времена како је врховним декретом истеран из Далмације лажни епископ српски (С. Љубибратић – Н. Ж.), срушена његова кужна катедрa, и сада је новим златним декретом, достојним побожног и католичког владара, сам српски клер потчињен тиме што је у сталној зависности од јурисдикције латинских бискупа. Прилог је копија декрета ко-

ји је по налогу пресветлог сената израдила ова највиша власт Далмације. Част ми је да га покорно поднесем Вашим Узоритостима као славни трофеј католичке вере и знаменити знак највише млетачке побожности. Мојој оправданој великој радости придружујем дубоко и бескрајно поштовање”.

Никодим Милаш („Списи о историји православне цркве”) пише о ометању православног свештенства код вршења верских обреда. Тако је кардинал Паулући писао 2. септембра 1719. из Рима у Млетке, ватиканском нунцију, да заштити Стевану Љубибратићу да походи православне млетачке поданике. Под утицајем Ватикана млетачка влада је 25. јануара 1720. наредила далматинском провидуру да уклони из Далмације епископа С. Љубибратића. О таквим настојањима млетачке владе Н. Милаш је оставио следеће сведочанство: „...Неки српски калуђер именом Стеван Љубибратић, чији је избор за епископа Херцег Новог и митрополита Далмације потврдио српски патријарх, увукао се у наше покрајине и стално обилази у њима цркве српско-грчког обреда. Пошто су о томе добијена обавештења од консултора и од витеза Пизанија, када се вратио са своје дужности генералног провидура ових покрајина, чије ће вам се копије доставити, Сенат сматра да је преко потребно, због деликатности и важности предмета, да не одлаже више изражавање своје одлучне намере, јер поступке такве духовне јурисдикције нисмо никада одобравали, напротив, никада се није дозвољавао улазак у наше државе епископима које су унапредили страни прелати. Ако се, као што се претпоставља, исти Стеван Љубибратић увукао и врши поступке духовне јурисдикције, треба да га удалите; уверени да ћете то извршити са Вама својственом умесношћу и опрезношћу, као што су у сличним околностима радили, на наше пуно задовољство, Ваши претходници. Ако се пак увукао и ако проповеда са дозволом те власти, мораћете у том случају и да одузмете сваки документ, ако је био издат, како никада не би изишло на видело да је српски патријарх икада, ни посредно ни непосредно, вршио ни најмању духовну јурисдикцију у Далмацији”. Из овог документа видљива је склоност Ватикана да врши одабир (уништавање) докумената који нису у складу са његовом црквеном идеологијом и политиком.

У документима Конгрегације за пропаганду вере, у „Великом записнику”, налази се запис са седнице од 16. септембра 1742. године. Тог дана је у присуству папе Бенедикта XIV, одржана седница на којој је било присутно 7 кардинала и 7 секретара Конгрегације, а расправљало се о католицизму Срба у Далмацији. У „Великом записнику” наведено је „ревностна пажња” задарског надбискупа над кретањем и понашањем Срба и код избора личности на место челника нинске цркве „у чијој се бискупији налазе многобројни Срби”. Задарски надбискуп је посебно настојао да премести „шизматичког српског бискупа” који је био зависан од пећког патријарха.

Задарски надбискуп је, због бржег и лакшег прекрштивања Срба, основао семинар на којем су се изучавали „илирски” (српски) књижевни језик и науке потребне његовој прозелитској служби. Одређено је да се нови семинар у Задру назове „Илирски”, јер је требало да питомци буду „Илири по народности” (Славени, односно Срби). Питомци, будући илирски (славенски) римокатолички свештеници, требало је да проповедају на „илирском” језику „све оно што је потребно да сачувају католичку веру међу католицима, и да је шире међу „Турцима” (Србима исламске вере) и „шизматичима” (Србима православне вере), који не знају ниједан други језик. Такви „илирски” католички свештеници били су најприкладнији да се са римском вером умешају међу „шизматичке” Србе.

Моравска школа

После продора Турака на Балканско полуострво центар државе се седамдесетих година помера на север, у долину реке Мораве. Тачније од 1371. до 1459, за време инвазије Турака у тадашње српске државе, развија се моравска стилска група. У време Моравске Србије развија се неколико снажних градских центара (Ново Брдо, Крушевац, Смедерево) у којима настају најзначајнија дела монументалне и сакралне архитектуре. Моравска архитектура настаје у доба када у византијском градитељству нема великих дела. Једини озбиљни стваралачки центар је Мистра, али од осме деценије 14. века па до треће деценије XV века једино подручје на којем се интезивно гради јесте Моравска Србија. Држава кнеза Лазара је у то време једини живи стваралачки огранак византијске архитектуре.

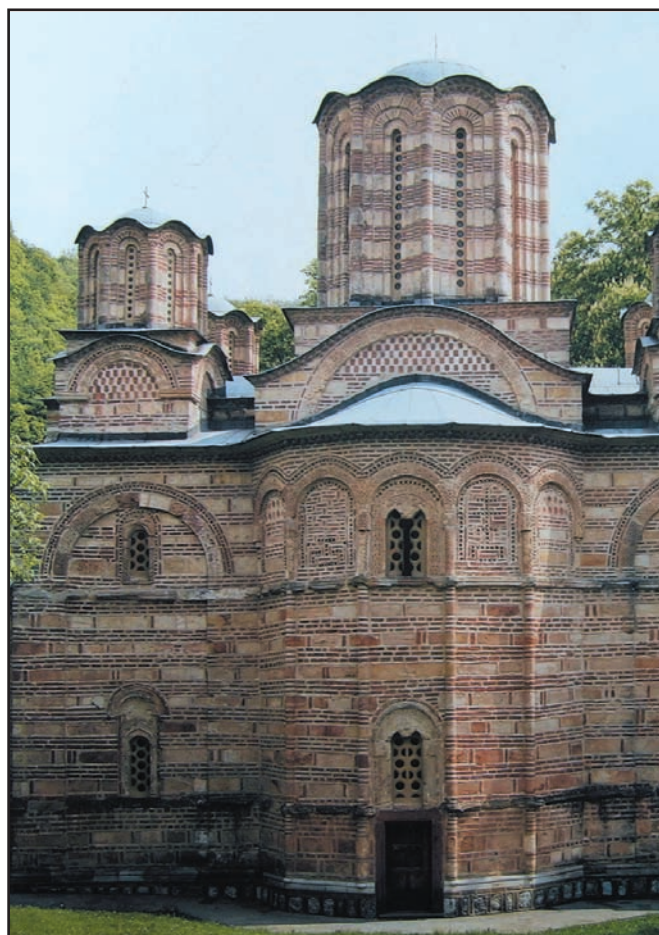
Распадање државе Немањића није довело до миграционог распршавања српског становништва, а ни до заборављања старих традиција. Највећа улога у томе припада кнезу Лазару и продуженој политици Немањића коју је он водио. Он је и изгледао као један од владара у непрекинутом низу од Стефана Немање, а његова област је сматрана Србијом у правом смислу речи. Тако су стварани услови за очување етничке свести Срба, из чега следи и битна одлика културне оријентације моравског периода, а то је заокупљеност историјом, где је црква имала функцију преносиоца српске традиције.

У држави кнеза Лазара и његовог сина деспота Стефана, и поред хаотичних политичких прилика никла је нова уметност која је висок квалитет достигла у архитектури, скулптури и сликарству. Споменици моравске школе (међу које спада и спољна приправа Хиландара) – Лазарица, Раваница, Љубостиња, Каленић и Манасија – су најпознатији црквени споменици ове групе од укупно двадесет пет колико их има. Наведене цркве (осим Манасије) имају основу у облику триконхоса (црква са полукружним деловима у основи који су додати са северне и јужне стране а који заједно са олтарском конхом – делом, чине триконхос), рашчлањене фасаде, врло богату полихромију и керамопластички украс. То је ново, на Балкану непознат, тип црквене грађевине у којој врло истакнуто место има декоративна скулптура.

Кнез Лазар – ктитор

Лазарица је дворска црква кнеза Лазара (по њему се и зове Лазарица), посвећена св. Стефану, налази се у Крушевцу и саграђена је после 1370. Лазар је сазидао Лазарицу заједно са Крушевцом и то се могло десити тек по рођењу његовог сина Стефана (којим поводом је и сазидао цркву посвећену св. Стефану), тј. после 1370. године.

О подизању цркве пише Константин Филозоф у „Житију деспота Стефана Лазаревића”. Каснији српски родослови не пружају ништа ново и непознато у односу на овај за сада једини аутентичан извор о подизању Лазарице. Јасно је да се грађење цркве непосредно везује за подизање престонице и да је кнез Лазар, као ктитор, посвећује архиђакону Стефану, иначе патрону династије Немањића, а у славу свога прворођеног сина Стефана, наследника престола. Саграђена у језгру крушевачког великог града, Лазарица припада групи

придворних, односно престоних цркава. Њену намену дворске цркве потврдила су и археолошка истраживања, јер ни су откривени никакви трагови њој савремених пратећих објеката неопходних за живот монаха. Раскошни облици и складни облици архитектуре Лазарице, богатство полихромије фасада и врсна израда пластичног украса допринели су да већ савременици атрибутом „најкраснија” изрекну суд о њеној лепоти. Лазарица је једна од првих грађевина моравског стила и има једно од оригиналних решења које доноси стил архитектуре моравских задужбина. Фасаде су живописне, богато украшене и осећа се тежња ка поштовању начела вертикализма и симетрије. Изведене су ређањем камена и опеке тако да та два кордонска венца деле фасаду на три хоризонталне зоне. Најнижа, приземна зона, има улогу масивног постоља. Изнад ње, на самом кордонском венцу, распоређују се у правилном ритму прозорски отвори, данас једноделни а некад су били дводелни. Трећа зона, најбогатije решена, обилује перфорираним розетама и шаховским пољима. Изузетно је богата камена пластична декорација распоређена на луковима, розетама, прозорима и порталима, остварујући јединствен стилски израз високог уметничког нивоа. Најлепши пример скулптуре представља прозор на

јужној фасади. Црква је први пут страдала почетком XV века. У XVIII веку била је по други пут живописана, али су зидне слике и из XIV и из XVIII века, пропале. Рестаурисана је 1904. године.

Хармоничан склад

Каленић је манастир близу Рековца у Србији (посвећен Ваведену). Саградио га је протомајстор Богдан за време деспота Стефана Лазаревића, између 1407. и 1413. Споља је богато обрађен шаренилом опеке и камена и многобројним орнаментима исклесаним у камену, који су били и бојени (око врата, прозора, на архиволтама, розетама). То је најраскошнија декорација тзв. моравског стила. Неимар је желео да остави леп утисак спољним изгледом цркве, тако да су сви њени делови хармонично склопљени, подређени централном кубету као доминантном, док је фасада изведена наизменичним слојевима камена пешчара и три реда опеке са четири реда фуга од белог малтера. Оригиначне композиције живописних фасада и елегантне пропорције стављају Каленић у ред најлепших споменика моравске архитектуре и византијског градитељства. У унутрашњости цркве очуван је живопис. Стручно је рестаурисана 1929.

Љубостиња је манастир код Трстеника посвећен Успењу. Пред крај 14. века саградила га је кнегиња Милица, која се после Косовске битке овде замонашила, а у њему је и сахрањена. Црква, као и све остале у моравској стилској групи, има основу у облику тролиста са једним кубетом и са припратом. Фасаде су омалтерисане али има каменних розета, а первази врата и прозора су украшени орнаментима резаним у камену. Очувана је и преправљена а у унутрашњости је на зидовима сачувано нешто живописа. На прагу између припрате и цркве урезан је натпис: „Протомајстор Боровић Рад“, име мајстора градитеља цркве. У манастиру су се иначе, заједно са кнегињом Милицом, замонашиле и

бројне удовице српских властелина изгинулих у бојевима на Марици и Косову пољу. Данас је Љубостиња женски манастир који чува и одржава око педесет монахиња. За време Кочине буне из манастира је народ позван на устанак. После пропасти буне Турци су га запалили и тада је већина фресака уништена. Међутим, када је манастир запаљен откривена је тајна ризница која је била сакривена у једном зиду иза иконе у којој је кнегиња Милица сакрила своје благо. Међу опљачканим благом била је и круна кнеза Лазара која се данас налази у Цариграду.

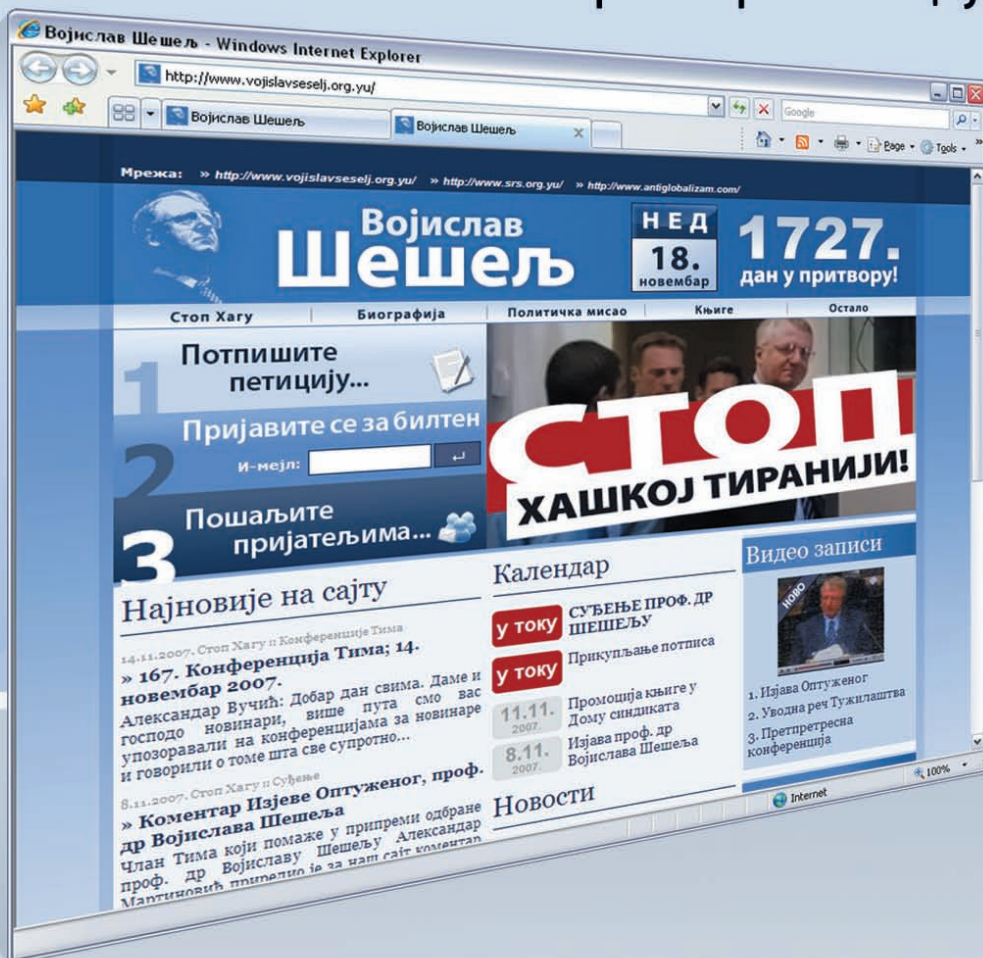
Раваница је манастир код Ђуприје, посвећен Вазнесењу, задужбина кнеза Лазара и саграђен је између 1375. и 1377. У средњем веку манастир је био познат под именом Равно и ниједан наш манастир није толико опеван у народним песмама као Раваница. Манастир чине тврђава, конак и сама црква. Тврђава је вероватно подигнута нешто раније од цркве, још за живота кнеза Лазара, што се може прочитати на рестаурисаној и веома уздигнутој северној кули. Зидови споља украшени мешовитим слагањем камена и опеке, а декорација око прозора је врло богата. Западна фасада је посебно раскошно декорисана, али је испред ње накнадно дозидана неугледна припрата. Доста оштећене фреске настале деценију касније, спадају у најбоља остварења нашег зидног сликарства друге половине XIV века. Има складне пропорције. Око цркве је био град са кулама који је сада у рушевинама.

Манасија (Ресава) је манастир код Деспотовца посвећен Светој Тројици. Задужбина је деспота Стефана Лазаревића чији је гроб у манастиру. Саграђен је између 1406. и 1418. Фасаде цркве су обрађене једноставним каменом тесаницама с романским кровним венцем а само на западној фасади има трагова украса у моравском стилу. У унутрашњости има нешто живописа. У припрати која је саграђена истовремено са црквом налази се очуван под који се може сматрати једним од два најлепша у целој српској средњовековној архитектури. Направљен је од инверзија црквеног, плавог и белог мермера, комбинованог у разнолике шаре са великом розетом у средини. Око цркве је јак град, један од најбоље очуваних у Србији, с великом деспотовом кулом и 11 других, четвртастих. Сем очуване цркве, у дворишту се налазе и рушевине велике трпезарије. За време деспота у Ресави је био културни центар са просторијом за преписивање књига и отуда је она чувена изрека „Ресавска школа“.

Војислав Шешељ

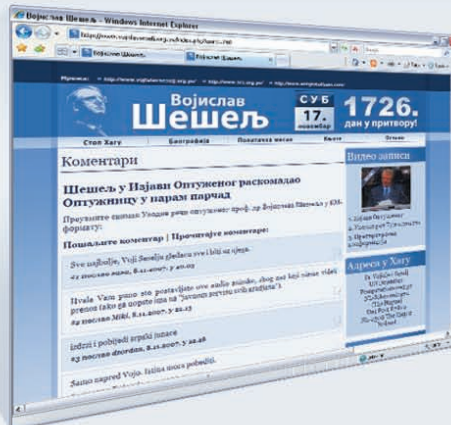
званична интернет презентација

У циљу информисања јавности о току процеса пред такозваним Хашким трибуналом, Српска радикална странка вам представља преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља. На интернет адреси www.vojslavseselj.org.yu можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати или преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно истичемо капитална научна дела: „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико досад нисте били у прилици да потпишете петицију за директни пренос суђења на РТС-у, то можете учинити и на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

